BESTSELLER

EDITURA MIRON

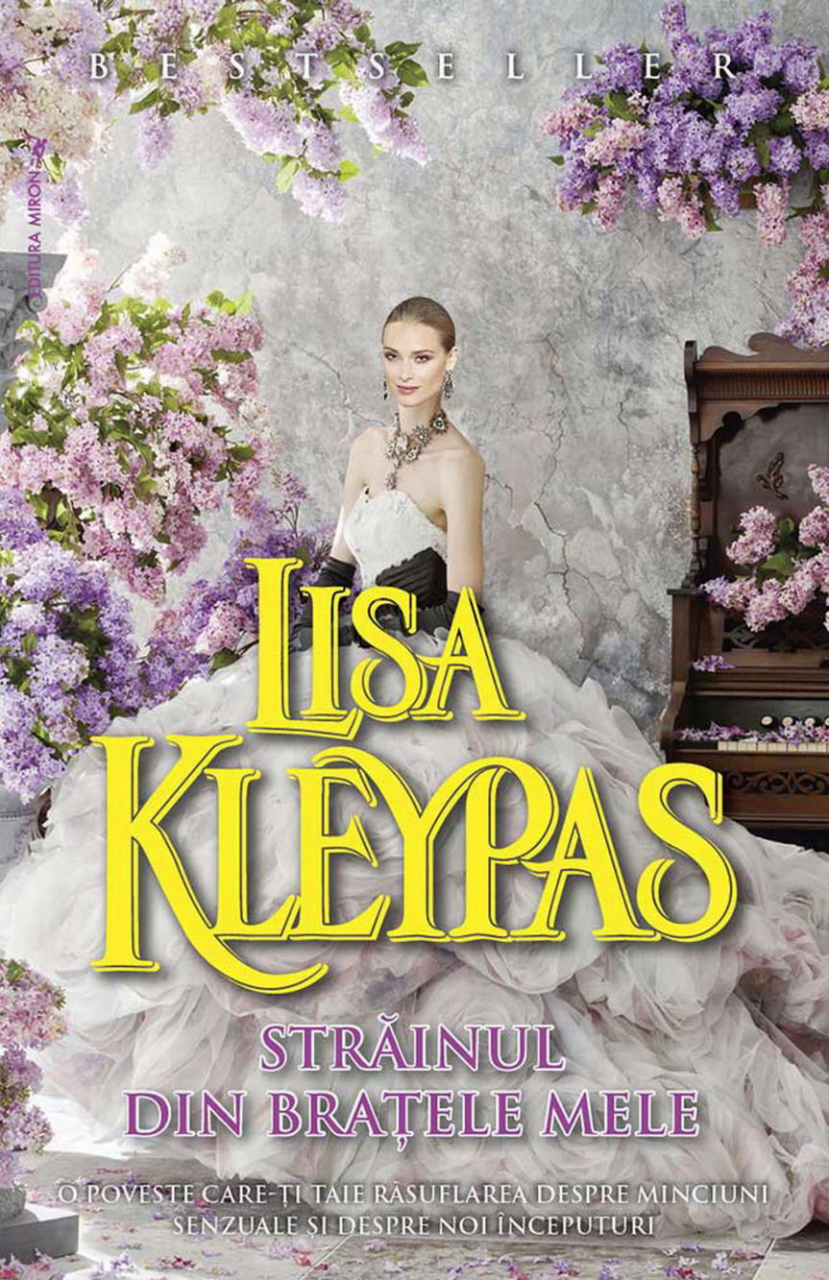

LISA KLEYPAS

STRĂINUL DIN BRAȚELE MELE

O POVESTE CARE-ȚI TAIE RĂSUFLAREA DESPRE MINCIUNI SENZUALE ȘI DESPRE NOI ÎNCEPUTURI

Traducerea:
Gabriela Anca Marin

Capitolul 1

- Lady Hawksworth, soţul dumneavoastră nu este mort.

Lara îl privea fără să clipească pe James Young, convinsă că nu auzise bine... Sau poate că el băuse ceva, deşi nu i se mai întîmplase să-l vadă beat pînă atunci. Probabil că era doar ameţit şi nu era de mirare – doar lucra pentru actualul lord Hawksworth şi pentru soţia acestuia.

Ei erau în stare să înnebunească pe oricine.

- Ştiu că este un şoc, a continuat sincer Young, iar îngrijorarea i se citea pe chip. Pentru dumneavoastră în mod special.

Dacă vestea ar fi venit dintr-o altă sursă, Lara nici nu l-ar fi dat atenţie. Dar James Young era un bărbat prevăzător, de încredere, care servise cu credinţă familia Hawksworth de cel puţin zece ani. Se descurcase de minune în a administra veniturile ei, după moartea soţului, chiar dacă nu fusese vorba de prea mulţi bani. Arthur, lordul Hawksworth şi soţia lui Janet îl priveau şi ei acum de parcă s-ar fi îndoit că mai era în toate minţile.

Erau perechea perfectă, amîndoi înalţi şi blonzi. Aveau doi fii dar îi trimiseseră departe, la Eton, aşa că îi pomeneau

şi îi vedeau doar rareori. Arthur şi Janet păreau să aibă o singură grijă: să se bucure cît mai mult de noul lor statut şi de averea dobîndită.

– Este imposibil! a explodat Arthur. Cum îndrăzneşti să vii în faţa mea cu asemenea aberaţii? Explică-te imediat!

– Da, domnule, i-a răspuns Young. Am primit ieri vestea că a sosit o fregată avînd la bord un pasager neobişnuit care se pare că seamănă izbitor cu defunctul. A privit cu respect spre Lara şi a adăugat: pretinde că este lordul Hawksworth.

Arthur a pufnit neîncrezător. Figura lui cu trăsături cinice era acum roşie ca focul. A strîmbat furios din nasul acvilin.

– Trebuie să fie un şarlatan! Hunter e mort de un an. N-ar fi avut cum să supravieţuiască după ce vaporul lui s-a scufundat. S-a rupt în două, pentru numele lui Dumnezeu! Toţi cei care se aflau la bord au pierit. Iar tu vrei să-mi spui că nepotul meu a reuşit cumva să supravieţuiască? Omul trebuie să fie nebun dacă-şi închipuie că va fi crezut!

Janet a strîns din buze:

– Se va dovedi cît de curînd că este un impostor, a spus jucîndu-se cu garnitura de dantelă Vandyke care îi împodobea rochia din mătase de culoarea smaraldului.

Ignorîndu-le accesele de furie, Young s-a apropiat de fereastră.

Larissa era aşezată pe un fotoliu aurit şi fixa covorul din faţa ei. Ca tot ce se afla în holul reşedinţei Hawksworth, covorul persan opulent era o dovadă a lipsei de gust. Mo-

delul părea din altă lume, cu flori revărsîndu-se dintr-un vas chinezesc.

De sub rochia de doliu i se zărea vîrful pantofului uzat, din piele neagră. Absentă, contura cu el o floare roşie de pe covor. Părea pierdută în gînduri şi şi-a dat seama că Young se apropiase. S-a îndreptat brusc pe fotoliu şi a ridicat privirea spre el.

Chiar şi în rochia cu guler înalt, întunecată şi sobră, ca de călugăriţă, Larissa Crossland era de o frumuseţe dulce, plină de eleganţă. Părul negru ameninţa mereu să-i scape din ace iar ochii de un verde pal erau de-a dreptul izbitori.

Cu toate acestea, nu inspirase niciodată prea multă ardoare. Fusese adesea admirată, dar bărbaţii din jurul ei nu se arătaseră prea dornici să flirteze cu ea sau să încerce să o cucerească. Poate din cauza faptului că îşi folosea buna dispoziţie drept armă, ţinîndu-i astfel pe toţi la distanţă.

Pentru cei care locuiau în Market Hill, Lara aproape că era o sfîntă. O femeie cu poziţia ei şi care arăta atît de bine şi-ar fi găsit deja un alt soţ, dar ea alesese să se dedice operelor caritabile. Era nespus de atentă şi de plină de compasiune iar generozitatea ei li se adresa tuturor, fie nobili, fie cerşetori. Young nu o auzise niciodată pe lady Hawksworth spunînd vreun cuvînt rău la adresa cuiva, nici măcar la adresa soţului care o abandonase sau a rudelor care o tratau atît de urît. Deşi păreau senini, ochii ei aveau totuşi o strălucire care te putea pune pe gînduri. O liniştе aparentă care ascundea orice emoţie sau gînduri pe care nu

ar fi îndrăznit să le împărtășească. Young era acum convins că Larissa hotărîse să trăiască asemenea unei călugărițe, dar printre oameni.

Se spunea adesea că avea nevoie de un bărbat al ei. Şi totuşi, nu părea să-l fi găsit pe cel care să i se fi potrivit.

Ceea ce era un lucru bun, mai ales dacă se dovedea că soţul ei era într-adevăr în viaţă.

– Doamnă, a murmurat Young pe un ton de scuză, nu am nici cea mai mică intenţie să vă tulbur. Dar am considerat că este de datoria mea să vă informez imediat.

– Este vreo şansă să fie adevărat? a şoptit Lara, încruntată.

– Nu ştiu, i-a răspuns Young. Trupul contelui nu a fost găsit, aşa că presupun că este posibil ca...

– Bineînţeles că nu este adevărat! a exclamat Arthur. V-aţi pierdut amîndoi minţile?

A trecut pe lîngă Young şi i-a pus Larei mîna pe umăr, arborînd o expresie protectoare.

– Cum îndrăzneşti să o supui pe lady Hawksworth unui asemenea chin? a spus, încercînd să pară compătimitor.

– Sînt bine, l-a întrerupt Lara, încordîndu-se sub atingerea lui. S-a retras imediat, apropiindu-se de fereastră şi dorindu-şi să fi putut să scape de acolo, din salonul încărcat.

Pereţii erau acoperiţi cu mătase de un roz puternic, cu motive grele, aurii, iar în colţuri erau vaze mari cu flori exotice. Fiecare centimetru fusese ocupat cu obiecte din

colecţiile lui Janet, de la păsări din sticlă la pomi în miniatură.

– Ai grijă! i-a strigat Janet cînd Lara a atins cu faldul fustei un bol din sticlă aşezat pe un stativ cu trei picioare, din mahon, făcîndu-l să se clatine.

Lara a privit la peştii aurii care înotau în bol şi s-a întors mai apoi spre Janet:

– Nu ar trebui să stea atît de aproape de fereastră, a şoptit. Nu le place lumina prea puternică.

Janet a rîs dispreţuitor:

– Iar tu te pricepi, sînt sigură, i-a răspuns acid iar Lara a ştiut că-i va ţine în continuare acolo.

Lara a întors capul şi a oftat. A privit la pajiştea care se întindea dincolo de Hawksworth Hall. Dincolo de ea se afla o pădure de stejari şi castani, străbătută de un rîu învolburat.

Pe rîu, după moară, pornea un canal navigabil care deservea Market Hill, un port prosper, fremătînd de activitate. Un cîrd de raţe sălbatice străbătea lacul artificial, deranjînd lunecarea regală a două lebede. Dincolo de lac se întindea un drum care ducea spre oraş, traversat de un pod de piatră căruia localnicii îi spuneau „podul condamnaţilor". Legenda spunea că Diavolul însuşi aşezase podul acolo, dorind să ia în stăpînire orice suflet îl trecea. Iar singurul care îndrăznise să pună piciorul pe pod – continua legenda – era un strămoş de-al lui Crossland, care îl înfruntase pe Diavol şi refuzase să-i dea sufletul lui. Atunci, Diavolul îi blestemase pe el şi

pe toţi urmaşii lui să nu poată avea decît foarte greu un fiu care să le ducă numele mai departe.

Lara aproape că credea în acea legendă. Majoritatea generaţiilor Crossland avuseseră prea puţini copii şi majoritatea băieţilor muriseră de tineri. Inclusiv Hunter.

Zîmbind trist, Lara a revenit în prezent şi s-a întors spre domnul Young. Acesta era un bărbat suplu, cam de aceeaşi înălţime cu ea.

– Dacă acest străin este cu adevărat soţul meu, a întrebat ea cu mult calm, de ce nu şi-a făcut apariţia pînă acum?

– Din cîte spune, a plutit pe ocean timp de două zile după naufragiu, apoi a fost recuperat de un vas de pescuit care era în drum spre Cape Town. Era rănit şi nu-şi mai amintea cine era. Nu mai ştia nici cum îl cheamă. Cîteva luni mai tîrziu şi-a recăpătat memoria şi a pornit spre Anglia.

Arthur a pufnit a nemulţumire:

– Să nu-şi ştie propria identitate? N-am mai auzit de aşa ceva.

– Se pare că este posibil, i-a răspuns Young. Am discutat despre asta cu doctorul Slade iar el mi-a confirmat că au mai fost asemenea cazuri, deşi rare.

– Ce interesant, i-a răspuns sarcastic Arthur. Nu-mi spune că şi tu crezi într-o asemenea înşelătorie, Young.

– Nimeni nu se poate pronunţa pînă cînd nu va discuta cu cei care îl cunosc foarte bine pe Hunter.

– Domnule Young, a spus Lara, încercînd să-şi ascundă zbuciumul interior, îl cunoşteai de ani buni pe soţul meu. Aş

aprecia dacă ai merge la Londra să-l întîlnești pe acest bărbat. Chiar dacă nu este vorba de defunctul conte, se pare că are nevoie de ajutor. Trebuie să facem ceva pentru el.

- Sînt exact cuvintele la care mă așteptam, lady Hawksworth. Îndrăznesc să spun că sînt puțini cei care s-ar gîndi să ajute un străin care încearcă să-i înșele. Sînteți cu adevărat o femeie bună.

Da, a replicat sec Arthur. Văduva nepotului meu este patroana cerșetorilor, orfanilor și cîinilor vagabonzi. Nu poate rezista să nu le dăruiască altora tot ce are.

Acesta este și motivul pentru care nu am considerat necesar să-i suplimentăm suma anuală, a adăugat Janet. Banii în plus i-ar scăpa oricum printre degete. Pînă și un copil poate profita de ea. De curînd a dat tot ce mai avea unui orfelinat prăpădit.

Lara simțea cum obrajii îi luau foc.

- Orfanii aceia au mai multă nevoie de bani decît mine, i-a răspuns.

- Rolul meu acum este să am grijă ca averea familiei să nu se risipească, să ajungă și generațiilor viitoare, a sărit Arthur. Nu să-i risipim pe copiii fără părinți.

- Prea bine, s-a grăbit Young să intervină, voi pleca la Londra, dacă asta doriți. Îl voi lua cu mine și pe doctorul Slade, care l-a tratat pe conte încă de la naștere. Vom vedea dacă în vorbele acelui bărbat este vreo fărîmă de adevăr. I-a zîmbit încurajator Larei. Nu vă îngrijorați, doamnă. Sînt sigur că totul va fi bine.

Dornică să scape de rudele ei, Lara s-a îndreptat spre vechea cabană a vînătorului aflată la mică distanţă de castel, pe malul plin de sălcii al rîului. Cîndva, cabana construită în stil Elizabeth I fusese folosită pentru a găzdui prieteni sau rude venite în vizită.

Din nefericire, interiorul fusese distrus de un incendiu, cu un an în urmă. Un musafir neatent dărîmase o lampă şi totul fusese cuprins de flăcări.

Arthur şi Janet nu văzuseră rostul în a o renova şi hotărîseră că acea cabană era suficientă pentru nevoile Larei.

Ea ar fi putut să apeleze la mila altor rude care i-ar fi oferit o locuinţă mult mai confortabilă sau ar fi putut accepta propunerea soacrei de a-i servi drept însoţitoare în călătorii, dar îşi preţuia prea mult intimitatea. Era mai bine să rămînă acolo, înconjurată de prieteni şi de obiecte familiare, în ciuda lipsei de confort.

Clădirea din piatră era întunecoasă şi umedă, cu un miros de mucegai pe care nu reuşise să-l alunge cu nimic. Doar rareori cîte o rază de soare reuşea să pătrundă printr-unul din ochiurile de geam. Lara încercase să facă din ea o locuinţă cît mai plăcută. Întinsese pe unul din pereţi o cuvertură patchwork şi adusese cîteva piese de mobilier desperecheate la care renunţaseră rudele ei. Scaunul de lîngă foc era acoperit cu o pătură din fire roşii şi albastre, împletită de una din fetele mai mari de la orfelinat. O salamandră sculptată în lemn stătea aşezată lîngă vătrai,

cadou de la un om mai în vîrstă din sat care o asigurase că îi va apăra casa de rele.

Închisă în singurătatea ei, Lara a aprins o lumînare și a privit înainte, pe deasupra flăcării. Trupul i-a fost străbătut de un fior.

Hunter... în viață... Nu putea fi adevărat, bineînțeles, dar ideea îi dădea un sentiment de neliniște. S-a apropiat de patul îngust, a îngenuncheat pe podea și a început să caute printre frînghiile înnodate care îi susțineau salteaua. Din pachetul înfășurat într-o pînză a scos portretul soțului ei.

Arthur și Janet i-l oferiseră ca un semn de generozitate, dar Lara știa că fuseseră nerăbdători să scape de amintirea celui care deținuse titlul, înaintea lor. Nici ea nu-și dorise să aibă portretul lui, dar îl luase, convinsă că Hunter făcea acum parte din trecutul ei. Poate că mai tîrziu, cîndva, cînd amintirile se vor mai estompa, va fi în stare să-l atîrne la vedere.

Tabloul înfățișa un bărbat solid, cu oase mari, însoțit de cîinii lui. Într-una din mîini ținea una din puștile lui preferate. Hunter fusese un bărbat frumos, cu păr bogat șatenauriu, ochi negri pătrunzători și o expresie mereu arogantă.

Trecuseră trei ani de cînd Hunter pornise pe mare, spre India, într-o misiune semi-diplomatică. Ca acționar al companiei *East India* și ca om care se bucura de o oarecare influență în lumea politică, Hunter fusese numit consilier al administratorilor companiilor engleze din India.

În realitate, fusese doar un pierde-vară dornic să i se adauge grupului de desfrînaţi din Calcutta. Trăiau acolo precum regii, în nesfîrşite petreceri şi orgii. Se spunea că fiecare casă avea cel puţin o sută de servitori care îndeplineau orice dorinţă a stăpînului. Mai mult decît atît, India era paradisul oricărui iubitor de sport şi al vînătorilor. Lara a zîmbit cu tristeţe amintindu-şi de entuziasmul soţului ei, la plecare. Hunter fusese mai mult decît dornic să scape de ea. Anglia începuse să-l plictisească – la fel şi soţia lui. Nu mai încăpea îndoială că erau o pereche foarte nepotrivită. O soţie, îi explicase odată Hunter, era un rău necesar avînd un singur rol: cel de a aduce pe lume copii. Se simţise extrem de rănit cînd Lara nu reuşise să rămînă însărcinată. Absenţa copiilor era greu de suportat de un bărbat ca el, care se mîndrea cu puterea şi virilitatea lui.

Lara şi-a îndreptat privirea spre pat şi în stomac i s-a pus un nod de gheaţă atunci cînd şi-a amintit de vizitele lui nocturne, de trupul lui greu care o zdrobea, de invazia dureroasă care părea să nu se mai sfîrşească. Răsuflase uşurată atunci cînd el începuse să frecventeze alte femei care să-i satisfacă nevoile. Lara nu mai cunoscuse un bărbat cu o asemenea vitalitate şi forţă fizică. Era înclinată chiar să creadă că el era cu adevărat singurul supravieţuitor al violentului naufragiu.

În cei doi ani de căsătorie, Hunter fusese extrem de dominator iar Lara se simţise mereu timorată în prezenţa lui. Răsuflase uşurată atunci cînd el plecase spre India.

Rămasă singură, Lara își dedicase timpul și întreaga atenție unui orfelinat, încercînd să îmbunătățească viețile copiilor de acolo. I se părea minunat să se simtă utilă, așa că și-a găsit imediat și alte proiecte: îi vizita pe bătrîni și pe vîrstnici, organiza evenimente caritabile și cu totul ocazional făcea pe pețitoarea.

Vestea morții lui Hunter o întristase. Dar nu îi era dor de el.

Și în nici un caz nu-l dorea înapoi, și-a spus vinovată.

În următoarele trei zile nu a primit nici o veste nici de la domnul Young și nici de la rudele ei. Lara își vedea liniștită de treburi, dar vestea a fost răspîndită de servitori în tot orășelul.

Sora ei Rachel, lady Lonsdale, a fost prima care a vizitat-o. Trăsura neagră, lăcuită, a oprit în fața conacului. Rachel a coborît și a străbătut neînsoțită aleea care ducea la cabană. Era sora ei mai mică dar dădea impresia de soră mai mare, fiind mai înaltă și avînd un aer solemn care îi conferea maturitate.

Fuseseră cîndva declarate cele mai frumoase surori din Lincolnshire, dar Lara știa prea bine că frumusețea lui Rachel o eclipsa pe a ei. Avea trăsături perfecte, clasice, ochi mari, o gură trandafirie și nasul puțin cîrn. Prin contrast, chipul Larei era rotund și nu oval, avea gura prea mare și un păr rebel care îi scăpa mereu din pieptănătură.

Şi-a întîmpinat sora în prag şi a poftit-o să intre.

Rachel era îmbrăcată cu haine scumpe şi aducea cu ea un iz plăcut de violete.

– Draga mea Larissa, a spus Rachel privind în jur, pentru a mia oară îţi spun: de ce nu vii să locuieşti cu mine şi cu Terrell? Avem cel puţin douăsprezece camere libere şi ţi-ar fi mult mai confortabil.

– Îţi mulţumesc, Rachel. Larissa şi-a îmbrăţişat cu căldură sora. Dar nu aş putea locui sub acelaşi acoperiş cu soţul tău. Nu mă pot preface că-l tolerez pe bărbatul care se poartă atît de urît cu tine. Şi sînt convinsă că nici el nu mă poate suferi.

– Ei, nu e chiar atît de rău...

– Este un soţ groaznic, orice mi-ai spune tu. Lordul Lonsdale nu dă doi bani pe nimeni, cu excepţia propriei persoane. Şi nu va da niciodată.

Rachel s-a încruntat şi s-a aşezat lîngă foc.

– Uneori îmi spun că singurul pe care l-a plăcut cu adevărat Terrell a fost lordul Hawksworth.

– Erau făcuţi din acelaşi aluat, a fost de acord Lara. Numai că Hunter nu a ridicat niciodată mîna la mine.

– S-a întîmplat o singură dată, a protestat Rachel. Nici n-ar fi trebuit să-ţi spun.

– Nici nu ar fi fost nevoie. Vînătaia de pe faţa ta spunea totul.

Au tăcut amîndouă, amintindu-şi episodul din urmă cu două luni, cînd lordul Lonsdale o lovise pe Rachel în timpul

unul dispute. Semnul de pe faţă îi trecuse greu, după cîteva săptămîni, iar Rachel fusese nevoită să se ascundă în casă ca să nu creeze suspiciuni. Acum, Rachel pretindea că Lonsdale regreta adînc clipa în care îşi pierduse cumpătul. Ea îl iertase şi dorea acum ca şi Lara să facă la fel.

Numai că Lara nu-l purta ierta pe cel care îi rănise sora. Şi bănuia că nu era pentru prima şi nici pentru ultima dată. Aproape că-şi dorea ca Hunter să fie cu adevărat în viaţă. Dincolo de defecte ar fi avut, el nu ar fi acceptat niciodată ca o femeie să fie lovită. I-ar fi spus-o răspicat lordului Lonsdale şi probabil că acesta l-ar fi ascultat, pentru că Hunter se număra printre puţinii oameni pe care îi respecta.

– Nu am venit să discutăm despre asta, Larissa.

Privirea lui Rachel exprima dragoste şi îngrijorare. Sora ei s-a aşezat aproape de ea, pe un scaun tapiţat.

– Am auzit veştile care circulă despre lordul Hawksworth. Spune-mi... este adevărat că se întoarce la tine?

Lara a clătinat din cap.

– Nu, bineînţeles că nu. Un şarlatan oarecare din Londra pretinde că este soţul meu. Domnul Young şi doctorul Slade îl fac chiar acum o vizită şi sînt convinsă că bărbatul va ajunge la Bedlam sau Newgate pentru că se va dovedi că este fie nebun, fie un infractor.

– Deci nu există nici o şansă ca lordul Hawksworth să mai fie în viaţă? A citit răspunsul în ochii ei şi a oftat. Îmi pare rău să spun asta, dar sînt uşurată. Ştiu că nu ai avut o căsnicie de invidiat. Tot ce-mi doresc este să te văd fericită.

– Şi eu îmi doresc acelaşi lucru pentru tine, i-a răspuns cu sinceritate Lara. Numai că tu eşti într-o postură mult mai rea decît am fost eu vreodată. Hunter nu a fost nicidecum soţul ideal dar ne înţelegeam destul de bine cu excepţia... S-a oprit brusc şi a roşit. Nu-i era deloc uşor să discute despre chestiuni intime.

Şi ea şi Rachel avuseseră parte de o educaţie puritană. Părinţii lor fuseseră blînzi dar distanţi. Lara şi Rachel fuseseră nevoite să afle singure ce se întîmpla în noaptea nunţii. Iar pentru Lara fusese o descoperire cît se poate de neplăcută.

Rachel a părut să-i citească gîndurile, ca întotdeauna.

– Oh, Lara, a murmurat ea roşind. Probabil că lordul Hawksworth nu a fost suficient de atent cu tine, aşa cum ar fi trebuit. A coborît şi mai mult tonul şi a continuat: nu e atît de groaznic să faci dragoste, să ştii. Au fost dăţi, la începutul căsniciei noastre, cînd a fost chiar plăcut. Mai tîrziu nu a mai fost la fel, bineînţeles. Dar îmi amintesc şi acum cum era odată.

– Plăcut? Lara o privea uimită. Este pentru prima dată cînd reuşeşti să mă şochezi. Nu înţeleg cum poţi să trăieşti ceva atît de stînjenitor şi de dureros şi să-ţi placă. Cred că este o glumă proastă.

– Nu a existat nici o ocazie în care Hunter să te sărute, să te ţină în braţe şi... să te facă să te simţi femeie?

Lara a tăcut.

– Nu, a răspuns într-un tîrziu, gînditoare. Nu-mi amintesc să fi simţit vreodată aşa ceva. Hunter nu se dădea în vînt după săruturi sau îmbrăţişări. Eram bucuroasă cînd totul se sfîrşea.

Rachel o privea compătimitor.

– Ţi-a spus vreodată că te iubeşte?

Lara a rîs amar.

Dumnezeule, nu! Hunter nu ar fi mărturisit niciodată aşa ceva. A tăcut cîteva clipe, surîzînd trist. Nu m-a iubit. Ar fi trebuit să se căsătorească cu altcineva în locul meu. Cred că regreta adesea greşeala făcută.

– Nu mi-ai spus niciodată asta! a exclamat Rachel. Cine este?

– Lady Carlysle, a murmurat Lara, surprinsă de gustul amar pe care i-l lăsa rostirea acelui nume, după atîta timp.

– Cum arată? Ai cunoscut-o?

– Am văzut-o de cîteva ori. Ea şi Hunter au fost discreţi, dar era evident că le făcea o enormă plăcere să fie împreună. Le plăceau aceleaşi lucruri: călăria, vînătoarea, rafinamentul. Nu am nici o îndoială că a continuat să o viziteze pe ascuns şi după ce ne-am căsătorit.

– Dar de ce nu s-a căsătorit cu lady Carlysle de la început?

Lara a coborît bărbia şi şi-a cuprins genunchii cu braţele, ghemuindu-se fără să-şi dea seama.

Eu eram mult mai tînără iar ea trecuse de vîrsta la care să-i poată dărui un copil. Hunter îşi dorea un moşte-

nitor... şi probabil că a fost convins că mă va putea modela după cum voia el. Am încercat să-i fac pe plac. Din nefericire nu am reuşit să-i dăruiesc singurul lucru pe care îl dorea de la mine.

– Un copil, a şoptit Rachel. Judecînd după expresia ei, Lara a ştiut că sora ei îşi amintea că pierduse o sarcină, cu cîteva luni în urmă. Nici una dintre noi nu a avut prea mult succes în această privinţă, nu-i aşa?

Lara a continuat, cu obrajii roşii ca focul:

– Măcar tu ai dovedit că eşti capabilă să concepi un copil. Şi cu ajutorul lui Dumnezeu îl vei avea, într-o zi. Eu, pe de altă parte, am încercat totul: am băut licori, am studiat hărţile astrale şi am făcut tot felul de alte lucruri, care mai de care mai ridicole şi mai umilitoare. Nimic nu a funcţionat. M-am bucurat cînd Hunter a plecat spre India. Mi s-a părut o binecuvîntare să pot dormi singură şi să nu fiu nevoită să mă întreb, seară de seară, dacă îi voi auzi paşii apropiindu-se de uşa mea. Lara s-a cutremurat, amintindu-şi. Nu-mi place să mă culc cu un bărbat. Nu mai vreau să fac asta niciodată.

– Biata mea Larissa, a şoptit Rachel. Ar fi trebuit să-mi spui mai demult toate astea. Ai încercat mereu să rezolvi problemele tuturor dar nu ai fost în stare să le mărturiseşti pe ale tale.

– Nu s-ar fi schimbat nimic, chiar dacă ţi-aş fi spus.

– Dacă ar fi fost după mine, aş fi ales pentru tine un alt bărbat, mai potrivit decît lordul Hawksworth. Cred că mama

[illegible] au fost orbiți de statutul lui social și de averea lui și nici nu au luat în seamă faptul că nu vă potriveați.

– Nu a fost vina lor, a spus Lara. Eu nu sînt bună de [illegible] pentru nimeni. Nu ar fi trebuit să mă căsătoresc niciodată. Sunt mult mai fericită singură.

– Nici una din noi nu a avut parte de partenerul visat, nu-i așa? a spus Rachel cu o tristă ironie. Terrell cu capriciile lui, soțul tău cel barbar... nu a fost deloc ca-n povești, nu-i așa?

– Cel puțin locuim aproape una de cealaltă, a spus Lara încercînd să risipească norul de regrete care părea să plutească deasupra lor. Totul este mai ușor de suportat așa. Cel puțin în ceea ce mă privește.

– Și eu simt la fel. Rachel s-a ridicat de pe scaun și a îmbrățișat-o. Sper ca măcar de acum încolo să ai parte doar de lucruri bune, draga mea. Fie ca lordul Hawksworth să se odihnească în pace iar tu să-ți găsești curînd un bărbat care să te iubească așa cum meriți.

– Nu te ruga pentru asta, i-a răspuns Lara, ușor alarmată. Nu mi doresc un bărbat. Roagă-te mai bine pentru copiii de la orfelinat, pentru biata doamnă Lumley care este pe punctul de a orbi, pentru doamna Pecham care suferă de reumatism și pentru...

– Tu și nesfîrșita ta listă de nefericiți, a spus Rachel, sărutîndu-i afectuos. Bine, mă voi ruga și pentru ei.

Cînd şi-a făcut pentru prima oară apariţia în tîrg, Lara s-a trezit asaltată de întrebări. Toată lumea dorea să afle detalii despre întoarcerea din morţi a soţului ei. Nu conta că ea le spunea tuturor că bărbatul care îşi făcuse apariţia la Londra era mai mult ca sigur un impostor. Toţi localnicii doreau să creadă contrariul.

– Ia te uită! Cea mai norocoasă femeie din Market Hill! a spus negustorul de brînză atunci cînd Lara a păşit în prăvălia lui, aflată pe strada principală. Aerul purta arome plăcute de lapte venind de la roţile de caşcaval aşezate pe mesele din lemn. Zîmbind timid, Lara şi-a pus coşul pe una din mesele lungi şi a aşteptat să i se aducă roata de caşcaval pe care o ducea săptămînal la orfelinat.

– Sunt norocoasă în multe privinţe, domnule Wilkins, l-a răspuns ea, dar dacă te referi la zvonurile despre defunctul meu soţ...

– Cît mă bucur! a întrerupt-o jovial negustorul. Veţi fi din nou stăpîna domeniului. Şi i-a îndesat în coş roata de caşcaval.

– Mulţumesc, i-a răspuns Lara. Dar trebuie să vă spun că sînt convinsă că nu este nimic adevărat. Lordul Hawksworth nu se mai întoarce.

Domnişoarele Withers, cele două surori rămase fete bătrîne au intrat la rîndul lor în prăvălie şi i-au zîmbit Larei. Purtau bonete identice, cu floricele şi şi-au apropiat imediat capotele, pentru o bîrfă mică. Una din ele s-a apropiat mai

apoi de Lara și i-a atins brațul cu mîna ei fragilă, cu vene albastre proeminente.

– Am aflat vestea azi-dimineață, draga mea. Ne bucurăm atît de mult pentru tine... atît de mult...

– Mulțumesc, dar nu este nimic adevărat, a insistat Lara. Bărbatul care se pretinde a fi soțul meu este fără îndoială un impostor. Doar printr-un miracol lordul ar fi reușit să supraviețuiască naufragiului.

– Eu zic să sperați că este așa pînă cînd veți ști cu siguranță adevărul, i-a spus domnul Wilkins în timp ce solida lui soție Glenda își făcea apariția de undeva din spate.

Femeia i-a îndesat un buchet de narcise într-un colț al coșului de nuiele.

– Meritați un miracol, doamnă, mai mult decît oricine.

Toată lumea presupunea că veștile îi făcuseră plăcere, că-și dorea ca Hunter să se întoarcă acasă. Îmbujorată și stînjenită, Lara le-a mulțumit pentru gîndurile bune și s-a grăbit să iasă din prăvălie.

A mers grăbită de-a lungul rîului, trecînd pe lîngă bisericuța îngrijită și pe lîngă un șir de case albe. Destinație ei era orfelinatul, o clădire aflată în paragină din partea vestică a orașului. Așezată în mijlocul unui pîlc de pini și stejari, orfelinatul cu pereți și acoperiș din țigle albastre putea fi zărit de departe. Metoda folosită la fabricarea plăcilor din gresie rugoasă, albastră, rezistentă la ger, era cunoscută doar de olarul satului care găsise într-o zi, din greșeală, rețeta de fabricație și jurase să o ia cu el în mormînt.

Respirînd greu din cauza efortului, Lara a intrat în clădire. Fusese cîndva un conac cochet dar după moartea ultimilor proprietari fusese abandonat şi căzuse în ruină. Cu cîteva donaţii din partea localnicilor reuşise să o refacă într-o anume măsură, cît să o facă locuibilă de cei douăzeci şi patru de copii. Iar cu alte cîteva donaţii încropea salariile profesorilor, pe un an.

Lara s-a gîndit cu regret cîte ar fi putut face cîndva, atunci cînd a dispus de o întreagă avere. Lăsase mîndria deoparte şi le ceruse lui Arthur şi lui Janet o donaţie, dar fusese refuzată pe loc. Noul conte de Hawksworth şi soţia lui credeau cu fermitate că orfanii trebuiau să afle pe propria piele că lumea era crudă şi că trebuiau să-şi croiască singuri drumul prin ea.

Oftînd, Lara a intrat şi a pus imediat coşul jos. Braţul îi tremura din cauza greutăţii pe care o cărase. A zărit un creştet cîrlionţat care se ascundea după colţ. Era Charles, mai mult ca sigur, un băiat rebel de unsprezece ani, mereu în căutare de buclucuri.

– Mi-aş dori să mă ajute cineva să duc coşul la bucătărie, a spus cu voce tare, iar Charles şi-a făcut imediat apariţia.

– Te-ai descurcat să-l cari pînă aici, i-a spus morocănos.

Lara i-a zîmbit. Băiatul era pistruiat, cu ochi albaştri.

– Nu fii rău, Charles. Ajută-mă să duc coşul şi pe drum poţi să-mi povesteşti de ce nu eşti acum la ore.

– Domnişoara Thornton m-a dat afară din clasă, i-a răspuns el ridicînd de un mîner al coşului şi privind

pofticios la roata de caşcaval. Au dus împreună coşul de-a lungul coridorului. Făceam gălăgie şi nu eram atent.

– De ce?

– Am rezolvat problemele de matematică înaintea tuturor. De ce să trebuiască să stau nemişcat şi să nu fac nimic numai pentru că sînt mai isteţ decît ceilalţi?

– Înţeleg, i-a răspuns Lara, spunîndu-şi în gînd că era adevărat.

Charles era un copil inteligent care necesita mai multă atenţie decît i-o putea oferi şcoala.

– Voi discuta cu domnişoara Thornton. Între timp, încearcă să fii cuminte.

Au ajuns în bucătărie şi au fost întîmpinaţi cu un zîmbet de doamna Davies, bucătăreasa. Faţa ei rotundă era îmbujorată de la căldura cuptorului. Ochii i-au strălucit, plini de interes.

– Lady Hawksworth, am auzit zvonul care circulă...

– Nu este adevărat, a întrerupt-o Lara. Trebuie să fie vorba de un străin care s-a convins singur – sau încearcă să-i convingă pe ceilalţi – că el este contele. Dacă soţul meu ar fi supravieţuit, s-ar fi întors demult acasă.

– Şi totuşi ar fi fost o poveste romantică, a spus doamna Davis, părînd dezamăgită. Sînteţi prea tînără şi prea drăguţă pentru o văduvă, dacă-mi permiteţi să vă spun.

Lara a clătinat din cap, zîmbind.

– Sînt mulţumită aşa.

– Eu îmi doresc să fie cu adevărat mort, a spus Charles, lăsînd-o pe doamna Davies cu gura căscată de uimire.

– Eşti un împeliţat! a exclamat ea.

Lara s-a aplecat spre băiat şi l-a ciufulit:

– De ce spui asta, Charles?

– Dacă trăia, nu mai veneai pe la noi. Te-ar fi obligat să rămîi acasă.

– Nu este adevărat, i-a răspuns Lara. Dar nu are rost să ne contrazicem. Contele nu mai este, oamenii nu se mai întorc din morţi.

Cu poalele rochiei pline de praf, Lara s-a întors acasă, trecînd pe lîngă casele arendaşilor şi pe lîngă gardurile din crengi împletite şi chirpici. A privit visătoare cum soarele se reflecta în apa rîului atunci cînd a traversat podul condamnaţilor. Cînd s-a apropiat de casa ei, a auzit că o striga cineva. S-a oprit şi a văzut-o pe Naomi, una din fostele ei slujnice, care alerga spre ea, cu fustele sumecate.

– Nu fugi aşa, Naomi, i-a spus Lara. Să nu cazi.

Fata respira greu din cauza efortului şi a emoţiei.

– Lady Hawksworth, a exclamat, încercînd să-şi recapete răsuflarea. Oh, doamnă... Domnul Young m-a trimis să vă spun... e aici... la castel... au sosit cu toţii... trebuie să veniţi degrabă.

Lara clipea des, nedumerită.

– Cine a venit? Domnul Young a trimis după mine?

– Da, l-au adus de la Londra.

– Pe cine? a întrebat Lara cu glas stins.

– A venit, doamnă. Domnul s-a întors acasă.

Capitolul 2

Cuvintele au părut să o lovească în moalele capului. S-a întors... s-a întors...

– Nu poate fi adevărat, a şoptit.

Dar de ce să fi adus domnul Young un străin de la Londra? Şi-a umezit buzele uscate. Iar cînd a vorbit, a părut că nu-şi mai recunoştea propria voce.

– L-l-ai văzut?

Rămasă fără cuvinte, servitoarea a dat din cap.

Lara privea fix în pămînt.

– Tu l-ai cunoscut pe soţul meu, Naomi. Spune-mi, bărbatul care este acum la Hawksworth Hall... A ridicat privirea spre ea, fără să mai fie în stare să termine fraza.

– Cred că el este, doamnă. Nu, de fapt sînt sigură de asta.

– Dar contele este mort, a vorbit Lara, împietrită. S-a înecat.

– Daţi-mi voie să vă conduc la castel, i-a spus Naomi luînd-o de braţ. Sunteţi palidă ca o coală de hîrtie şi nu e de mirare. Nu se întîmplă în fiecare zi să ţi se întoarcă soţul din morţi.

Lara s-a smuls de lîngă ea.

– Te rog... Vreau să rămîn singură cîteva minute. Vin eu la castel, cînd mă simt pregătită.

– Bine, doamnă. Le spun să vă aştepte. I-a mai aruncat o privire preocupată şi a pornit-o înapoi, grăbită.

Lara a intrat în casă, poticnindu-se, a turnat apă călduţă în ligheanul ciobit şi şi-a curăţat praful şi transpiraţia de pe faţă. Mişcările îi erau metodice iar prin minte îi treceau mii de gînduri. Nu se mai aflase niciodată într-o asemenea situaţie imposibilă. Se mîndrise întotdeauna cu faptul că era o femeie practică. Nu credea în miracole şi nu aşteptase niciodată să i se întîmple unul.

În special nu acesta.

Nu era însă vorba de un miracol, şi-a repetat în gînd Lara, despletindu-şi părul şi încercînd să-l prindă la loc. Mîinile nesigure refuzau să o asculte iar acele şi agrafele i-au căzut pe podea, cu un zgomot delicat.

Bărbatul care o aştepta la Hawksworth Hall nu era Hunter. Era un străin, un impostor care reuşise să-i convingă pe domnul Young şi pe doctorul Slade că spunea adevărul. Lara trebuia doar să se adune, să meargă să se convingă cu ochii ei şi apoi să le spună celorlalţi că acela nu era soţul ei. Şi astfel subiectul era închis. A inspirat adînc de cîteva ori şi a continuat să-şi prindă haotic agrafele în păr.

În timp ce se uita în oglinda pătrată, aşezată pe un cufăr, i s-a părut că atmosfera din încăpere se schimbase. Aerul devenise greu, apăsător. În casă era atît de linişte încît îşi

auzea bătăile inimii. A zărit ceva în oglindă, o mişcare care a paralizat-o. Cineva intrase în casă.

A privit tăcută la silueta care i s-a alăturat în oglindă. Era chipul bronzat al unui bărbat cu părul scurt, şaten cu reflexe aurii... cu ochi întunecaţi... cu gura dură, mare, pe care şi-o amintea atît de bine. Înalt, masiv... un bărbat puternic şi stăpîn pe el care făcea ca încăperea din jurul lui să pară că se micşora.

Lara a încetat să mai respire. Ar fi vrut să fugă, să strige, să leşine... dar parcă împietrise. El s-a oprit în spatele ei iar privirile li s-au întîlnit în oglindă. Ochii lui aveau aceeaşi culoare şi totuşi...

Nu o privise niciodată aşa, cu o asemenea intensitate, arzîndu-i parcă pielea. Avea privirea unui animal de pradă.

S-a înfiorat cînd i-a atins uşor părul. I-a scos acele de păr, unul cîte unul şi le-a aşezat pe măsuţa de toaletă. Lara îl privea, cutremurîndu-se la fiecare atingere.

– Nu este adevărat, a şoptit.

Era însă vocea lui Hunter, profundă, uşor răguşită:

– Nu sînt o fantomă, Lara.

Ea şi-a desprins privirea de la oglindă şi s-a întors cu faţa spre el.

Era mult mai slab, aproape ca ajunsese doar piele şi os. Pielea îi căpătase o nuanţă arămie, mult prea exotică pentru un englez. Pînă şi părul i se deschisese la culoare şi arăta acum ca penele unui grifon.

– Nu credeam... şi-a auzit Lara propria voce, de parcă ar fi venit de foarte departe. Avea o gheară în piept iar inima îi bătea cu putere. Deşi încerca din răsputeri, simţea că nu mai avea aer. A simţit cum o învăluia o ceaţă groasă, acoperind orice imagine, orice sunet şi s-a prăbuşit într-un abis.

Hunter a prins-o înainte să cadă. A dus-o în braţe pînă la patul îngust şi s-a aşezat pe salteaua tare, cu ea ghemuită în poală. Lara a dat capul spre spate, dezvelind o porţiune din gîtul ca de fildeş, strîns de gulerul sumbru al rochiei de doliu. A privit-o atent, tulburat de fragilitatea chipului ei. Uitase că pielea unei femei putea fi atît de proaspătă şi de delicată.

Gura îi era tristă iar expresia îi era vulnerabilă, ca de copil. Avea însă o frumuseţe reţinută care îl atrăgea nespus.

O dorea pe această făptură delicată, cu mîini mici. Cu un calcul rece, care nu-l părăsise niciclnd, s-a hotărît pe loc: avea să o facă a lui, indiferent de urmări.

Ea a deschis ochii şi l-a privit cu seriozitate.

I-a răspuns cu o privire opacă, nelăsînd să se vadă nimic dinăuntrul lui. Şi i-a zîmbit încurajator.

Ea nu a părut să-i observe surîsul. S-a mulţumit să-l privească fără să clipească. Încet-încet, o blîndeţe stranie a pus stăpînire pe ochii ei, cu o tandreţe curioasă, plină de milă... de parcă el ar fi fost un suflet pierdut, în căutarea salvării. A ridicat mîna spre gîtul lui şi i-a atins uşor o cicatrice groasă care se pierdea undeva sub păr. Pielea i-a

luat foc sub atingerea ei. A rămas nemişcat iar ritmul respiraţiei i s-a accelerat. Cum de-l privea aşa, la naiba? Din cîte ştia, el era fie un străin, fie soţul pe care îl ura.

Uimit şi aţîţat de compasiunea care i se citea pe chip, el se lupta cu dorinţa nebunească de a-şi îngropa faţa între sînii ei. S-a grăbit să o dea jos din poala lui, se îndepărteze puţin de ea.

Era pentru prima oară în viaţa lui că se temea de propriile emoţii – el, care se mîndrise dintotdeauna cu autocontrolul său.

– Cine eşti? l-a întrebat ea încet.

– Ştii prea bine cine sînt, i-a şoptit el.

Ea a clătinat din cap, uşor ameţită, şi şi-a desprins privirea de la el. S-a îndreptat mai apoi spre un raft pe care ţinea un ceainic şi cîteva farfurii. Refugiindu-se într-un ritual familiar, a luat cîteva frunze de ceai şi le-a pus în ceainicul din porţelan.

– Pun de ceai, a spus cu glas stins. Dacă vrei, putem sta de vorbă. Poate că am cum să te ajut.

Mîinile îi tremurau însă prea tare iar ceştile i-au zornăit pe farfurii atunci cînd le-a aşezat pe masă.

Hotărîse deci că el era un biet disperat care avea nevoie de ajutorul ei. I-a zîmbit cu subînţeles atunci cînd s-a apropiat de ea, luîndu-i mîinile reci în mîinile lui fierbinţi. Şi a simţit din nou şocul dulce, neaşteptat, de a o atinge.

Devenise brusc conştient de fragilitatea oaselor ei, de moliciunea pielii. Voia să-i arate că şi el era capabil de

blîndețe. Ceva la ea îl făcea să scoată la suprafață ultimele fărîme de umanitate.

Voia să fie bărbatul de care ea avea nevoie.

– Sînt soțul tău, i-a spus. M-am întors acasă.

Ea l-a privit confuză. Încremenise, genunchii îi tremurau.

– Sînt Hunter, i-a vorbit cu blîndețe. Nu te teme.

Lara a rîs neîncrezătoare privind fix la trăsăturile lui, un amestec de familiar cu necunoscut. Semăna mult prea mult cu Hunter ca să nu-l ia în seamă dar avea și un aer străin pe care nu reușea să-l accepte.

– Soțul meu a murit, i-a răspuns ferm.

Un mușchi a tresărit vizibil pe obrazul lui.

– Te voi convinge că eu sînt.

A luat-o în brațe și și-a lipit buzele de ale ei. Ignorîndu-i țipătul scurt, alarmat, a sărutat-o așa cum nu mai fusese sărutată niciodată.

Ea a încercat în van să se desprindă. Senzația gurii lui, incendiară, delicioasă, a uimit-o. El s-a folosit de buze și de limbă ca să o seducă, într-un văl de senzualitate. A ținut-o strîns lipită de trupul lui ferm, făcînd-o să se simtă în siguranță în îmbrățișarea lui... posedată... dorită. Nările i s-au umplut de aroma lui: pămînt, aer și un iz de lemn de santal.

Buzele lui au alunecat mai jos, pînă la locul sensibil de pe gîtul ei. A inspirat adînc și și-a lipit obrazul de pielea ei. Nu o mai ținuse niciodată așa, nu o mai atinsese și nu o mai

gustase ca şi cum ar fi fost o esenţă exotică ce merita savurată.

– Te rog... a şoptit ea atunci cînd buzele lui i-au atins locul în care pulsul i se zbătea frenetic.

– Rosteşte-mi numele, i-a şoptit el. Rosteşte-l. I-a cuprins sînul în palmă, conturîndu-l cu degetele lui lungi. Sfîrcul i s-a întărit sub căldura palmei lui. Cu o mişcare violentă, Lara s-a smucit din braţele lui şi s-a îndepărtat cîţiva paşi.

Şi-a dus mîna la piept şi l-a privit uimită. Chipul lui era lipsit de orice expresie, dar zgomotul făcut de respiraţia lui era dovada că şi el se lupta să-şi recapete stăpînirea de sine, ca şi ea.

– Cum ai putut să faci asta? l-a întrebat.

– Eşti soţia mea.

– Lui Hunter nu i-a plăcut niciodată să sărute.

– M-am schimbat, i-a răspuns el sec.

– Nu eşti Hunter! i-a spus ea peste umăr, în timp ce se apropia de uşă.

– Lara, l-a auzit strigînd-o, dar l-a ignorat. Lara, uită-te la mine.

Ceva în vocea lui a făcut-o să se oprească. S-a întors în prag şi l-a privit. Ţinea ceva în palmă.

– Ce ai acolo? l-a întrebat.

– Vino să vezi.

Ea a făcut cîţiva paşi, temătoare, fixînd cu privirea obiectul din palma lui.

El a desfăcut cu un singur deget micuța închizătoare de pe lateral. Cutia din lemn lăcuit s-a deschis, dînd la iveală un portret de-al ei în miniatură.

– Nu am contenit să-l privesc, luni la rînd, a șoptit el. Chiar și atunci cînd nu-mi aminteam cine ești, în zilele care au urmat naufragiului, am știut că ești a mea.

A închis caseta și a pus-o la loc, în buzunarul de la haină.

Lara a ridicat ochii spre el, neîncrezătoare. I se părea că totul era un vis.

– De unde-l ai? l-a întrebat în șoaptă.

– Tu mi l-ai dat, i-a răspuns el. În ziua în care am pornit spre India. Nu-ți amintești?

Își amintea. Hunter se grăbise într-atît de tare să plece că nu avusese deloc răbdare să-și ia la revedere așa cum se cuvenea. Lara reușise însă să-l tragă deoparte, doar pentru cîteva clipe și să-i dea miniatura. Era ceva obișnuit ca soțiile sau iubitele să-i dea celui care pleca departe un obiect spre amintire. Mai ales dacă pleca într-un loc atît de periculos, unde avea toate șansele să fie ucis de vreo sălbăticiune, de febră tifoidă sau de mîna vreunui rebel însetat de sînge.

Riscurile nu-l speriau însă pe Hunter, care se credea invincibil.

Păruse totuși impresionat de gestul Larei, suficient ca să o sărute în fugă, pe frunte.

– Frumos! îi spusese. Îți mulțumesc, Larissa.

O urmăreau mereu amintirile căsniciei lor nefericite care durase doi ani, amărăciunea și dezamăgirea pentru că

doi oameni nu găsiseră nimic comun, nu reuşiseră nici măcar să devină prieteni.

Chiar şi aşa, Lara îşi făcea griji pentru el.

– Mă voi ruga pentru tine, îi spusese iar el izbucnise în rîs la vederea chipului ei îngrijorat.

– Nu-ţi irosi rugăciunile pentru mine, îi răspunsese.

Iar bărbatul care se afla acum în faţa ei a părut să-i ghicească gîndurile:

– Probabil că te-ai rugat totuşi pentru mine, măcar o dată sau de două ori, i-a şoptit. Ele m-au adus acasă.

Lara s-a clătinat pe picioare. Doar ea şi soţul ei ştiau ce-şi spuseseră înainte de a se despărţi.

– Hunter? a şoptit ea.

El a prins-o de braţe şi a susţinut-o, privind-o adînc cu ochii lui cei negri.

– Nu ai de gînd să leşini din nou, nu-i aşa?

Ea era prea copleşită ca să-i mai poată răspunde. L-a lăsat să o conducă spre cel mai apropiat scaun şi s-a prăbuşit pe el. Bărbatul a îngenuncheat lîngă ea.

– Începi să mă crezi? a întrebat-o.

– Ar trebui să-mi spui ceva ce numai soţul meu poate şti.

– Dumnezeule! Am mai trecut prin asta, cu Young şi Slade. A făcut o pauză şi a privit-o intens, făcînd-o să tresară. Ai o aluniţă pe piciorul stîng, spre interior, i-a spus încet. Şi o pată mică, atît cît un pistrui, pe sînul drept. Şi o cicatrice pe călcîi, de pe vremea cînd erai copil şi te-ai rănit de o

stîncă. A zîmbit văzîndu-i privirea mirată. Vrei să continui? Pot să-ți descriu culoarea...

– Ajunge! s-a grăbit să spună Lara, roșie ca focul.

Și-a permis pentru prima oară să-l privească cu adevărat. Obrajii îi erau supți, bărbia era mai proeminentă.

– Forma chipului îți este schimbată, i-a spus atingîndu-l timid obrazul. Poate că te-aș fi recunoscut imediat dacă n-aș fi slăbit atît de mult.

A surprins-o cu un sărut în palmă. Cînd i-a simțit căldura buzelor pe piele și-a tras imediat mîna.

– Și ești îmbrăcat diferit, a continuat ea, privind la pantalonii gri prea strîmți, la cămașa albă uzată și la cravata îngustă și demodată. El, care se îmbrăca mereu în cele mai fine haine: veste brodate din brocart, pantaloni din piele sau din lînă subțire, haine din postav negru. Iar ținutele lui de seară erau la fel de minunate: haine negre, bine croite, pantaloni cu vipușcă, cămăși de un alb orbitor, gulere apretate și pantofi lustruiți cu șampanie.

Hunter i-a zîmbit, dîndu-și seama că era studiat.

– Am cerut să mi se aducă un schimb de haine, dar se pare că au dispărut.

– Arthur și Janet s-au debarasat de tot.

– Inclusiv de soția mea, din cîte văd. S-a uitat în jur, la casa sărăcăcioasă iar privirea i-a devenit de gheață. Unchiul meu va plăti pentru că te-a izgonit într-un asemenea loc. M-aș fi așteptat la mai mult din partea lui, deși numai Dumnezeu știe de ce.

– Casa este suficient de confortabilă...

– Nu este potrivită nici pentru o spălătoreasă, cu atît mai puţin pentru soţia mea. Vocea lui Hunter avea tăişul unui bici, făcînd-o pe Lara să tresară. Sesizînd mişcarea ei involuntară, el şi-a îmblînzit privirea. Să uităm toate astea. De aici încolo are cine să aibă grijă de tine.

– Nu vreau să... Cuvintele i-au ţîşnit înainte ca Lara să le poată opri. A strîns buzele, îngrozită şi şi-a coborît privirea în poală. I se întîmpla ceva incredibil, mai mult decît un coşmar. Hunter era din nou acasă şi avea de gînd să-i controleze iarăşi viaţa, strivindu-i independenţa ca pe o floare sub cizma lui.

– Ce s-a întîmplat, dragostea mea? a întrebat-o încet.

Lara i-a privit uimită chipul serios.

– Nu mi-ai mai spus niciodată aşa.

A mîngîiat-o uşor pe gît, ignorînd gestul ei de a se feri de atingerea lui.

– Am avut mult timp la dispoziţie să mă gîndesc, Lara. Am petrecut luni întregi în convalescenţă la Cape Town iar drumul de întoarcere a fost al naibii de lung. Cu cît îmi aduceam aminte mai multe despre tine şi căsnicia noastră, cu atît îmi dădeam seama că am fost un ticălos egoist. Mi-am promis atunci că o vom lua de la început, cînd te voi revedea.

– Nu cred că mai este posibil...

– De ce nu?

– S-au întîmplat prea multe iar eu... Lara a făcut o pauză

și a înghițit în sec iar ochii i s-au umplut de lacrimi. S-a străduit să le rețină dar nefericirea și vinovăția o copleșeau. De ce trebuise să se întoarcă Hunter? Brusc, fusese din nou condamnată să ducă viața pe care o urîse. Se simțea asemenea unui prizonier care fusese eliberat pentru ca apoi să ajungă din nou după gratii.

– Înțeleg. Hunter și-a retras mîna. Era ciudat, dar o privea ca și cum înțelegea cu adevărat, deși nu fusese niciclnd prea intuitiv. Nu voi mai fi așa cum eram înainte.

– Este în firea ta, i-a răspuns Lara și o lacrimă i-a alunecat pe obraz.

L-a auzit pe Hunter inspirînd scurt și a simțit cum îi ștergea lacrima de pe obraz. A dat să se tragă înapoi, dar Hunter s-a aplecat spre ea, reducînd distanța dintre ei.

Era prizonieră pe scaun, cu capul sprijinit forțat de spătarul acestuia.

– Lara, i-a șoptit el, nu ți-aș face niciodată vreun rău.

– Nu mă tem de tine, i-a spus ea sfidătoare. Dar nu mai vreau să-ți fiu soție.

Vechiul Hunter s-ar fi enervat la primul ei semn de revoltă și ar fi pus-o la punct cu cîteva cuvinte tăioase. În loc de asta, a privit-o calm, dîndu-i un sentiment de nervozitate.

– Voi încerca să schimb asta. Tot ce-ți cer este să-mi dai o șansă.

Lara s-a prins cu toată puterea de scaun.

– Aș prefera să ducem vieți separate, așa cum făceam și înainte să pleci în India.

– Asta nu se poate, iubito. Răspunsul îi fusese blînd dar ferm. Eşti soţia mea. Am de gînd să-mi reiau locul în viaţa ta... şi în patul tău.

Lara a pălit.

– De ce nu te duci la lady Carlysle? i-a spus disperată. Va fi bucuroasă să afle că te-ai întors. Pe ea o doreai, oricum. Nu pe mine.

– Ea nu mai înseamnă nimic pentru mine acum.

– Vă iubeaţi, i-a răspuns Lara, dorindu-şi ca el să se îndepărteze de ea.

– Nu era vorba de dragoste.

– Atunci era o imitaţie foarte convingătoare!

– Să vrei să te culci cu o femeie nu este acelaşi lucru cu a o iubi.

– Ştiu asta, i-a răspuns Lara forţîndu-se să-l privească în ochi. Mi-ai spus-o foarte clar, cu nenumărate ocazii.

Hunter a ascultat-o fără să comenteze. S-a ridicat apoi în picioare, cu o mişcare agilă. În clipa în care s-a văzut eliberată, Lara a ţîşnit de pe scaun şi s-a îndreptat spre colţul opus al încăperii, jurîndu-şi în minte că nu-l va mai primi niciodată în patul ei.

– Voi încerca să te ajut în orice fel voi putea. Dar nu văd de ce ar trebui să mai fim intimi. Nu numai că nu reuşeam să-ţi ofer plăcere, dar mai sînt şi stearpă. Ar fi mai bine pentru amîndoi dacă ai găsi pe altcineva care să-ţi satisfacă nevoile.

– Nu vreau pe altcineva.

– Atunci va trebui să mă iei cu forța, i-a spus ea. A pălit văzîndu-l că se apropia. Îi era imposibil să-i descifreze expresia. Era oare furios? Dispreţuitor sau doar amuzat? A prins-o de braţe, ferm dar şi blînd în acelaşi timp. Lara îi privea chipul de nepătruns şi s-a simţit cuprinsă de neliniște, așa cum fusese mereu în trecut.

– Nu, i-a răspuns el încet. Nu voi veni în patul tău decît atunci cînd vei fi pregătită.

– Va dura mult. O veşnicie.

– Poate. S-a oprit şi a privit-o gînditor. A existat un alt bărbat, în absenţa mea?

– Nu, i-a răspuns ea, uimită că el crezuse că acesta era motivul pentru care nu-l mai voia. Dumnezeule, după plecarea ta nu am vrut să mai am de-a face cu nici un bărbat!

Bărbatul a zîmbit ironic auzindu-i comentariul deloc flatant.

– Bine. Nu te-aş fi condamnat dacă ai fi căutat compania unui alt bărbat, dar nu suport ideea că altul te-ar putea atinge. Şi-a frecat ceafa iar Lara i-a observat din nou cicatricea care trăda o rană închisă de curînd.

– Capul tău... a murmurat ea.

– În timpul naufragiului, i-a spus el părînd brusc obosit. Furtuna a fost foarte puternică. Vasul a fost aruncat de colo-colo pînă cînd s-a izbit de o stîncă. M-am lovit la cap, dar al naibii să fiu dacă ştiu cu ce anume. Săptămîni la rînd nu mi-am putut aminti nici măcar cum mă chema.

A rămas nemişcat cînd ea s-a apropiat. În ciuda voinţei ei, îl compătimea pentru suferinţa lui.

– Îmi pare rău, i-a spus.

– Îţi pare rău că rana nu a fost mortală, bănuiesc.

I-a ignorat cuvintele ironice şi i-a atins uşor cicatricea. Era lungă. Lovitura fusese într-adevăr foarte puternică, aproape că îi despicase capul în două. Cînd l-a atins a simţit cum îşi ţinea răsuflarea.

– Te doare? l-a întrebat, retrăgînd instinctiv mîna.

El a clătinat din cap, rîzînd.

– Mă tem că îmi provoci un alt gen de durere.

Lara l-a privit în ochi, nedumerită, după care şi-a coborît privirea în poala lui. Şi-a dat seama că atingerea ei inocentă îi provocase o erecţie, vizibilă prin pantaloni. S-a înroşit ca focul şi s-a îndepărtat imediat.

El a continuat să zîmbească.

– Scuză-mă, draga mea. Anul de celibat se pare că a şters şi ultima mea brumă de autocontrol. I-a întins mîna. Haide cu mine, Lara. Vreau să merg acasă.

Capitolul 3

Lara ar fi vrut să-şi schimbe rochia dar nu avea nici cea mai mică intenţie să se dezbrace în faţa soţului ei – pentru că de-acum era aproape convinsă că el spusese adevărul. Şi-a aranjat puţin părul, conştientă de privirea lui, aţintită în permanenţă asupra ei. Cînd ea a terminat, Hunter a străbătut încăperea şi i-a oferit braţul:

– Mergem? a întrebat, ridicînd o sprînceană. Aşteaptă cu toţii cu sufletul la gură să vadă dacă vii cu mine.

– Am de ales? l-a întrebat ea.

I-a aruncat o privire ironică.

– Nu am de gînd să te iau pe sus, să te duc ţipînd şi dînd din picioare.

Lara a ezitat să-i atingă braţul, simţind că dacă făcea asta pornea pe un drum, fără cale de întoarcere. Hunter a coborît braţul şi a luat-o de mînă, înlănţuindu-şi degetele de ale ei.

– Vino, i-a zis şi au pornit împreună spre Hawksworth Hall.

– Va dura ceva vreme pînă cînd contele şi contesa să-şi strîngă lucrurile, a spus Lara.

– Nu ei sînt contele şi contesa, i-a răspuns el. Ci eu şi cu tine. Iar ei vor părăsi Hawksworth Hall chiar în seara aceasta.

– În seara asta? Lara era uluită. Dar nu-i poţi izgoni.

– Nu pot? Chipul îi împietrise şi începuse să semene cu bărbatul cu care să măritase, cu cinci ani în urmă. Nu le voi permite lui Arthur şi Janet să-mi pîngărească încă o noapte casa. Ne vom instala imediat în apartamentul nostru.

– Iar Arthur şi Janet se vor muta în camerele de oaspeţi?

– Nu, i-a răspuns el inflexibil. N-au decît să locuiască aici sau să-şi găsească o altă locuinţă.

– Mergi mult prea departe. Trebuie să le oferi camerele de oaspeţi de la Hawksworth Hall.

– Dacă această casă a fost potrivită pentru tine, înseamnă că este mult prea bună pentru ei.

– Nu-i vei putea da afară, i-a spus Lara. Vor face tot ce le stă în puteri să dovedească faptul că eşti un impostor.

– Îi voi da afară, a spus el sumbru şi a forţat-o să se întoarcă cu faţa spre el. Spune-mi ceva, înainte să ajungem. Încă mai ai dubii?

– Cîteva, a recunoscut Lara, atrasă în capcana ochilor lui întunecaţi.

– Şi ai de gînd să le împărtăşeşti şi celorlalţi?

Lara a ezitat.

– Nu, i-a răspuns în şoaptă.

– De ce nu?

– Pentru că eu... Şi-a muşcat buza, căutînd cuvintele

potrivite. Simțea că ar fi greșit dacă nu i-ar fi dat o șansă. Cel mai înțelept era să aștepte. Dacă el nu era cine se pretindea a fi, avea să facă o greșeală, mai devreme sau mai tîrziu. Dacă nu ești soțul meu, i-a spus ea, voi afla imediat.

El a zîmbit, dar ochii îi erau lipsiți de căldură

– Așa este, i-a răspuns sec. Și au străbătut restul drumului în tăcere.

– Sunt impresionat de ce au reușit să facă aici, a spus Hunter cînd au intrat. Tapiseriile flamande și măsuțele cu vase din porțelan franțuzesc fuseseră înlocuite cu nuduri din marmură și draperii în nuanțe de roz și mov. Șemineul medieval, în care ar fi încăput cu ușurință zece bărbați, era acum lipsit de poliția originală, flamandă, iar deasupra lui fusese atîrnată o oglindă imensă, împodobită cu îngeri aurii cîntînd din trompete.

Hunter s-a oprit să privească în jurul lui și s-a strîmbat.

– Nu e la îndemîna oricui să ia o casă elegantă și să o facă să arate a bordel într-un timp atît de scurt.

– N-am de unde să știu, i-a răspuns Lara. Nu am fost niciodată într-un bordel, spre deosebire de alții.

El a zîmbit ironic.

– Din cîte-mi aduc aminte, erai mai mult decît bucuroasă să-mi petrec nopțile în bordeluri și nu în patul tău.

Stînjenită, Lara și-a întors privirea spre decorul vulgar.

– Din nefericire, nimic din toate astea nu mai poate fi schimbat.

– De ce nu?

– Pentru că ar fi o risipă de bani.

– Ne-o putem permite.

– Ar fi mai bine să te uiți prin registre înainte de a face asemenea presupuneri, i-a spus Lara cu glas scăzut. Mă tem că toate conturile au fost golite în lipsa ta. Unchiul tău are obiceiuri scumpe.

Hunter a încuviințat cu un gest al capului și a prins-o de cot. Au străbătut împreună holul. Părea să se simtă confortabil acolo. Cu siguranță că un impostor ar fi dat semne de nesiguranță, dar el nu.

Lara nu visase niciodată că s-ar mai putea afla acolo, în casa aceea, alături de el. Își alungase din minte toate amintirile legate de viața lor împreună. Dar el se întorsese brusc. I se părea greu de crezut ca el să fie acolo, cu mîna lui mare prinzînd-o de braț, cu gustul lui rămas încă pe buzele ei.

Holul în care se afla scara mare, dublă, era înțesat de vreo cincizeci de servitori: cameriste, valeți, lachei, bucătărese și băieți buni la toate. L-au întîmpinat cu strigăte de bun-venit, luînd prezența Larei la brațul lui drept o confirmare a identității.

Erau fără îndoială încîntați să scape de Arthur și de Janet, care erau întotdeauna imposibil de mulțumit. Menajera a făcut un pas înainte, zîmbind.

– Lord Hawksworth, a spus ea, bănuiesc că va trebui să vă privim de cîteva ori ca să fim siguri. Nici nu-mi vine să-mi cred ochilor. Bun-venit acasă, domnule.

Ceilalţi servitori i-au urat acelaşi lucru. Hunter le-a zîmbit tuturor.

– Mulţumesc, doamnă Gorst. Am lipsit mult, cred că nu voi mai părăsi niciodată Anglia. S-a uitat întrebător prin mulţime. Unde este domnul Townley? a întrebat, numindu-l pe valetul care se aflase în slujba familiei Hawksworth mai bine de douăzeci de ani.

– Mă tem că şi-a găsit o altă slujbă, domnule, i-a răspuns menajera. Nu a dorit să rămînă în serviciul actualului conte.

Hunter a tăcut iar doamna Gorst a continuat grăbită:

– Sper să nu-l învinovăţiţi pe Townley, domnule. A suferit mult cînd a aflat că aţi fi murit. Acesta a fost motivul pentru care...

– Nu-l învinovăţesc deloc pe Townley, a spus Hunter şi a condus-o pe Lara spre camerele de primire. Vino, draga mea. E vremea să pun ordine în această casă.

– Iată-l! a exclamat o voce atunci cînd au intrat în încăperea de la etaj. A urmat un cor de strigăte entuziasmate. Arthur şi Janet erau şi ei acolo, bineînţeles, împreună cu Young, cu doctorul Slade şi cîteva rude care veniseră să-l vadă cu ochii lor pe străin.

Arthur a făcut un pas înainte şi l-a privit dispreţuitor pe Hunter.

– Se pare că ai atras-o pe Lara de partea ta. S-a îndreptat spre ea şi a mîrîit: este o mişcare greşită, draga mea. Mă surprinde că te-ai lăsat atît de uşor convinsă de acest ticălos. Asta dovedeşte slăbiciune de caracter. Nu te-aş fi bănuit de aşa ceva, pînă acum.

Lara i-a susținut privirea fără să clipească.

– Nu este nici o șaradă, domnule.

Young a intervenit cu calm:

– Vă asigur, lord Arthur, că sînt de părere că acest bărbat este cu adevărat Hunter Cameron Crossland, lord Hawksworth.

– Te plătește ca să-l susții, fără îndoială, s-a răstit Arthur la el. Ei bine, am de gînd să merg la tribunal. Nu voi permite unui impostor să vină și să se autoproclame conte de Hawksworth. În primul rînd, nu seamănă aproape deloc cu Hawksworth, care era mai gras cu cel puțin cincisprezece kilograme!

Bărbatul aflat lîngă Lara a zîmbit.

– Nu este o crimă să slăbești, Arthur!

Arthur l-a privit cu dispreț.

– Probabil că e tare convenabil să-ți „amintești" brusc că ești moștenitorul unei mari averi.

Young a vorbit pe un ton calm:

– Totul pare să dovedească identitatea acestui bărbat, lord Arthur. I-am testat memoria și pare să-și amintească perfect totul. I-am identificat anumite semne particulare pe corp, inclusiv cicatricea de la umăr, provocată de un accident de vînătoare atunci cînd era copil. I-am examinat scrisul și este foarte asemănător cu cel al lordului Hawksworth. Poate că fizic este schimbat, dar pînă în acest moment a fost recunoscut de toată lumea, dovadă că el este Hawksworth.

– Eu nu-l recunosc, a spus înfocat Arthur. Și nici soția mea.

– Pentru că ați avea cel mai mult de pierdut dacă el este contele, a spus doctorul Slade zîmbindu-le cinic. În plus, soția lui l-a recunoscut, iar o femeie onorabilă cum este contesa nu ar accepta niciodată un străin drept soțul ei.

– Asta în cazul în care nu ar avea de profitat, a ripostat Janet, arătînd-o pe Lara cu degetul. S-ar culca cu primul bărbat întîlnit în cale dacă așa ar putea recăpăta averea familiei Hawksworth.

Lara era indignată.

– Nu merit asemenea acuzații...

– Este doar o văduvă tînără care tînjește după atențiile bărbaților, a continuat Janet cu glas ascuțit. Poate că i-ai păcălit pe mulți cu toată vorbăria despre orfelinat, dar eu te cunosc prea bine.

– De ajuns! a spus Hunter. În ochi avea o strălucire ucigașă care i-a înfiorat pe toți cei prezenți. S-a întors răzbunător spre Arthur iar acesta a început să transpire vizibil. Să dispăreți din fața mea! Vă vor fi trimise lucrurile, dar dacă îndrăzniți să mai puneți piciorul pe domeniul meu voi porunci să fie arse. Plecați și considerați-vă norocoși că nu vă fac să plătiți pentru tot ce i-ați făcut soției mele.

– Nu i-am făcut nimic, ba chiar am fost generoși cu Lara! a izbucnit Janet. Ce minciuni ți-a îndrugat?

– Afară! Hunter a făcut un pas spre Janet, cu mîinile ridicate, ca și cum ar fi vrut să o sugrume.

Janet s-a repezit spre uşă, cu ochii ieşiţi din orbite din cauza spaimei.

– Ai manierele unui animal! a strigat ea.

– Să nu crezi că vei păcăli pe toată lumea! Nu eşti lordul Hawksworth aşa cum nu este nici unul din cîinii în lanţuri! Arthur şi-a urmat soţia şi au străbătut împreună mulţimea de servitori care îşi dădeau coate, mulţumiţi.

Hunter a plecat capul şi aproape că şi-a lipit buzele de urechea Larei:

– Îmi pare rău că te-am lăsat la bunul lor plac. Iartă-mă.

Lara s-a întors şi l-a privit uimită. Hunter nu-şi mai ceruse niciodată iertare – nu era în stare să facă asta.

– Sunt momente în care aproape că sînt de acord cu Janet i-a şoptit. Nu semeni deloc cu bărbatul cu care m-am măritat.

– Ai prefera să redevin cel care am fost? a întrebat-o încet, atent să nu fie auzit de ceilalţi.

Lara a clipit, confuză:

– Nu ştiu. S-a dat cîţiva paşi înapoi, pentru că servitorii se adunaseră în jurul lui, minunîndu-se de miracolul întoarcerii lui.

Servitorii erau ameţiţi de tot în încercarea de a-şi servi stăpînii dar şi de a împacheta cît mai repede lucrurile lui Arthur şi Janet.

Hunter nu renunţase la hotărîrea de a-i vedea plecaţi cît mai repede – era o umilinţă pe care ei nu aveau să i-o

lerte niciodată. Janet se învîrtea ca o furtună de colo-colo prin conac, urlînd ordine şi insulte celor pe care îi întîlnea în cale

Lara se simţea pierdută, nelalocul ei. A început să rătăcească prin casă. Unele din încăperile de la etaj rămăseseră neschimbate, erau la fel de plăcute şi decorate cu gust, cu draperii în culori pale din mătase şi catifea şi obiecte uşoare de mobilier franţuzesc.

– Faci inventarul? a auzit o voce venind dinspre uşa salonului de lectură. S-a întors şi a văzut-o pe Janet în prag. Stătea dreaptă, înţepată şi dat fiind că era foarte subţire părea la fel de ascuţită ca lama unui cuţit. Lara a simţit o umbră de milă pentru Janet, ştiind că pentru ea pierderea titlului şi a domeniului fusese o lovitură devastatoare.

Pentru o femeie cu ambiţia ei, întoarcerea la viaţa modestă de dinainte era greu de suportat.

– Îmi pare rău, lady Crossland, i-a spus cu sinceritate. Ştiu cît de nedrept trebuie să ţi se pară totul...

– Scuteşte-mă de atîta falsitate! Crezi că ai cîştigat, nu-i aşa? Ei bine, ne vom recăpăta titlul, într-un fel sau altul. Arthur este încă moştenitorul de drept şi avem doi fii, în timp ce tu eşti stearpă, o ştie lumea întreagă. I-ai spus asta impostorului care se dă drept soţul tău?

Lara a pălit.

– Nu ai nici un pic de ruşine?

– Nu am mai multă decît tine, se pare. Cît de dornică eşti, cîte de nerăbdătoare să te urci în pat cu un străin! Luni

întregi ai făcut pe martira, cu figura ta de înger şi cu manierele de mare doamnă, dar de fapt nu eşti altceva decît o pisică în călduri care...

Tirada i-a fost întreruptă de un sunet mînios. Ambele femei au împietrit cînd în încăpere a intrat un bărbat suplu, cu viteza unei cobre.

Hunter a înşfăcat-o de braţ pe Janet şi a scuturat-o.

– Fii fericită că eşti femeie, i-a spus el, altfel te-aş fi ucis pentru ceea ce ai spus.

– Dă-mi drumul! a strigat Janet.

– Te rog, a intervenit Lara, făcînd un pas înainte. Dă-i drumul, Hunter.

Auzindu-şi numele, bărbatul s-a încordat.

— Nu are rost să facem o scenă, a continuat Lara. Dă-i drumul, de dragul meu.

El a eliberat-o pe Janet, cu un sunet dispreţuitor, iar femeia a ieşit grăbită din cameră.

Lara a clipit uimită atunci cînd soţul ei s-a întors cu faţa spre ea. Părea că întregul lui trup era acum însetat de sînge. Nu-i mai văzuse niciodată privirea aceea sălbatică. Chiar şi atunci cînd era în culmea furiei, Hunter nu-şi pierdea aparenţa şlefuită, semn al dreptului din naştere. Dar, undeva, între ziua în care plecase spre India şi cea prezentă, faţada civilizată se crăpase... şi făcuse loc unui bărbat complet diferit.

– Janet este o căţea răzbunătoare, a murmurat.

– Vorbea aşa din cauza furiei şi a durerii, i-a răspuns

Lara. Cuvintele ei nu m-au atins... S-a întrerupt pentru că Hunter ajunsese lîngă ea, din numai cîțiva pași. A prins-o cu o mînă de talie, în timp ce cu cealaltă a luat-o de bărbie, obligînd-o să ridice privirea spre el. I-a cercetat atent chipul.

Lara și-a umezit buzele uscate cu vîrful limbii. O senzație de plăcere i se cuibărise în stomac. Respirația îi era acum întretăiată, trupul ei își amintea perfect clipa în care o sărutase.

Acuzația lui Janet își atinsese ținta. Lara nu putea să nege: era atrasă de acel bărbat și nu mai simțise niciodată așa atunci cînd fusese cu soțul ei.

Oare din cauză că se schimbaseră amîndoi? Sau era dovada că acel bărbat nu era Hunter?

Totul se întîmpla prea repede. Avea nevoie să rămînă singură, să încerce să-și facă ordine în gînduri.

– Nu mă atinge, i-a spus șoptit.

Hunter i-a dat drumul din îmbrățișare iar ea s-a dat un pas înapoi. Ochii lui aveau o culoare deosebită, o nuanță strălucitoare de căprui și într-o anume lumină păreau negri. Erau fără îndoială ochii lui Hunter... dar erau plini de o intensitate pe care nu o mai văzuse pînă atunci.

– Cum să cred că ești soțul meu? a spus ea nesigură. Dar cum ai putea fi altcineva? Nu știu ce să mai cred, ce să simt.

Hunter nici nu a clipit sub privirea ei cercetătoare.

– Dacă nu mă accepți drept soțul tău, du-te și spune-le celorlalți. Totul depinde de tine. Fără susținerea ta nu am nici o șansă să-i conving pe ceilalți.

Lara şi-a trecut mîna pe fruntea plină de broboane de sudoare. Nu voia să ia singură o asemenea hotărîre şi nici să poarte responsabilitatea unei greşeli... dacă era într-adevăr o greşeală.

– Am putea să o aşteptăm pe mama ta să se întoarcă din călătorie, i-a spus. Se va grăbi să vină de îndată ce va primi vestea. Voi fi de acord cu ce va hotărî ea. O mamă îşi recunoaşte cu siguranţă fiul...

– Nu. Chipul lui era ca de granit. Tu trebuie să decizi. Sînt soţul tău, Lara?

– Bănuiesc că domnul Young are dreptate. Toate dovezile arată că...

– La naiba cu dovezile! Sînt sau nu soţul tău?

– Nu pot fi absolut sigură, i-a răspuns ea, refuzînd cu încăpăţînare să spună da sau nu, aşa cum îi cerea el. Nu te-am cunoscut niciodată foarte bine. Nu am fost niciodată intimi, doar fizic, şi nici atunci... S-a oprit. Obrajii îi luaseră foc.

– Era mereu ceva impersonal, a recunoscut el. Nu aveam nici cea mai mică idee cum trebuie să te porţi cu o soţie în pat – ar fi trebuit să te tratez ca pe o amantă. Ar fi trebuit să te seduc. Adevărul este că am fost un egoist nechibzuit.

Lara şi-a coborît privirea.

– Nu pe mine mă doreai.

– Dar nu era vina ta.

– Te-ai căsătorit cu mine ca să ai urmaşi iar eu nu ţi i-am putut dărui...

– Nu are nici o legătură cu asta, a întrerupt-o el. Uită-te la mine, Lara. Pentru că ea refuza, a prins-o de ceafă, desfăcîndu-i cocul simplu. Nu-mi mai pasă dacă poţi sau nu să ai copii. Pentru mine, asta nu mai contează.

– Bineînţeles că-ţi pasă...

– M-am schimbat, Lara. Dă-mi o şansă şi-ţi voi arăta cum pot sta lucrurile între noi.

A urmat un lung moment de tăcere. Privirea Larei a coborît spre gura lui fermă, mare şi s-a întrebat, cuprinsă de panică, dacă avea de gînd să o sărute din nou.

Brusc, el a părut să ia o hotărîre. Şi-a trecut palma peste trupul ei, într-o mîngîiere atît de uşoară încît nu a avut timp să reacţioneze. Şi-a lipit buzele de gîtul ei şi i-a simţit respiraţia fierbinte arzînd-o.

– Ai pielea ca de copil, i-a şoptit. Vreau să te dezbrac chiar aici, să-ţi simt trupul gol şi să te iubesc aşa cum ar fi trebuit să o fac demult.

Lara a încercat să-l îndepărteze dar s-a trezit ţinută strîns de braţele lui. I-a prins locul sensibil dintre gît şi umăr şi a muşcat-o în joacă, prin materialul rochiei. Gestul erotic a făcut-o să se înfioare:

– Oh...

– Indienii cred că viaţa unei femei nu mai are nici valoare şi nici sens fără soţul ei, i-a spus presărînd săruturi pe gît şi pe lobul urechii. Vocea lui căpătase o notă ironică.

Te-ar considera al naibii de norocoasă pentru că m-am întors din morţi.

– M-am descurcat foarte bine şi fără tine, i-a răspuns Lara agăţîndu-se de umerii lui, ca să-şi păstreze echilibrul. Genunchii îi tremurau.

– În India ai fi fost arsă de vie, pe rugul meu, ca să fii scutită de nefericirea unei vieţi fără mine. Ei o numesc *sati*.

– Este o barbarie! A închis ochii pentru că el îşi coborîse palmele pe fesele ei, printre faldurile rochiei. Te rog... Nu vreau...

– Lasă-mă să te ating doar. A trecut atîta timp de cînd am ţinut o femeie în braţe!

– Cît? nu s-a putut ea abţine să nu-l întrebe.

– Mai bine de un an.

– Şi dacă văduva nu vrea să fie arsă?

– Nu are de ales.

– Mi-a părut rău atunci cînd am primit vestea morţii tale, dar nu într-atît încît să mă sinucid.

El a izbucnit în rîs.

– Probabil ai fost mai liniştită atunci cînd ai aflat de naufragiu.

– Nu, s-a grăbit ea să răspundă dar roşeaţa din obraji a dat-o de gol.

Hunter s-a dat un pas înapoi ca s-o privească şi a zîmbit.

– Eşti o mincinoasă. După care a sărutat-o lung.

– Eu nu... a încercat Lara să spună, dar el a schimbat subiectul cu o repeziciune care a ameţit-o:

– Vreau să-ţi comanzi nişte rochii. Nu vreau ca soţia mea să umble în zdrenţe.

Lara a privit în jos la rochia neagră.

– Asta presupune cheltuieli, a spus cu inima îndoită, gîndindu-se cît ar fi fost de plăcut să aibă cîteva rochii noi. Se săturase de rochiile gri şi negre.

– Nu contează. Vreau să arunci toate rochiile de doliu. Arde-le, dacă vrei. Şi comandă-ţi şi cîteva neglijeuri.

Nu purtase niciodată altceva în afară de cămăşi albe de noapte, din bumbac.

– Nu am nevoie de neglijeuri! a exclamat.

– Dacă nu-ţi comanzi tu, îţi cumpăr eu.

Lara s-a tras de lîngă el şi i-a spus, frîngîndu-şi nervoasă mîinile:

– Nu voi purta niciodată obiecte de îmbrăcăminte făcute pentru a seduce. Îmi pare rău pentru tine, dar... trebuie să înţelegi că nu voi veni niciodată la tine de bunăvoie. Ştiu că unui bărbat îi este greu fără... ştiu că ai nevoie de... Lara ştia că se înroşise, urechile îi ardeau. A făcut apel la toată demnitatea care îi mai rămăsese : te rog să nu eziţi să mergi la alte femei care să-ţi satisfacă nevoile de bărbat. Eu renunţ la orice drept asupra ta, aşa cum făcusem şi înainte de plecarea ta.

Hunter avea o expresie ciudată, ca şi cum ar fi fost insultat, amuzat şi deranjat în acelaşi timp.

– De data asta nu vei avea la fel de mult noroc, draga mea. Nevoile mele vor fi satisfăcute de o singură femeie... şi voi aştepta pînă cînd îmi vei ceda.

Lara a ridicat hotărîtă bărbia.

– Nu mă voi lăsa înduplecată.

– Nici eu.

Hunter i-a aruncat un zîmbet dezarmant.

Pînă atunci, ea nu-şi mai pusese problema dacă Hunter era sau nu un bărbat atrăgător. Fusese o căsătorie aranjată de părinţii ei iar ea acceptase fără să crîcnească.

Mai tîrziu, nefericirea căsniciei eclipsase orice părere ar fi avut. Era pentru prima oară că-şi dădea seama că era un bărbat excepţional de frumos, cu un farmec subtil care o descumpănea.

– Vom vedea care din noi va ceda primul, i-a spus el.

Expresia ei i-a trădat probabil gîndurile, pentru că Hunter a rîs şi i-a aruncat o ultimă privire provocatoare înainte de a ieşi din încăpere.

Capitolul 4

Mai tîrziu, în aceeaşi seară, Hunter a vrut să se concentreze pe căutarea jurnalelor lui, dar nu-i stătea deloc gîndul la ele.

A căutat metodic prin toate cuferele care îi fuseseră aduse în cameră de jos, din pivniţă. Dar nu a găsit decît cîteva obiecte personale şi cîteva haine care îi erau oricum prea mari.

A privit la pereţii împodobiţi cu brocart roşu cu auriu şi a oftat. După încăperile simple, primitive chiar cu care fusese obişnuit, după cabina sărăcăcioasă pe care o ocupase în nesfîrşita lui călătorie, apartamentul decorat excesiv îi asalta simţurile.

Şi-a dat jos hainele şi s-a îmbrăcat cu un halat din mătase franţuzească, maro cu dungi fine aurii pe care îl găsise într-unul din cufere. Fusese croit pentru un bărbat mult mai solid, dar l-a strîns bine cu cordonul în talie. Mirosea a stătut, din cauză că rămăsese atîta vreme împachetat în cufăr, dar ţesătura era fină şi moale

Şi-a îndreptat din nou atenţia spre conţinutul cuferelor şi s-a încruntat. Unde naiba erau jurnalele? Era posibil ca

ele să fi fost descoperite după „moartea" lui şi să fi fost distruse sau depozitate în altă parte. Şi-a frecat gînditor bărbia. Oare Lara ştia ceva de existenţa lor?

Nu mai ştia nimic de ea de la cină. Mîncase foarte puţin şi se retrăsese devreme, fugind de el ca un iepure speriat. Servitorii se făcuseră şi ei nevăzuţi, probabil la indicaţiile doamnei Gorst. Presupuneau, cel mai probabil, că dorea să se bucure în linişte de întoarcerea acasă.

Din nefericire, aceasta era doar prima din numeroasele nopţi pe care urma să le petreacă în singurătate. Nu avea de gînd să forţeze o femeie care nu îl voia, indiferent cît de mult ar fi dorit-o el. Avea nevoie de timp şi de răbdare ca să ajungă din nou în patul Larei. Dar Dumnezeu ştia că merita efortul. Iar felul în care îi răspunsese la sărut, în acea după-amiază, era încă o dovadă.

Ea fusese reţinută dar nu şi rece. Preţ de o clipă îi răspunsese înflăcărat, cu o dulceaţă care îl copleşise. Chiar şi acum simţea cum i se înfiora pielea, doar aducîndu-şi aminte.

A încercat să-şi recapete stăpînirea de sine, cu un surîs amar. Un lucru era clar: celibatul lui fusese prea lung. În clipa aceea, orice femeie ar fi fost mai mult decît bună să-i satisfacă nevoile. Dar hotărîse să trăiască asemenea unui călugăr în timp ce soţia lui, nespus de frumoasă, dormea la numai cîteva încăperi distanţă.

A aşezat miniatura cu portretul Larei pe măsuţa semicirculară lipită de perete şi a mîngîiat-o uşor cu vîrful

degetelor. La vederea chipului ei s-a liniștit, așa cum i se întîmplase de fiecare dată

Artistul care o pictase nu reușise să-i surprindă dulceața unică a expresiei, bogăția buzelor sau culoarea neobișnuită a ochilor. Nici o pensulă din lume, nici o pînză nu ar fi putut reda toate acestea. Lara era o femeie rară, care poseda o capacitate unică: îi păsa de cei din jurul ei. Era generoasă și știa să-l accepte pe fiecare, cu lipsurile lui. Celor care doreau să profite de ea nu le-ar fi fost prea greu - avea nevoie de un bărbat care să o protejeze și să o susțină. Avea nevoie de o mulțime de alte lucruri iar el era mai mult decît dornic să i le ofere.

A simțit deodată dorința să o vadă, să se asigure că ea era într-adevăr acolo. A ieșit din camera lui și s-a îndreptat spre apartamentul cu trei încăperi aflat lîngă al lui.

– Lara, a șoptit bătînd ușor la ușă, atent la orice sunet ar fi venit de dinăuntru. Nu a auzit nimic. I-a repetat numele și a încercat clanța dar a descoperit că ușa era încuiată.

A încercat să înțeleagă nevoia Larei de a pune o barieră între ei, dar un sentiment primitiv, de mascul, a pus stăpînire pe el. Ea era a lui iar el nu putea fi împiedicat să o vadă.

– Deschide ușa, i-a spus apăsînd amenințător pe clanță. Acum, Lara.

Ea i-a răspuns cu o voce mai ascuțită decît de obicei:

– Nu vreau să te văd în seara asta.

– Dă-mi voie să intru.

– Mi-ai promis, i-a spus ea pe un ton acuzator. Ai spus că nu mă vei forța!

Hunter a pus umărul în ușă și a deschis-o cu ușurință, descoperind că zăvorul din alamă era mai mult ornamental decît funcțional.

– Între noi nu vor exista uși, i-a spus hotărît.

Lara stătea lîngă pat, palidă, cu brațele încrucișate strîns la piept. Stătea foarte rigidă, semn că se folosea de toată stăpînirea de sine ca să nu tremure. Semăna cu un înger, cu trupul învăluit în straturi de muselină albă și cu părul strîns într-o coadă, peste un umăr.

Și-a amintit cît de fermi erau sînii ei și cît de dulci erau buzele ei sub buzele lui și a simțit un val de căldură în vintre. Nu-și amintea să mai fi dorit vreodată o femeie atît de mult, să mai fi tînjit după aroma și gustul ei cu fiecare fibră din trup.

– Te rog să pleci, i-a spus cu glas nesigur.

– Nu am de gînd să te siluiesc, Lara, i-a spus fără menajamente. Dacă asta aș fi avut de gînd, aș fi fost deja pe tine.

Cuvintele crude au făcut-o să tresară.

– De ce ai venit, atunci?

– M-am gîndit că-mi poți spune unde sînt celelalte lucruri ale mele.

Lara s-a gîndit cîteva clipe înainte să-i răspundă:

– Arthur a vîndut sau a distrus multe dintre ele atunci cînd s-a mutat aici. Iar eu nu am avut cum să mă împotrivesc.

Hunter a făcut o grimasă, blestemîndu-l în gînd pe Arthur. Spera ca ticălosul să nu fi găsit jurnalele și să nu fi descoperit secretele din ele... Era mai bine să le fi aruncat.

– Le-am spus servitorilor să-ți aducă totul în cameră, a murmurat Lara. Cauți ceva anume?

El a ridicat din umeri dar a păstrat tăcerea. Exista posibilitatea ca jurnalele să fi fost ascunse pe undeva prin casă. Dacă era așa, nu era cazul ca Lara să afle de existența lor.

A făcut cîțiva pași, conștient de faptul că Lara se tot dădea înapoi, încercînd să păstreze distanța între ei. Privirea îi rămăsese însă ațintită pe halatul lui iar Hunter și-a dat seama din expresia ei că îi trezea amintiri neplăcute.

– Ce este? a întrebat-o.

Ea s-a încruntat.

– Nu-ți amintești?

El a clătinat din cap.

– Spune-mi tu.

– Ai purtat halatul atunci cînd m-ai... vizitat ultima oară.

Era clar că experiența fusese departe de a fi plăcută. Hunter s-a trezit murmurînd ceva ce semăna a scuză.

Au rămas tăcuți și stînjeniți. Hunter și-a privit soția cu un amestec de furie și regret, întrebîndu-se cum ar fi putut să-i șteargă durerea din privire.

– Ți-am spus că nu voi mai fi așa.

– Da, domnule, a șoptit ea, deși era clar că nu-l credea.

Murmurînd o înjurătură, Hunter a străbătut covorul oriental. Ştia că ea ar fi răsuflat uşurată dacă l-ar fi văzut plecînd dar nu se îndura, încă. Trecuse multă vreme de cînd nu se mai bucurase de compania cuiva. Se simţea singur iar prezenţa ei îl liniştea, chiar dacă ea nu-l plăcea prea tare.

Camera ei era decorată în acelaşi stil cu a lui, dar rezultatul era şi mai dezastruos. Patul era un adevărat monument, cu scoici aurii şi delfini – şi cu o oglindă imensă împodobită cu sirene cu sînii dezgoliţi.

Văzînd ce îi atrăsese atenţia, Lara a încercat să spulbere tensiunea dintre ei:

– Probabil că lui Janet îi făcea mare plăcere să se privească. Dar de ce să-ţi placă să te vezi adormind?

Inocenţa ei l-a impresionat.

– Nu cred că acea oglindă trebuia să reflecte somnul, ci mai curînd altceva.

– Vrei să spui că voia să se privească în timp ce... Ideea a tulburat-o evident, pentru că a roşit. Dar de ce?

– Unora le face plăcere să se privească în timpul actului.

– Dar Janet nu pare deloc genul de femeie care ar fi...

– Ai fi surprinsă de ce fac oamenii în intimitatea dormitorului lor, i-a spus el şi s-a aşezat lîngă ea.

Se aşteptase ca ea să se ferească, dar ea nu s-a clintit. S-a mulţumit să-l privească cu ochii ei verzi translucizi. I-a intuit curiozitatea.

– Tu ai... vreodată... a început ea, dar s-a oprit.

– Sub oglindă, nu, i-a răspuns, deşi ideea începea să-i surîdă.

Şi-o imagina pe Lara întinsă pe pat, cu cămaşa de noapte ridicată, iar trupurile lor reflectîndu-se în oglinda de deasupra lor.

– Mi se pare o prostie, a spus Lara.

– Moto-ul meu este să nu te pronunţi înainte de a încerca.

Ea a izbucnit în rîs.

– Moto-ul acesta ar putea să-ţi aducă multe necazuri.

– Mi-a şi adus, i-a răspuns el.

Din expresia lui, Lara a înţeles că-şi amintea experienţele lui în India, unele din ele nefiind tocmai plăcute.

– Ai găsit ceea ce ai căutat, în călătoria ta? l-a întrebat cu timiditate. Emoţia, exaltarea şi aventura pe care ţi le doreai atît de tare?

– Am aflat că exaltarea şi aventura nu sînt deloc ceea ce par a fi. Singurul lucru pe care l-am învăţat din călătoria mea a fost să-mi văd căminul cu alţi ochi. Să-mi doresc să aparţin unui loc. A privit-o în ochi. Să-ţi aparţin ţie.

– Dar cît timp va dura? l-a întrebat ea încet. Te vei sătura curînd de locul acesta, de cei din jurul tău şi de mine, aşa cum ai mai făcut-o.

Te voi dori mereu, a auzit o voce venind dinăuntrul lui, speriindu-l pe Hunter cu insistenţa ei. Dorea toate astea. O dorea pe ea. Şi avea de gînd să lupte, atîta vreme cît era încă în viaţă.

– Crede-mă, i-a spus. Aş putea petrece o mie de nopţi în braţele tale şi tot nu m-aş plictisi.

Ea i-a aruncau o privire stînjenită şi sceptică deopotrivă.

– După un an de celibat, sînt convinsă că orice femeie ţi se pare atrăgătoare.

S-a aşezat la măsuţa de toaletă şi a început să-şi perie părul. Era un semnal subtil că trebuia să plece, dar l-a ignorat. S-a sprijinit cu un umăr de perete şi a privit-o.

– Celibatul este o virtute admirată de hinduşi.

– Chiar aşa? l-a întrebat cu răceală.

– Demonstrează că bărbatul poate fi stăpîn pe el însuşi şi pe tot ce-l înconjoară iar asta îl aduce aproape de spiritualitate. Hinduşii practică autocontrolul umplîndu-şi templele cu artă erotică. Vizitarea unui templu este un test de credinţă şi disciplină. Doar cei mai devotaţi le pot privi fără să fie stîrniţi.

Lara îşi împletea părul cu deosebită grijă.

– Ai vizitat şi tu asemenea locuri?

– Bineînţeles. Dar mă tem că nu m-am numărat printre cei evlavioşi.

– Surprinzător! a exclamat Lara, făcîndu-l să rîdă ironic.

– Tovarăşii mei de călătorie mi-au spus că am avut un răspuns tipic pentru un englez. Hinduşii sînt maeştri în a-şi limita plăcerea şi durerile şi reuşesc să obţină controlul suprem asupra minţii şi trupului.

– Niște păgîni, a conchis Lara terminînd de împletit coada.

– Este adevărat. Divinizează mulți zei, printre care și pe Shiva, zeul animalelor și al fertilității. Mi s-a spus că lui i se datorează milioane de poziții sexuale, dar că le-a împărtășit urmașilor lui doar vreo cîteva mii.

– M-milioane de... Contrariată, Lara s-a întors cu fața spre el. Dar există una singură... Îl privea cu ochi mari, nedumerită.

Lui Hunter i-a pierit brusc dorința de a o mai tachina. Nu-și mai găsea cuvintele. Asta însemnase deci dragostea pentru ea: un act de complezență, lipsit de plăcere.

Nu era de mirare că îl primise înapoi cu atîta reticență.

– Lara, i-a spus cu blîndețe, există o mulțime de lucruri pe care nu ți le-am arătat... lucruri pe care ar fi trebuit să le fac.

– Nu-i nimic, i-a răspuns ea stînjenită. Te rog, nu vreau să discutăm despre trecut, în special despre asta. Vreau să merg la culcare. Sînt foarte obosită.

A început să împăturească ușor cuvertura iar degetele subțiri îi alunecau pe materialul brodat. Hunter știa că ar fi trebuit să plece dar s-a trezit apropiindu-se de ea și prinzînd-o de mînă. I-a dus-o la gură și a sărutat-o fierbinte în palmă. Lara s-a înfiorat dar nu și-a retras mîna.

– Cîndva îmi vei face loc lîngă tine, i-a șoptit el privind spre patul gol. I-a eliberat mîna iar ea și-a frecat-o ușor, de parcă ar fi durut-o. Ți-am făcut vreun rău? a întrebat-o îngrijorat.

– Nu, numai că... Şi-a lăsat braţele să atîrne de o parte şi de alta a corpului, privindu-l ciudat

Hunter a înţeles. A clătinat din cap, zîmbind melancolic şi a părăsit imediat încăperea. Ştia că nu s-ar mai fi putut abţine, că ar fi făcut-o a lui dacă mai rămînea o clipă măcar.

A închis uşa în urma lui, aruncîndu-i o ultimă privire. Ea stătea nemişcată iar chipul îi era asemenea unui măşti frumoase.

Capitolul 5

Spre consternarea Larei, mulţimea de vizitatori din ziua care tocmai se încheiase nici nu s-a putut compara cu potopul de a doua zi. Părea că toate cele şaptezeci şi patru de încăperi ale conacului erau pline pînă la refuz. Politicieni locali, mică nobilime şi orăşeni, veniseră cu toţii atraşi de curiozitate şi îşi manifestau bucuria faţă de întoarcerea lui Hawksworth.

Echipaje cu cîte şase sau patru cai umpluseră aleea lungă iar holul destinat servitorilor era plin de valeţi şi de călăreţi înaintaşi în livrele de diferite culori.

– Să le spunem să plece? l-a întrebat Lara pe Hunter de dimineaţă, atunci cînd au început să sosească primii vizitatori. Doamna Gorst le poate spune tuturor că nu te simţi bine.

– Lasă-i să intre. Stătea aşezat în fotoliu, în bibliotecă, cu un aer nerăbdător. Îmi face plăcere să revăd cîteva chipuri familiare din trecut.

– Dar doctorul Slade ţi-a prescris cîteva zile de repaus, să te obişnuieşti.

– Am avut parte de cîteva luni de odihnă.

Lara îl privea mirată. Hunter, care era mereu atent la fiecare gest, trebuia să ştie prea bine că decenţa îl obliga să mai rămînă cîteva zile izolat şi apoi să revină cu prudenţă în societate.

– Va fi un adevărat circ, a reuşit ea să spună. Nu-i poţi primi pe toţi deodată.

Hunter continua să-i zîmbească, dar tonul îi era inflexibil:

– Insist.

A început să-şi întîmpine oaspeţii cu o relaxare care a uimit-o pe Lara. Deşi Hunter fusese mereu o gazdă agreabilă, nu păruse să se achite cu prea mare plăcere de această sarcină, mai ales cînd trebuia să-i primească pe cei din mica nobilime sau oameni obişnuiţi, din sat.

– Nişte nătîngi, îi numise cîndva cu dispreţ. Iar astăzi se străduia să-l întîmpine pe fiecare cu tot entuziasmul.

Plin de farmec, i-a delectat cu poveşti despre călătoria lui în India, susţinînd cîte două-trei conversaţii în acelaşi timp sau străbătînd galeriile sau grădina în compania cîte unui prieten mai apropiat.

Pentru că se apropia ora prînzului, a desfăcut cîteva sticle de coniac fin şi cîteva cutii cu ţigări de foi. Toţi bărbaţii s-au strîns imediat în jurul lui. Între timp, în bucătărie era mare agitaţie. Servitorii se străduiau să pregătească gustări de ajuns pentru atît de mulţi oameni. Tăvi cu sandvişuri delicate şi cu prăjituri au fost aduse şi devorate cît ai clipi.

Lara își făcea și ea datoria de gazdă, servindu-și musafirii cu zeci de cești de ceai și răspunzînd la întrebările doamnelor agitate:

– La ce te-ai gîndit cînd l-ai văzut prima oară? a întrebat una din ele.

– Care au fost primele lui cuvinte, cînd v-ați revăzut? s-a interesat o alta.

– Ei bine... Lara era stînjenită. Cum este de așteptat, a fost o mare surpriză...

– Ai plîns?

– Ai leșinat?

– Te-a luat în brațe și....

Asaltată din toate părțile, Lara și-a coborît privirea spre ceașca ei de ceai. A auzit vocea amuzată a surorii ei, venind dinspre ușă:

– Cred că nu ar trebui să vă intereseze asemenea lucruri, doamnelor.

Lara a ridicat privirea și aproape că i-au dat lacrimile cînd a dat cu ochii de fața înțelegătoare a surorii ei. Mai mult decît oricine, Rachel înțelegea ce însemna pentru ea întoarcerea lui Hunter. Străduindu-se să-și ascundă ușurarea, Lara și-a cerut scuze de la cercul de bîrfitoare și a tras-o pe Rachel afară din cameră. S-au oprit într-un colț retras, sub scara mare și și-au strîns mîinile cu căldură.

– Mă gîndeam eu că aveți o mulțime de vizitatori, i-a spus Rachel. Am vrut să mai aștept, dar nu m-am putut abține să nu vin imediat.

– Nimic nu mi se pare real. Lara vorbea şoptit, de teamă să nu fie auzită. Lucrurile s-au schimbat atît de repede că nici nu am avut vreme să-mi trag răsuflarea. M-am trezit dintr-o dată că Arthur şi Janet au plecat iar eu sînt din nou aici, cu Hunter... cu un străin.

– Străin în sens figurat sau la propriu? a întrebat-o Rachel pe un ton grav.

Lara i-a aruncat o privire mirată.

– Ştii bine că nu l-aş fi recunoscut drept soţul meu dacă nu aş fi fost convinsă de asta.

– Bineînţeles, dragă, dar... e complet diferit. Era o constatare, nu o întrebare.

– Înţeleg că v-aţi întîlnit.

– Ne-am văzut din întîmplare. Tocmai îi conducea pe domnul Cobbett şi pe lordul Grimston spre salon. M-a recunoscut imediat şi s-a oprit să mă salute cu o caldă afecţiune frăţească. M-a tras deoparte şi am stat puţin de vorbă. Mi-a spus că îşi face griji pentru că ai avut multe de pătimit în absenţa lui. M-a întrebat ce face soţul meu şi a părut sincer încîntat cînd i-am spus că Terrell va veni mîine să-l vadă.

Rachel părea foarte mirată.

– A părut să reacţioneze aşa cum ar fi trebuit să o facă lordul Hawksworth dar...

– Ştiu, i-a răspuns Lara. Nu mai este acelaşi. Era de aşteptat să fie schimbat în urma experienţelor trăite, dar sînt anumite lucruri pe care nu le pot înţelege sau explica.

– Cum s-a purtat cu tine pînă acum?

Lara a ridicat din umeri.

– Foarte bine. Încearcă să se facă agreabil și... are un farmec și o sensibilitate pe care nu-mi amintesc să le fi avut înainte.

– Ciudat, nu-i așa? a spus Rachel, gînditoare. Și mie mi s-a părut la fel. Acum este genul de bărbat care ar da gata orice femeie. Și nu era așa înainte.

– Nu, a spus și Lara. Nu mai seamănă cu bărbatul pe care-l știam eu.

– Sunt curioasă ce va spune Terrell. Erau prieteni foarte buni. Dacă este un impostor...

– Nu poate fi, a răspuns imediat Lara îndepărtînd din minte posibilitatea înfricoșătoare ca ea să trăiască alături de un actor mincinos.

– Dacă există cea mai mică posibilitate ca el să fie un impostor, ai putea fi în pericol. Nu-i cunoști trecutul, nu știi de ce poate fi în stare...

– Este soțul meu, a repetat hotărîtă Lara, deși mai palidă ca înainte. Sunt sigură de asta.

– A încercat cumva azi noapte să...?

– Nu.

– Bănuiesc să atunci cînd te va ține în brațe vei ști dacă el este sau nu bărbatul cu care te-ai măritat.

Lara a dat să-i răspundă dar și-a amintit de răsuflarea lui fierbinte pe piele, de textura părului lui răsfirat de degetele ei, de aroma fină de lemn de santal care îi umplea mările. Simțise că între ei era o legătură stranie, elementară.

– Nu știu cine este, a șoptit Lara nesigură. Dar trebuie să cred că este soțul meu, pentru că ar avea sens. Nici un străin nu ar putea ști lucrurile pe care le știe el.

Se apropia seara dar musafirii zăboveau, în ciuda cuvintelor doctorului Slade.

– Este suficient pentru prima zi, i-a spus el Larei. S-au uitat amîndoi spre Hunter, care stătea în cealaltă parte a încăperii, lîngă un bufet. Trebuie să se odihnească, lady Hawksworth.

Lara și-a urmărit cu privirea soțul care își turna acum coniac în pahar, rîzînd la o glumă spusă de unul dintre oaspeții lui. Abia atunci i-a observat cearcănele adînci și cutele din jurul gurii.

Totul fusese doar o reprezentație, și-a dat ea seama. Un spectacol executat la mare artă pentru a-și atrage sprijinul vecinilor și prietenilor... care fusese încununat de succes.

Lara l-a privit cu compasiune. În ciuda faptului că era înconjurat de o mulțime de oameni, părea foarte singur.

– Arată într-adevăr foarte obosit, i-a spus doctorului Slade. Poate că ar fi mai bine să încercați să-l convingeți să se retragă.

– Am făcut deja o încercare, i-a răspuns bărbatul în vîrstă, trăgîndu-se de unul din perciunii lungi. Este la fel de încăpățînat ca întotdeauna. Probabil că-și va juca rolul de gazdă pînă cînd va cădea din picioare din cauza epuizării.

Lara și-a privit lung soțul.

– Nu a ascultat niciodată de sfatul nimănui, a spus. Se simțea ușurată. Măcar în această privință, Hunter era neschimbat. Îmi voi încerca și eu norocul.

Arborînd un zîmbet larg, s-a apropiat de Hunter și de cei trei bărbați care îi stăteau alături. A început cu cel mai apropiat, cu sir Ralph Woodfield, un pasionat al vînătorii.

– Sir Ralph! a exclamat încîntată. Ce plăcere să te văd!

– Mulțumesc, lady Hawksworth. Îmi dai voie să te felicit pentru marele noroc? Băiatul acesta de ispravă ne-a lipsit tuturor. Sunt convins că te bucuri de întoarcerea lui mai mult decît oricine. Și-a încheiat fraza făcîndu-i cu ochiul.

Lara s-a îmbujorat auzindu-i cuvintele fără perdea. Nu era nici pe departe prima remarcă de acest gen pe care o auzise în ziua aceea, de parcă toată lumea o considera o văduvă tînjind după dragoste. A încercat să-și mascheze iritarea cu un zîmbet.

– Sînt cu adevărat binecuvîntată, domnule. La fel vor fi și alții, pentru că vreau să-ți împărtășesc o idee recentă de-a mea. Sînt sigură că o vei adora.

– Oh? Sir Ralph a înclinat capul. Vorbele Larei păreau să-i fi risipit din norul de aburi de alcool din jurul lui.

– Mă gîndeam la colecția ta de cai pur-sînge și la felul extraordinar în care ai grijă de animalele tale și atunci mi-a venit ideea... Ce-ar fi dacă sir Ralph ar înființa un adăpost pentru caii bătrîni și bolnavi chiar aici, în Market Hill?

El rămăsese cu gura căscată.

– Un adăpost p-pentru...

– Un loc în care să poată fi aduşi atunci cînd nu-şi mai pot face datoria. Sînt convinsă că eşti foarte întristat la gîndul că atît de mulţi cai loiali sînt ucişi după toţi anii în care şi-au servit cu nădejde stăpînii.

– Da, dar...

– Ştiam că ideea mea de a salva vieţile unor biete animale te va entuziasma. Eşti un om minunat. Trebuie doar să discutăm detaliile.

Vădit tulburat, sir Ralph i-a spus că trebuie să se ducă acasă, pentru că era aşteptat de soţia lui. Şi-a luat rămas-bun şi a ieşit grăbit.

Lara s-a îndreptat spre următorul domn, un burlac convins în vîrstă de patruzeci şi cinci de ani.

– În ceea ce te priveşte pe tine, domnule Parker, să ştii că m-am gîndit mult la situaţia ta.

– Situaţia mea, a repetat el, încruntîndu-se.

– Mă îngrijorează faptul că eşti lipsit de compania şi de confortul pe care ţi le poate aduce o soţie. Ei bine, am găsit femeia care ţi se potriveşte.

– Te asigur că nu este nevoie, lady Hawksworth.

– Este perfectă, a insistat Lara. Este vorba de domnişoara Mary Falconer. Aveţi caractere asemănătoare; sînteţi independenţi, practici, cu păreri ferme... este partida ideală. Am de gînd să vă fac cunoştinţă fără întîrziere.

– O cunosc deja pe domnişoara Falconer, i-a răspuns Parker strîngînd zgomotos din dinţi. O fată bătrînă arţăgoasă nu este tocmai femeia pe care o doresc eu.

– Bătrînă? Arțăgoasă? Te asigur, domnule că domnișoara Falconer este un adevărat înger. Insist să te întîlnești cu ea și să te convingi că ți-ai format o părere greșită.

Înjurînd printre dinți, Parker s-a îndepărtat grăbit, aruncîndu-i lui Hunter o privire sumbră peste umăr, de parcă i-ar fi sugerat să-și țină în frîu nevasta.

Numai că Hunter s-a mulțumit să-i zîmbească și să ridice din umeri.

Lara a încercat să-și îndrepte atenția spre alți oaspeți, dar fiecare a găsit imediat cîte un motiv să plece Și-au luat grăbiți pălăriile și mănușile și s-au urcat în trăsuri.

După ce și ultimul musafir a plecat, Hunter i s-a alăturat Larei în holul de la intrare.

– Ai un talent aparte de a goli o încăpere.

Pentru că nu-și dădea seama dacă era un compliment sau un reproș, Lara i-a răspuns cu grijă:

– Cineva trebuia să te scape de ei, altfel ar fi rămas pînă dimineață.

– Ei bine, mi-ai alungat toți vizitatorii așa că acum mă ai doar pentru tine. Mă interesează să aflu care este planul tău pentru restul serii.

Tulburată de luminița ironică din ochii lui, Lara și-a frînt nervoasă degetele:

– Dacă dorești să te retragi, voi porunci să ți se aducă o tavă cu cina în cameră.

– Îmi sugerezi să mă duc la culcare devreme, și încă singur? Speram într-o ofertă mai bună. Cred că voi merge în bibliotecă. Am de scris cîteva scrisori.

– Să-ţi trimit cina acolo?

El a clătinat scurt din cap.

– Nu mi-e foame.

– Dar trebuie să mănînci ceva, a protestat ea.

A privit-o cu un zîmbet care a făcut-o să simtă o căldură plăcută în stomac.

– Pari hotărîtă să mă hrăneşti. Bine. Vom lua cina în salonul de la etaj.

Lara a ezitat şi a clătinat din cap, gîndindu-se la salonul intim, plăcut aflat chiar în apropierea dormitorului ei.

– Aş prefera să rămînem la parter, în salonul mare.

Hunter s-a strîmbat:

– Mi-aş pierde de tot pofta de mîncare. Am văzut ce a făcut Janet cu salonul acela.

Lara a zîmbit ironic.

– Tema egipteană este ultima modă. Aşa mi s-a spus.

– Crocodili şi şerpi sculptaţi pe post de picioare de mese, a bombănit el. Credeam că holul de la intrare este cel mai rău. Vreau ca totul să redevină aşa cum a fost. Mi se pare ciudat să te întorci în casa ta şi să n-o mai recunoşti. Peste tot dai de corturi turceşti, de dragoni chinezeşti. Este un coşmar.

Lara nu s-a putut abţine să nu rîdă văzîndu-l cît era de serios.

– Şi mie mi s-a părut la fel, i-a mărturisit. Cînd am văzut ce au făcut din casă nu am ştiut dacă să rîd sau să plîng. Mama ta a avut un şoc! A refuzat să mai pună piciorul aici.

– Bănuiesc că acesta ar fi un argument ca să păstrezi totul aşa cum este acum, i-a spus el sec.

Lara şi-a dus mîna la gură dar un sunet de veselie îi scăpase deja printre buze, rezonînd cu pereţii acoperiţi cu marmură.

Hunter a zîmbit şi a luat-o de mînă înainte ca ea să apuce să reacţioneze în vreun fel. A strîns-o uşor, frecîndu-şi degetul mare de palma ei.

– Vino sus să luăm cina împreună.

– Nu mi-e foame.

El şi-a sporit strînsoarea.

– Ai mai multă nevoie de hrană decît aş avea eu. Uitasem cît eşti de slăbuţă.

– Nu sînt slabă, a protestat ea încercînd în van să-şi retragă mîna.

– Ai încăpea cu uşurinţă în buzunarul meu. S-a dat cu un pas mai aproape de ea şi a zîmbit văzînd-o atît de stînjenită. Haide sus. Doar nu te temi să rămîi singură cu mine?

– Bineînţeles că nu.

– Te temi că te voi săruta din nou, nu-i aşa?

Lara s-a uitat în jur, temîndu-se că vor fi auziţi de vreun servitor.

– Nu vreau să discut despre...

– Nu te voi săruta, i-a răspuns el grav. Promit să nu te ating. Haide, spune da.

– Hunter...

– Spune.

Ea a rîs stînjenită.

– Bine, dacă este atît de teribil de important să ne aşezăm amîndoi la masă...

– Teribil, i-a spus arborînd un zîmbet triumfător.

În ciuda multor schimbări făcute de lordul Arthur şi de doamna lui, o păstraseră pe bucătăreasă, lucru pentru care Lara era recunoscătoare. Doamna Rouille, bucătăreasa, lucra pentru familia Hawksworth de mai bine de zece ani.

Folosind tehnici franţuzeşti şi italiene, ea reuşea să prepare mîncăruri de finețe care rivalizau cu preparatele celor mai mari bucătari din Londra.

Lara se obişnuise cu mîncărurile simple pe care şi le prepara în căsuţa ei şi cu supele de piper foarte sărate pe care i le aducea cînd şi cînd o bucătăreasă din sat. I se părea un adevărat deliciu să ia din nou masa la Hawksworth Hall. În cinstea întoarcerii lui Hunter, doamna Rouille îi pregătise mîncarea preferată: potîrniche la cuptor cu sos de lămîie şi garnitură de vinete cu smîntînă şi budincă de macaroane cu unt şi brînză.

– Ce dor mi-a fost de toate astea! nu s-a putut abţine să nu exclame atunci cînd le-a fost servit primul fel de mîncare. A inspirat aroma plăcută şi a oftat. Trebuie să recunosc că cel mai greu mi-a fost să mă lipsesc de mîncarea doamnei Rouille.

Hunter a zîmbit. Fața îi era scăldată în lumina blîndă a lumînărilor. Trăsăturile ar fi trebuit să pară mai blînde, dar nici un joc de lumini și umbre nu ar fi putut atenua linia fermă și elegantă a pometilor sau insistența bărbiei. I se părea ciudat să vadă astfel chipul soțului, atît de familiar și totuși atît de schimbat.

Lara se întreba dacă își mai privise vreodată soțul într-atît de aproape și de lung de cînd se căsătoriseră. Și nu reușea să-i evite privirea intensă și cercetătoare, de parcă el încerca să-i afle și cele mai ascunse gînduri.

– Ar fi trebuit să-ți aduc din mîncarea pe care am avut-o pe vapor, pe drumul de întoarcere, i-a spus Hunter. Carne pusă la sare, mazăre uscată și grog. Ca să nu mai pomenesc de brînza tare ca piatra și de berea amară și de ajutorul ocazional al gărgărițelor.

– Gărgărițe! a exclamat Lara oripilată.

– Infestaseră tot, inclusiv biscuiții. A rîs văzîndu-i expresia. După un timp am învățat să le fim recunoscători. Găurile pe care le dădeau în biscuiți îi făceau mai ușor de rupt.

Lara s-a strîmbat.

– Nu vreau să mai aud. Îmi strici toată cina.

– Scuze. A încercat să ia un aer pocăit, amintindu-i de strengarii de la orfelinat. Să schimbăm subiectul.

Privirea i s-a oprit pe mîna ei, atunci cînd ea a întins-o să ia o felie de pîine.

– Spune-mi de ce nu porţi inelul pe care ţi l-am dăruit.

– Oh, eu... A făcut o pauză, încercînd să tragă de timp în timp ce sîngele îi năvălea în obraji.

– Unde este? a insistat el cu blîndeţe.

– Nu-mi mai amintesc.

– Ba eu cred că-ţi aminteşti.

Lara aproape că se înecase din cauza sentimentului de vinovăţie. Inelul, o bandă de aur gravat, fusese singura bijuterie pe care i-o dăruise el vreodată.

– Ştiu că nu ar fi trebuit, dar l-am vîndut, i-a spus grăbită. Nu aveam nimic altceva de valoare şi aveam nevoie de bani. Nu m-am gîndit că vei mai afla vreodată sau că...

– Pentru ce ai avut nevoie de bani? Pentru mîncare? Pentru haine?

– Banii nu erau pentru mine, erau... A tras aer în piept. Pentru copiii de la orfelinat. Sînt aproape patruzeci, de vîrste diferite şi au nevoie de atît de multe lucruri! Nu aveau pături suficiente şi cînd mă gîndeam cum tremură bieţii de ei, noaptea... Nu am putut sta nepăsătoare. Am venit la Arthur şi la Janet dar mi-au spus că... În fine, nu mai contează. Trebuia să fac ceva iar inelul nu-mi mai era de nici un folos. I-a cerut scuze din privire: nu ştiam că te vei întoarce.

– Cînd ai început să te duci la orfelinat?

– Doar cu cîteva luni în urmă, cînd Arthur şi Janet s-au mutat la conac. Mi-au cerut să mă mut iar eu...

– Dar titlul le-a revenit abia acum două luni.

Lara a ridicat din umeri.

– Dacă insistam să rămîn aici nu făceam decît să amîn inevitabilul. Și mi-a făcut bine să locuiesc acolo. Toată viața mea am fost apărată, protejată. Cînd am fost obligată să părăsesc Hawksworth Hall și să trăiesc în condiții modeste am reușit să văd ce probleme au cei din jurul meu. Orfanii, bătrînii, cei rămași singuri...

– Am auzit azi, și nu numai de la o singură persoană, că te-ai fi transformat în peștitoarea orașului.

Lara a roșit.

– Am ajutat două perechi. Nu se poate spune despre mine că sînt o peștitoare adevărată.

– Am mai auzit și că ai fi cam băgăcioasă.

– Băgăcioasă! a exclamat indignată. Te asigur că nu mă amestec acolo unde nu sînt solicitată.

– Draga de Lara! a spus el, cu o strălucire amuzată în privire. Chiar și sora ta a recunoscut că nu te poți abține să nu încercă să rezolvi problemele tuturor. O după-amiază pe săptămînă mergi să citești cîteva ore unei femei oarbe – doamna Lurriley, dacă nu mă înșel. Două zile le petreci la orfelinat, într-o alta faci comisioane pentru un cuplu în vîrstă iar în restul timpului te ocupi cu peștitul și încerci să-i convingi pe alții să facă fapte bune pentru cei din jurul lor.

Lara era uimită. Cum de Rachel îi povestise toate aceste lucruri despre ea?

– N-am știut că este o crimă să încerci să-i ajuți pe cei care au nevoie, i-a răspuns ea cu toată demnitatea de care era în stare.

– Ce se întîmplă însă cu nevoile tale?

Întrebarea era într-atît de intimă şi de neprevăzută încît Lara a făcut ochii mari.

– Nu înţeleg ce vrei să spui. Mă simt o femeie împlinită. Iar zilele mele sînt pline de prieteni şi de activităţi interesante.

– Şi nu ţi-ai dorit niciodată mai mult?

– Dacă mă întrebi dacă mi-am dorit să mă mărit din nou, răspunsul este nu. Am descoperit că pot duce o viaţă plăcută şi utilă fără să fiu neapărat soţia cuiva. Un impuls lăuntric a făcut-o să adauge: mie nu-mi place să am soţ.

El a devenit brusc serios. Lara s-a gîndit că se supărase pe ea, dar el i-a răspuns de un ton încărcat de autoreproşuri:

– Este greşeala mea.

Tonul lui amar a făcut-o să se simtă stînjenită.

– Nu este vina nimănui. Adevărul este că nu ne potrivim. Nu împărtăşim aceleaşi interese, nu pot fi lady Carlysle. Ar trebui să te duci la ea, zău...

– Nu pe lady Carlysle o vreau, a întrerupt-o el.

Lara se juca cu furculiţa în farfurie. Plăcerea de a mînca îi dispăruse.

– Îmi pare rău pentru inel, i-a spus.

El a făcut un semn nerăbdător cu mîna.

– Îţi voi cumpăra altul.

– Nu este nevoie. Nu vreau alt inel. Lara i-a aruncat o privire discretă dar sigură. Întreg trupul îi fremăta, rebel. Acum urma să o convingă, să încerce să-i zdrobească voinţa.

Îl s-a mulţumit însă să o privească lung, de parcă ar fi fost un puzzle fascinant.

– Înseamnă că trebuie să te tentez cu altceva.

– Nu mă interesează bijuteriile, domnule.

– Mai vedem.

– Dacă ai de gînd să cheltui o sumă de bani – deşi mă îndoiesc că ai avea de unde – mi-ar face mai mare plăcere dacă ai face nişte îmbunătăţiri la orfelinat.

El i-a privit mîna stîngă cu degetele încleştate pe furculiţă, de parcă ar fi fost o armă.

– Orfanii au mare noroc cu tine. Le eşti foarte dedicată. Foarte bine. Fă o listă cu ce este nevoie acolo şi o vom discuta.

Lara a încuviinţat şi şi-a împăturit şervetelul în poală.

– Îţi mulţumesc. Acum te rog să mă scuzi, aş dori să mă retrag.

– Înainte de desert? I-a aruncat o privire plină de subînţeles. Să nu-mi spui că nu-ţi mai plac dulciurile.

Lara i-a zîmbit.

– Îmi plac încă, a recunoscut.

– Am rugat-o pe doamna Rouille să facă o tartă cu pere. Hunter s-a ridicat de pe scaun şi s-a apropiat de ea. I-a pus mîinile pe umeri, de parcă încerca să o reţină. S-a aplecat spre urechea ei şi i-a şoptit:

– Mai rămîi doar cît să guşti o dată.

Vocea lui catifelată a înfiorat-o. El şi-a dat probabil seama, pentru că şi-a sporit strînsoarea. Atingerea lui o

tulbura profund, ca şi cum el ar fi încercat să o revendice ca pe o proprietate. A făcut un gest automat de respingere dar s-a oprit la jumătate, sub căldura mîinilor lui. I-a atins tematoare degetele lungi, încheieturile.

Liniştea era tot mai profundă, singurul sunet care se mai auzea era cel al lumînărilor care ardeau.

L-a auzit rîzînd slab şi şi-a retras imediat mîinile, de parcă ar fi ars-o.

– Îmi pare rău, i-a spus Lara încet, roşie la faţă. Propriul gest o surprindea. Nu ştiu de ce am făcut asta.

– Nu trebuie să-ţi ceri scuze. De fapt... A îngenuncheat lîngă scaunul ei, privind-o intens. Vocea îi părea nesigură. Mi-ar place să mai faci asta.

Privirea lui o fascina. A rămas nemişcat, încurajînd-o parcă să îl atingă din nou. Ea şi-a încleştat mîinile în poală, ca să reziste tentaţiei.

– Hunter? a întrebat şoptit.

Expresia lui s-a schimbat. I-a zîmbit cu subînţeles.

– De cîte ori îmi rosteşti numele o faci de parcă te-ai întreba cine sînt cu adevărat.

– Poate că aşa şi este.

– Şi cine aş putea fi?

– Nu ştiu, i-a răspuns serioasă, privindu-l în ochi. Cu mult timp în urmă, visam... Vocea i s-a stins cînd şi-a dat seama ce era pe cale să mărturisească. Avea o putere fantastică asupra ei, o făcea să-şi dorească să-i împărtăşească secretele ei, să devină vulnerabilă în faţa lui.

– La ce visai, Lara?

Visa la un bărbat care să fie așa cum părea să fie el acum... visase să fie curtată, fermecată, mîngîiată... erau lucruri pe care nu îndrăznise să i le mărturisească nici măcar lui Rachel. Dar toate aceste fantezii pieriseră atunci cînd îl cunoscuse pe Hunter și dăduse piept cu realitățile căsniciei. Datorie, responsabilitate, dezamăgiri, durere... pierdere.

Și-a dat seama că toate emoțiile i se citeau pe chip abia în clipa în care i-a vorbit Hunter:

– Înțeleg că toate visele s-au terminat.

– Nu mai sînt o tînără mireasă, i-a răspuns.

El a rîs.

– Nu, ești o doamnă respectabilă de douăzeci și patru de ani care știe să dirijeze viața oricui, mai puțin a ei.

Lara s-a ridicat de la masă.

– Mă descurc destul de bine, mulțumesc!

– Așa este, i-a răspuns Hunter. Orice urmă de ironie dispăruse. Dar de acum încolo am de gînd să fie și mai bine. Vreau să le aranjez pe toate, ca să te știu protejată în cazul în care aș mai păți ceva. Să fiu sigur că nu vei mai avea parte de cocioabe, rochii sărăcăcioase sau pantofi găuriți în talpă.

Îi observase deci și pantofii. Îi scăpa oare ceva? Lara s-a apropiat de ușă și a deschis-o, oprindu-se să-l mai privească o dată.

– Nu rămîn și la desert. N-aș mai putea înghiți nimic. Noapte bună, domnule.

Spre marea ei uşurare, el nu a urmat-o.

– Vise plăcute, i-a şoptit.

Lara s-a forţat să-i zîmbească.

– La fel şi ţie. Şi a ieşit.

Abia atunci s-a mişcat şi Hunter. S-a apropiat de uşă iar mîna lui mare a cuprins clanţa din alamă, căutînd parcă o urmă din căldura atingerii ei. Şi-a lipit capul de uşă şi a închis ochii. Tînjea după trupul ei, după dulceaţa ei, după mîinile ei atingîndu-l, după picioarele ei desfăcîndu-se să-l primească, după strigătele ei de plăcere. A încercat să alunge aceste gînduri dar era prea tîrziu. Rămăsese cu o erecţie dureroasă care nu mai voia să dea înapoi.

Cît timp mai dura pînă să-l accepte? Şi ce naiba mai voia de la el? N-avea decît să-i dea o sarcină demnă de Hercule pe care să o ducă la bun sfîrşit, ca dovadă. Spune-mi ce să fac, şi-a spus el şi a gemut. Pentru numele lui Dumnezeu, avea să facă înzecit ceea ce-i cerea.

Furios pe el însuşi pentru că devenise atît de sentimental, s-a tras de lîngă uşă şi s-a apropiat de bufetul din mahon în stil Chippendale, împodobit cu frunze delicate, aurite. Pe el era aşezată o tavă din argint cu cîteva sticle şi pahare. Şi-a turnat o porţie zdravănă de coniac şi a dat-o pe gît dintr-o înghiţitură.

Cu capul plecat, Hunter a aşteptat ca focul din gît să ajungă în stomac. S-a sprijinit cu ambele mîini de bufet, încleştîndu-şi degetele de margini... şi atunci a simţit-o.

O balama minusculă, aproape imposibil de observat. Curiozitatea nu-i dădea pace. A luat tava de pe bufet, a așezat-o pe jos și a început să pipăie, căutînd zăvoare sau alte balamale. A dat de ceva și a apăsat. S-a auzit imediat un clic. Partea de sus a bufetului s-a desprins iar el a ridicat-o.

Era un compartiment secret, iar conținutul l-a făcut să ofteze ușurat. Chiar în clipa aceea, un valet a intrat cu desertul.

– Nu acum! a strigat Hunter. Vreau să rămîn singur.

Servitorul a închis imediat ușa, murmurînd o scuză. Respirînd adînc, Hunter a adunat toate jurnalele legate în piele și le-a luat cu el pe scaunul de lîngă foc. Le-a așezat în ordine și a început să citească, dînd rapid paginile. Pe măsură ce citea rîndurile scrise mărunt, rupea paginile în două sau trei fîșii și le arunca în foc.

Cînd și cînd, Hunter făcea o pauză și privea gînditor spre foc, privind cum cuvintele scrise se transformau în cenușă.

Capitolul 6

Lara a intrat în sala în care se servea micul dejun şi a descoperit că Hunter era deja acolo.

El sorbea cafea din ceaşcă – fără zahăr sau frişcă, aşa cum o băuse întotdeauna – şi a lăsat deoparte ziarul *Times* atunci cînd a văzut-o intrînd. Valetul i-a adus Larei o farfurie cu căpşuni şi o ceaşcă cu ciocolată fierbinte şi s-a retras în bucătărie iar Hunter a ajutat-o să se aşeze.

– Bună dimineaţa, i-a şoptit şi a privit-o atent. Nu i-au scăpat cearcănele de sub ochii ei. Nu ai dormit bine.

Lara a clătinat din cap.

– Am stat trează mare parte din noapte.

– Ar fi trebuit să vii la mine, i-a spus cu o figură inocentă. Numai ochii îi străluceau drăceşte. Te-aş fi putut ajuta să te relaxezi.

– Nu, mulţumesc, i-a răspuns imediat Lara. A dus o căpşună la gură dar înainte să o guste a izbucnit în rîs, aproape înecîndu-se. A pus furculiţa deoparte.

– Ce este? a întrebat Hunter.

Ea şi-a lipit buzele, dar a continuat să chicotească.

- Tu, i-a răspuns. Mă tem că ai nevoie disperată de un croitor.

Hunter era îmbrăcat cu vechile lui haine. Totul îi era mult prea larg, vesta şi jacheta îi atîrnau iar pantalonii stăteau pe el doar printr-un miracol la care prefera să nu se gîndească.

El a făcut o grimasă şi i-a răspuns pe un ton plin de tristeţe.

- Mă bucur să te aud rîzînd, draga mea. Chiar dacă rîzi de mine.

- Îmi pare rău, dar... A împins scaunul şi s-a apropiat de el. A tras de cutele de material din talie şi de pe laterale. Nu poţi să ieşi în lume arătînd aşa... poate că dacă am face cîteva pliuri aici şi aici, ar fi mai bine...

- Cum zici tu. S-a sprijinit de spătar şi a zîmbit văzînd-o cum se agita pe lîngă el.

- Arăţi ca un vagabond! i-a spus ea.

- Am fost un vagabond, i-a răspuns. Pînă m-am întors acasă, la tine.

Lara i-a întîlnit privirea. Ochii lui străluceau amuzaţi. Şi-a ţinut răsuflarea cînd l-a atins din greşeală în zona taliei şi i-a simţit căldura radiind prin materialul subţire al cămăşii. Şi-a tras imediat mîna.

- Scuză-mă, eu...

- Nu, i-a spus el prinzînd-o de mînă.

Au rămas o clipă uitîndu-se unul la altul, ca într-un tablou tăcut.

Hunter nu o ţinea prea strîns de încheietură. Chiar şi aşa, i-ar fi fost foarte uşor să o tragă spre el, să o ia în braţe, dar nu a făcut nici un gest. Arăta de parcă ar fi vrut totuşi ceva, pieptul i se ridica şi-i cobora într-un ritm alert, mai rapid ca de obicei. Lara a simţit că, dacă ar fi făcut un pas spre el, ar fi luat-o imediat în braţe... Era speriată şi încîntată în acelaşi timp. I-a privit gura, amintindu-şi căldura şi gustul lui... Da, şi-ar fi dorit să o sărute... dar înainte să apuce să-şi mişte picioarele care îi păreau de plumb, el i-a dat drumul, cu un zîmbet ironic.

Lara se aştepta să se simtă uşurată dar a fost cuprinsă de dezamăgire. Tulburată de reacţia inexplicabilă faţă de el, ea s-a întors pe scaunul ei şi şi-a plecat capul deasupra farfuriei cu căpşuni.

– Mîine dimineaţă plec la Londra, l-a auzit pe Hunter spunîndu-i în treacăt.

L-a privit speriată.

– Atît de curînd? Dar abia ai sosit.

– Trebuie să mă ocup de anumite afaceri şi în plus am stabilit o întîlnire cu domnul Young şi cu avocaţii şi bancherii noştri. Văzîndu-i expresia întrebătoare, a continuat: voi încerca să obţin nişte împrumuturi.

– Avem datorii, deci, a spus Lara serioasă, deloc surprinsă de veste.

Hunter a dat din cap:

– Mulţumită lui Arthur.

– Dar e bine să faci noi datorii? l-a întrebat ea, ezitînd.

Nu va fi o povară şi mai mare?

El i-a zîmbit încurajator.

– Este singura şansă de a ieşi la suprafaţă. Nu te teme, doamnă. Nu am nici cea mai mică intenţie să te dezamăgesc.

Ea a continuat să-l privească încruntată, dar cînd i-a vorbit, subiectul era cu totul altul.

– Acesta este singurul motiv pentru care pleci la Londra? Bănuiesc că doreşti să-ţi revezi vechile cunoştinţe. A făcut o pauză şi a sorbit din ciocolată, încercînd să pară indiferentă. Pe lady Carlysle, de exemplu.

– Îi tot pomeneşti numele, i-a spus el. Nu mi se pare deloc flatantă dorinţa ta de a mă împinge în braţele altei femei.

– Am întrebat pur şi simplu. Lara nu-şi dădea seama ce anume o împinsese să pomenească numele femeii. A încercat să înghită încă o căpşună şi a aşteptat răspunsul lui.

– Ţi-am spus că nu o doresc, i-a răspuns sec.

Lara se lupta cu valul de bucurie care o cuprinsese, deşi mintea îi spunea că ar fi fost în interesul ei ca Hunter să reînnoade legătura cu lady Carlysle, scutind-o astfel de atenţiile lui nedorite.

– Mă aşteptam să-i faci o vizită după o absenţă atît de îndelungată, i-a spus. La un moment dat eraţi foarte apropiaţi.

Hunter a făcut o grimasă şi şi-a îndepărtat scaunul de masă.

– Dacă acesta este sensul în care se îndreaptă discuţia noastră, mă tem că voi fi nevoit să plec.

În timp ce se ridica s-a auzit o bătaie respectuoasă în uşă. Un valet mai în vîrstă şi-a făcut apariţia.

– Aveţi un vizitator, lord Hawksworth.

La semnul lui Hunter, valetul s-a apropiat cu cartea de vizită pusă pe o tavă din argint. A citit-o cu o expresie impasibilă.

– Poftește-l imediat. Îl voi primi aici.

– Da, domnule.

– Cine este? a întrebat Lara după plecarea servitorului.

– Lonsdale.

Soţul lui Rachel. Lara l-a privit curioasă pe Hunter, întrebîndu-se de ce părea atît de lipsit de entuziasm. Ani întregi, Terrell, lord Lonsdale îi fusese cel mai bun prieten şi totuşi acum părea că se achita de o datorie neplăcută.

Hunter privea spre uşă şi de îndată ce a auzit zgomot de paşi a arborat un zîmbet larg... şi fals.

Era expresia unui actor care se pregătea pentru un rol.

Lordul Lonsdale a intrat în încăpere, cu faţa strălucind de bună-dispoziţie – fapt obişnuit pentru Lonsdale, recunoscut pentru verva lui. Era fără îndoială foarte bucuros să-l revadă pe Hunter.

– Hawksworth! a exclamat el, apropiindu-se să-l îmbrăţişeze cu căldură.

Au izbucnit amîndoi în rîs şi s-au îndepărtat puţin unul de celălalt, să se privească mai bine. Lordul Lonsdale era de

înălțime medie, robust și plin de mușchi și iubea sportul la fel de mult ca și Hunter.

Cu părul negru, pielea albă și ochi albaștri adînci, moștenire de la bunica de origine irlandeză, Lonsdale era un bărbat frumos și foarte agreabil, atunci cînd voia. De multe ori, însă, își dădea frîu liber temperamentului și pierdea controlul, iar rezultatele nu erau deloc plăcute. Dar își cerea scuze întotdeauna, după aceea, cu un farmec și o sinceritate care îi determinau pe ceilalți să-l ierte fără întîrziere.

Lara l-ar fi plăcut și mai mult dacă nu ar fi fost căsătorit cu sora ei.

– Dumnezeule, omule, ești pe jumătate față de cît erai! a exclamat Lonsdale, rîzînd. Și negru la față, ca un sălbatic.

– În timp ce tu ești neschimbat, i-a răspuns Hunter. Complet neschimbat.

– Ar fi trebuit să știu că-l vei înșela chiar și pe diavol. Lonsdale îl privea cu admirație. Ești foarte schimbat. Nu cred că te-aș fi recunoscut dacă Rachel nu mi-ar fi spus la ce să mă aștept.

– Mă bucur să te revăd, vechiul meu prieten.

Lonsdale i-a răspuns cu un zîmbet, continuînd să-l cerceteze cu privirea. Lara l-a înțeles perfect atunci cînd plăcerea de a-l revedea a început să pălească.

Lonsdale nu era un prost. Se confrunta cu aceeași dilemă ca și ceilalți. Dacă bărbatul acela era într-adevăr Hunter, era foarte schimbat... iar dacă era un străin, era extrem de convingător.

– Vechiul meu prieten, a repetat precaut Lonsdale.

Hunter a rîs, simţind parcă dorinţa bărbatului de a găsi o dovadă a identităţii lui.

– Hai să bem ceva, i-a spus lui Lonsdale. Nu contează cît este ceasul. Mă întreb dacă mai găsim vreo sticlă de Martell din nouăzeci şi şapte sau dacă neisprăvitul de unchi al meu nu le-a terminat pe toate.

Lonsdale a părut convins:

– Da, Martell. A răsuflat uşurat. Ţi-ai adus aminte cît de mult îmi place.

– Îmi amintesc şi de o seară anume, la un han, cînd am luat o bătaie soră cu moartea exact din cauză că-ţi place atît de mult coniacul.

Lonsdale a rîs cu poftă.

– Eram beat turtă! Şi o voiam neapărat pe tîrfa aceea în rochie roşie...

Hunter l-a avertizat, tuşind.

– Hai să păstrăm aceste amintiri pentru altădată, cînd soţia mea nu va fi prezentă.

Lonsdale a îngăimat o scuză, observînd-o abia atunci pe Lara.

– Iartă-mă, Lara. Am fost atît de şocat să-l revăd pe Hawksworth că nu am mai văzut nimic în jur.

– Este de înţeles, i-a răspuns Lara, forţîndu-se să-i zîmbească. La vederea celor doi, în minte îi reveneau amintiri nefericite. Cei doi se încurajau reciproc să fie cît mai egoişti şi să afişeze o superioritate masculină insuportabilă. L-a

privit stînjenită pe Hunter. Dacă nu era cu adevărat soțul ei, însemna că avea abilitatea unui cameleon de a se transforma în cel pe care ceilalți se așteptau să-l vadă.

Lonsdale i-a adresat un zîmbet larg.

– Draga mea cumnată.... spune-mi, cum te simți acum, cînd soțul tău iubit s-a întors acasă? În ochii lui albaștri se citea ironia. Era la curent, bineînțeles, cu infidelitățile lui Hunter, pe care le încurajase.

Lara i-a răspuns fără să se uite la niciunul.

– Sînt încîntată, bineînțeles.

– Bineînțeles, a repetat ironic Lonsdale. Hunter a rîs laolaltă cu el iar amuzamentul lor a făcut-o pe Lara să se tensioneze, plină de resentimente.

Dar cînd l-a văzut pe Hunter cum îl studia pe Lonsdale într-un moment în care acesta nu era atent a avut senzația că nici el nu-l plăcea prea tare. Ce se întîmpla oare, pentru numele lui Dumnezeu?

Uimită, Lara a rămas la masă, jucîndu-se cu mîncarea din farfurie, iar cei doi s-au retras curînd. Hunter avea să o înnebunească, cu siguranță. Ce ar fi trebuit să creadă? Sentimentele, dar și dovezile erau contradictorii.

S-a apropiat de locul pe care îl ocupase el la masă și a ridicat ceașca lui, atingînd-o acolo unde o atinsese el, împletindu-și degetele în jurul porțelanului delicat.

Cine este? și-a spus, frustrată.

Așa cum îi spusese, Hunter a plecat a doua zi dimineață, în zori. A intrat în camera Larei cînd ea era pe punctul de a

se trezi iar razele soarelui îşi făceau loc printre draperiile trase. Ea s-a speriat cînd şi-a dat seama că nu era singură în cameră şi şi-a tras imediat cearceaful pînă sub bărbie.

– Hunter, a spus cu vocea răguşită de somn. Şi-a afundat şi mai tare capul în pernă cînd el s-a aşezat pe marginea patului.

El i-a zîmbit.

– Nu puteam să plec înainte să te văd.

– Cît timp vei lipsi? A clipit stînjenită, fără să îndrăznească să facă vreo mişcare, atunci cînd Hunter i-a atins coada împletită.

– Nu mai mult de o săptămînă, cred. S-a jucat cu părul ei, după care l-a aşezat cu grijă pe pernă.

– Îţi doresc drum bun. La revedere.

Hunter a zîmbit văzînd-o cît de nerăbdătoare era să scape de el.

– Nu-mi dai un sărut de rămas-bun? S-a aplecat peste ea, amuzîndu-se de chipul ei speriat şi a aşteptat un răspuns. Cum ea a rămas tăcută, a continuat: prea bine. Te trec la răboj. La revedere, draga mea.

Lara a continuat să ţină strîns cearşaful pînă cînd uşa s-a închis în urma lui. Cîteva minute mai tîrziu a sărit din pat şi s-a apropiat de fereastră. Trăsura vopsită în verde şi auriu la care erau înhămaţi patru cai se îndepărta, ajungînd în capătul aleii străjuite de copaci.

Încerca sentimente amestecate: uşurare pentru că-l văzuse plecat dar şi o umbră de tristeţe.

Cînd Hunter o părăsise, data trecută, ştiuse cumva că nu avea să-l mai revadă niciodată. Cum de reuşise să găsească din nou drumul spre casă?

Capitolul 7

Foarte aproape de zona prosperă a Londrei se întindeau o mulţime de străzi şi alei care duceau spre mahalale. Acestea erau dens populate de oameni fără adăpost, fără mijloace de a se întreţine, fără moralitate, oameni care nu aveau nimic în comun cu ideea de căsnicie sau familie. Străzile erau pline de bălegar şi de şobolani care ieşeau şi intrau cu uşurinţă peste tot.

Noaptea se lăsa cu repeziciune iar razele soarelui erau pe cale să dispară pe după clădirile sărăcăcioase.

Hunter şi-a croit drum printre prostituate, hoţi şi cerşetori şi a ajuns în piaţa pe care o căuta.

Era un loc foarte populat, plin cu hălci de carne de furat şi cu tot felul de alte mărfuri, tot furate. Locul i-a amintit de o piaţă indiană: tot un furnicar, numai mirosurile erau diferite. Acolo mirosea a condimente şi mango putrezit, a mac şi opiu. Nu-i era dor de Calcutta, dar îi era dor de peisajul rural indian, cu drumuri largi de pământ, păduri dese şi temple liniştite. De acel dolce farniente care caracteriza orice aspect al vieţii.

Indienii erau de părere că englezii erau o rasă murdară, mîncătoare de vaci, băutoare de bere şi plină de plăceri

carnale şi dorinţe materiale. Privind ironic în jur, Hunter nu s-a putut abţine să nu-şi spună că indienii aveau dreptate.

O prostituată beată i s-a agăţat de mînecă, cerîndu-i un bănuţ. El a dat-o deoparte cu bruscheţe, ştiind că dacă ar fi dat dovadă de milă, toţi cerşetorii din jur ar fi sărit pe el. În plus, locul era înţesat de hoţi de buzunare, adunaţi în pîlcuri, care îl priveau ca nişte şacali.

Piaţa se deschidea la adăpostul nopţii, deşi nici un poliţist nu era într-atît de inconştient să se aventureze acolo. Locul era luminat cu lămpi de ulei, al căror miros umplea aerul.

Hunter a mijit ochii din cauza fumului care îl irita şi s-a oprit lîngă un bărbat în straie ciudate care era aşezat pe un scaun şubred. Bărbatul cu pielea întunecată, cel mai probabil de origine polineziană era îmbrăcat într-un anteriu albastru din catifea cu nasturi din os sculptat. Pe unul din obraji avea un desen straniu, o pasăre exotică în zbor.

Privirile li s-au întîlnit iar Hunter i-a făcut semn spre desenul de pe chip.

– Poţi să faci aşa ceva? l-a întrebat iar bărbatul a încuviinţat.

– Se numeşte tatuaj, i-a răspuns cu un puternic accent franţuzesc.

Hunter a dus mîna la buzunar şi a scos din el o bucată de hîrtie ruptă din jurnal, singura pe care nu o arsese.

– Poţi copia asta? l-a întrebat direct.

Francezul i-a luat hîrtia din mînă şi a privit-o îndeaproape.

– *Bien*... este un desen simplu. Nu ar trebui să dureze prea mult.

S-a ridicat de pe scaun şi i-a făcut semn lui Hunter să-l urmeze. Au traversat piaţa şi au coborît într-o pivniţă luminată de cîteva lumînări. Cîteva prostituate se rezemau de uşa de la intrare, aşteptîndu-şi eventualii clienţi.

– Daţi-vă deoparte, le-a spus francezul. Am un client.

Prostituatele s-au dus ceva mai încolo, chicotind. Înăuntru, două perechi şi-au văzut în continuare de treabă, pe nişte paturi mizere. Francezul i-a cerut scuze din priviri şi au mai aşteptat cîteva clipe să-şi termine cuplurile ritualul împerecherii.

– Este camera mea, i-a spus. Le mai las să o folosească, în schimbul unei cote din profit.

– Şi artist şi codoş, a spus Hunter. Eşti un bărbat cu multe talente.

Francezul a făcut o pauză, de parcă nu se putea decide dacă să fie amuzat sau să se simtă jignit. Într-un final a izbucnit în rîs. S-a apropiat de o masă dintr-un colţ şi a început să-şi pregătească uneltele şi să toarne cerneala într-o farfurie.

– Unde vrei tatuajul?

– Aici. Hunter i-a arătat un loc pe antebraţ.

Bărbatul a ridicat o sprînceană, mirat de locul ales, după care a dat din cap.

– Dă-ţi cămaşa jos, te rog.

Patru sau cinci prostituate se apropiaseră iar de intrarea în pivniţă, ignorîndu-l pe francezul care tot încerca să le alunge.

– Eşti tare frumuşel, i-a spus una din ele, cea cu părul roşu şi cu dinţi stricaţi. N-ai chef de o tăvăleală după ce termină Froggie?

– Nu, mulţumesc, i-a răspuns Hunter, încercînd să-şi înfrîneze repulsia. Sunt însurat.

Cuvintele lui au atras strigăte de încîntare şi de apreciere:

– Oh, ce drăguţ!

– Te tăvălesc pe gratis, s-a oferit o blondă cu sînii mari.

Spre neplăcerea lui Hunter, femeile l-au urmărit cu privirea cînd şi-a dezbrăcat haina, vesta şi cămaşa. De îndată ce şi ultima a fost dată jos, s-au auzit din nou strigătele de admiraţie.

– Arată bine, fetelor, a strigat una din ele şi s-a aventurat spre el, atingîndu-i braţul gol. Iisuse, uite ce muşchi are! E puternic ca un taur!

– Şi pieptul îl are tare, a spus alta, împungîndu-l.

– Ce-ai aici? l-a întrebat roşcata care îi descoperise o cicatrice pe umăr, o alta pe lateral şi pe cea în formă de stea, de pe şold. Le-a examinat curioasă. Ai avut parte de ceva acţiune la viaţa ta, aşa-i? l-a întrebat, zîmbindu-i aprobator.

Deşi Hunter încerca să-şi mascheze emoţiile, a simţit cum obrajii i-au luat foc. Încîntate de stînjeneala lui vădită,

femeile au continuat să chicotească și să sporovăiască pînă cînd artistul în tatuaje a terminat pregătirile și le-a dat afară.

– Nu pot lucra dacă e zgomot, s-a plîns el. Plecați, fetelor și să nu vă mai întoarceți pînă nu termin.

L-a privit apoi pe Hunter:

– S-ar putea să-ți fie mai comod dacă te-ai întinde pe un pat, *monsieur.*

Hunter a aruncat o privire spre așternutul pătat și a clătinat din cap, dezgustat. S-a așezat pe un scaun fără spătar și a ridicat brațul, lipindu-și spatele de perete

– *D'accord,* a spus francezul. Te previn, însă: dacă te miști, desenul va ieși tremurat.

– Nu mă mișc. Hunter l-a privit apropiindu-se cu două instrumente din fildeș. În capătul unuia avea un ac scurt. După ce a mai studiat puțin desenul de pe hîrtie, a înmuiat acul în cerneală, l-a lipit de pielea lui Hunter și a ciocănit cu celălalt instrument.

Hunter a încremenit cînd a simțit înțepătura. Artistul a mai înmuiat o dată acul și a început să traseze un șir lung de puncte. Această repetiție s-a dovedit curînd extrem de dureroasă.

Înțepăturile luate una cîte una nu dureau prea tare, dar șirul lor nesfîrșit însoțit de zgomotul înnebunitor al instrumentelor din os care se loveau unul de altul a făcut ca nervii să i se întindă la maximum.

Simțea cum sudoarea i se aduna pe frunte, pe piept, chiar și pe glezne. Curînd, brațul parcă i-a luat foc. Se

concentra să respire ritmic, să accepte durerea în loc să i se împotrivească.

Francezul s-a oprit ca să-i acorde un moment de respiro.

– Durerea îi face pe toţi bărbaţii să plîngă, indiferent cît de tare s-ar împotrivi, i-a spus el. N-am mai văzut pe nimeni care să suporte atît de bine durerea.

– Haide, termină odată, a murmurat Hunter.

Francezul a ridicat din umeri şi a luat din nou instrumentele în mînă.

– Nu mi s-a întîmplat prea des să tatuez un scorpion. Este o alegere neobişnuită. Ce semnifică pentru tine?

– Totul, i-a răspuns Hunter strîngînd din dinţi pînă cînd au început să-l doară fălcile.

Francezul s-a oprit atunci cînd acul a atins un nerv sensibil, făcîndu-l pe Hunter să tresară.

– Nu te mişca, *monsieur.*

Hunter a rămas neclintit. Nici o durere nu mai conta, atîta vreme cît din viitorul lui făcea parte şi Lara. Era un preţ prea mic de plătit.

Capitolul 8

Urmînd instrucţiunile lui Hunter, Lara a apelat la serviciile unui designer ca să schimbe interioarele din Hawksworth Hall.

Domnul Smith a fost însoţit într-un tur al casei de domnul Young şi de Lara.

– După cum vezi, domnule Smith, nu am exagerat deloc atunci cînd ţi-am spus că aceasta va fi cea mai mare provocare a carierei tale.

Smith era un bărbat masiv cu o chică de păr argintiu, care a mormăit neîncetat cît timp a scrijelit într-un carnet cu margini aurii. Deşi numele lui adevărat era Hugh Smith, era cunoscut ca „Possibility" Smith din cauză că spunea mereu:„locul acesta are mari posibilităţi". Numai că acum Lara a aşteptat în zadar să audă fraza magică.

Îl dusese la început în sala de mese egipteană, cu bufetele în formă de sarcofag, apoi în holul de la intrare în stil baroc, în saloanele chinezeşti cu imitaţie de bambus sculptat, sfîrşind cu sala de bal marocană cu figurine din marmură acoperite cu togi roz. Cu fiecare încăpere vizitată, Possibility Smith devenea tot mai încruntat, tot mai tăcut.

– Crezi că mai merită salvat ceva? l-a întrebat Lara într-o deşartă încercare de a apela la umor. Sau ar fi mai bine să ardem totul din temelii şi să o luăm de la început?

Bărbatul grizonant s-a întors spre ea.

– Nu poate rivaliza cu nici o reşedinţă văzută de mine vreodată, din punct de vedere al prostului-gust.

Domnul Young a intervenit cu tact:

– Te asigur, domnule, că lady Hawksworth are un bun-gust desăvîrşit şi că nu a avut nici o contribuţie la decorul pe care îl vezi acum.

– Sper să nu fi avut, a murmurat Smith şi a oftat. Trebuie să mai văd o dată sala de bal, apoi vom vizita şi etajul. S-a îndepărtat clătinînd din cap, cu un dispreţ regesc.

Lara şi-a dus mîna la gură, încercînd să nu rîdă. Îşi imagina expresia lui atunci cînd va trece pragul dormitorului plin cu oglinzi. Oh, ar fi trebuit să-i pună pe servitori să dea jos oglinda de pe tavan, înainte de sosirea lui!

Văzînd-o că se îmbujorase, domnul Young a intervenit, plin de înţelegere:

– Lordul Arthur şi doamna lui şi-au lăsat cu siguranţă amprenta, nu-i aşa?

Lara a dat din cap.

– Mă tem că nu ne vom putea permite să schimbăm totul... dar cum să trăieşti printre asemenea orori?

– Eu unul nu mi-aş face griji pentru cheltuieli, a încurajat-o Young. Am discutat împreună planurile să am

fost foarte impresionat. Cu o reorganizare a proprietăților, cu un împrumut extrem de necesar și cu cîteva investiții bine gîndite, cred că domeniul va deveni mai prosper ca niciodată. Lara a devenit dintr-o dată serioasă și l-a privit plină de curiozitate.

– Lordul Hawksworth ți se pare neschimbat?

– Da... și nu. A făcut progrese, în umila mea opinie. Mi se pare că este mai responsabil decît altădată. După cum știți, niciodată nu s-a arătat prea interesat de afaceri. Nu la fel de mult cum îl interesa vînătoarea, de exemplu.

– Știu, i-a răspuns Lara dînd ochii peste cap. Dar în privința caracterului? Crezi că schimbarea poate fi permanentă?

– Eu așa cred, după cele prin care a trecut, a continuat domnul Young. A văzut moartea cu ochii, a văzut mai apoi ce s-a ales din familia și din proprietățile lui. Este un mare dar. Da, cred că schimbarea este permanentă. Acum a înțeles cîtă nevoie avem cu toții de el.

Nedorind să-i spună lui Young că ea nu avea neapărată nevoie de Hunter în viața ei, Lara a dat scurt din cap.

– Domnule Young, ai vreo îndoială în ceea ce-i privește identitatea?

– În nici un caz! Ideea părea să-l uimească. Să nu-mi spuneți că aveți semne de întrebare în ceea ce-l privește!

Înainte ca ea să apuce să-i răspundă, Possibility Smith li s-a alăturat în holul mare.

– Ei bine, a spus el cu un oftat, să vedem și restul casei.

– Domnule Smith, i-a spus Lara, pari destul de înspăimîntat.

– Înspăimîntat eram acum o oră. Acum sînt îngrozit. I-a oferit braţul. Mergem?

Domnul Smith şi cei doi asistenţi ai săi au venit în fiecare zi, toată săptămîna. Au făcut schiţe, s-au consultat, au umplut podelele cu cărţi şi cu mostre de materiale. În mijlocul acestui tumult, Lara şi-a făcut timp să-şi viziteze prietenii din Market Hill şi – cel mai important – să meargă la orfelinat.

Toate grijile şi problemele i s-au şters din minte atunci cînd i-a văzut pe cei şase elevi la ora de botanică, desenînd plante în grădină sub supravegherea domnişoarei Chapman, una din profesoare. Chipul i s-a luminat de un zîmbet cînd a mers spre ei, fără să ia în seamă noroiul şi iarba udă care îi pătau poalele fustei gri.

Copiii i-au ieşit în întîmpinare, abandonînd creioanele şi caietele şi strigîndu-i nerăbdători numele.

Lara a îngenuncheat rîzînd şi i-a îmbrăţişat pe toţi:

– Tom, Meggie, Maisie, Paddy, Rob... A făcut o pauză şi l-a ciufulit pe unul din ei. Şi tu, Charlie, ai fost cuminte?

– Destul de cuminte, i-a răspuns zîmbind copilul.

– S-a străduit, lady Hawksworth, i-a spus profesoara. Nu a fost chiar un înger, dar nici foarte departe.

Lara a zîmbit şi l-a îmbrăţişat pe Charlie, fără să-i ia în seamă protestele. După ce le-a privit desenele s-a tras

deoparte împreună cu domnişoara Chapman, să stea de vorbă. Profesoara, o femeie micuţă cu păr blond, de o vîrstă apropiată de a ei, o privea cu ochi prietenoşi.

– Mulţumim pentru tot ce ne-aţi trimis, lady Hawksworth. După cum vedeţi, ne sînt de mare folos.

– Mă bucur, i-a răspuns Lara. M-am întrebat dacă este înţelept din partea mea să cumpăr acuarele, hîrtie şi cărţi cînd ar fi mare nevoie de haine şi de alimente.

– Cărţile sînt la fel de necesare ca şi hrana, cred eu. Domnişoara Chapman a înclinat capul, privind-o cu curiozitate. L-aţi văzut pe băiatul cel nou, lady Hawksworth?

– Băiatul cel nou, a repetat uimită Lara. Nu ştiam... Cum... cînd?

– A sosit aseară, bietul de el.

– Cine l-a trimis aici?

– Am impresia că doctorul de la închisoarea Holbeach. L-a trimis pe băiat încoace imediat după ce tatăl lui a fost spînzurat. Nu prea ştim ce să facem cu el. Nu mai este nici un pat liber.

– Tatăl lui a fost spînzurat? Lara s-a încruntat. Pentru ce anume?

– Nu ştiu amănunte. Domnişoara Chapman a coborît tonul. Băiatul stătea cu el, la închisoare. Este evident că nu avea unde să locuiască.

Lara a fost cuprinsă de o senzaţie de rău. Un copil inocent fusese nevoit să trăiască alături de cei mai înrăiţi prizonieri. Ce persoană întreagă la minte putea permite aşa ceva?

– Cîți ani are băiatul?

– Pare să aibă patru sau cinci, deși copiii crescuți în asemenea condiții sînt de obicei mult mai firavi decît ceilalți.

– Trebuie să-l văd.

Domnișoara Chapman i-a aruncat un zîmbet încurajator.

– Să sperăm că veți avea mai mult succes ca noi. Pînă acum nu a scos nici un cuvînt. Și s-a transformat într-o fiară atunci cînd am încercat să-i facem baie.

– Dumnezeule. Lara și-a luat la revedere de la clasa de botanică și s-a îndreptat spre clădirea veche. Înăuntru era destul de liniște, pentru că toți copiii erau la ore. Doamna Davies, bucătăreasa, era foarte ocupată cu curățatul legumelor pe care le punea la fiert într-o oală mare. Nimeni nu părea să știe unde era copilul.

– Este o creatură tare ciudată, a spus domnișoara Thornton, directoarea. Ieșise de la oră imediat ce aflase că sosise Lara. Ne este imposibil să-l găsim. Tot ce știm cu siguranță este că preferă să stea înăuntru. Pare să se teamă să iasă în curte, lucru neobișnuit pentru un copil.

– Aveți unde să-l culcați? a întrebat Lara îngrijorată.

Domnișoara Thornton a clătinat din cap cu convingere.

– Și-a petrecut noaptea pe un pat improvizat, într-una din sălile de clasă. Mă îndoiesc că a reușit să închidă ochii. Nu m-ar surprinde, dat fiind locul unde a trăit. A oftat. Va trebui să-l trimitem de aici. Întrebarea este cine-l va primi?

– Nu ştiu, i-a răspuns Lara tulburată. Va trebui să mă gîndesc la asta. Dar pînă atunci aş putea să merg să-l caut?

Domnişoara Thornton a privit-o sceptică.

– Doriţi să vă însoţesc, lady Hawksworth?

– Nu este nevoie. Cred că voi reuşi să-l găsesc şi singură.

– Bine, lady Hawksworth, i-a răspuns uşurată femeia.

Lara a scotocit metodic toată casa, cameră cu cameră, convinsă că băiatul ar fi căutat mai mult ca sigur un colţ în care să se ascundă, departe de copiii gălăgioşi.

L-a găsit într-un final ascuns sub un birou, de parcă acolo s-ar fi simţit în siguranţă. Cum a intrat în cameră, l-a văzut cum se chircea, cu genunchii la gură. Era doar un morman de zdrenţe peste care trona un smoc de păr lung, negru şi murdar.

– Aici erai, i-a spus încet Lara, îngenunchind în faţa lui. Nu vrei să vii lîngă mine?

El s-a ferit, continuînd să o privească atent.

– Nu vrei să-mi spui cum te cheamă?

Lara s-a aşezat pe podea şi i-a zîmbit, în timp ce copilul continua să stea ca împietrit în faţa ei. Nu-şi imaginase niciodată că ochii unui copil puteau fi atît de suspicioşi, de răniţi. A observat că ţinea o mînă în buzunar, ca şi cum ar fi încercat să protejeze ceva. I-a zîmbit întrebător.

– Ce ai acolo? l-a întrebat, crezînd că era vorba de vreo jucărie la care biatul ţinea foarte mult.

Încet, el a scos din buzunar un şoricel viu care a privit-o cu ochi strălucitori, ca două mărgele, printre degetele băiatului.

– Este... foarte interesant. L-ai găsit aici?

Băiatul a clătinat din cap.

– A venit cu mine. L-a mîngîiat cu blîndeţe pe cap. Îi place cînd îi fac aşa. Încurajat de privirea caldă a Larei, a continuat: facem totul împreună, Mousie şi cu mine.

– Mousie? Aşa îl cheamă?

Băiatul îl privea deci ca pe un animal de companie... ca pe un prieten. Lara nu ştia dacă să rîdă sau să-l compătimească.

– Vrei să-l mîngîi şi tu? a întrebat-o băiatul întinzînd creatura spre ea.

Lara nu s-a încumetat să atingă şoarecele.

– Îţi mulţumesc, dar nu.

– Bine. L-a băgat la loc în buzunar.

Privindu-l, Lara a simţit că i se strîngea inima. Bietul copil nu avea nimic – nici familie, nici prieteni, nici un viitor. Dar chiar şi aşa, avea grija cuiva. Chiar dacă era vorba doar de un şoarece din închisoare.

– Eşti tare drăguţă, i-a spus băiatul şi s-a cuibărit în poala ei, luînd-o prin surprindere. Cîteva secunde mai tîrziu, Lara l-a îmbrăţişat. Era slab şi arcuit ca o felină. Hainele şi trupul lui emanau un miros acru, dar Lara nu s-a putut abţine să nu-l mîngîie pe părul negru. S-a întrebat de cînd nu mai avusese parte de o îmbrăţişare maternă. Era un copil atît de mic... şi era complet singur.

– Care este numele tău? l-a întrebat. El nu i-a răspuns, ci a închis ochii şi a părut să se relaxeze. Doar pe jumătate,

însă, pentru că o ţinea în continuare strîns de mînecă. Dumnezeule, ai neapărată nevoie de o baie, i-a spus ea continuînd să-l mîngîie pe păr. Sub toată această mizerie se ascunde cu siguranţă un copil frumos.

A continuat să-l ţină în braţe şi să-i şoptească cuvinte liniştitoare pînă cînd l-a simţit cum şi-a lipit capul de umărul ei. Era complet epuizat. Nu mai dura mult şi adormea. S-a desprins de el, s-a ridicat în picioare şi i-a făcut semn să o însoţească.

– Te duc la domnişoara Thornton, i-a spus. Este o femeie foarte bună. Trebuie să-mi promiţi că o vei asculta. Îţi vom găsi un cămin, îţi promit.

A ascultat-o şi au mers împreună spre micul birou al domnişoarei Thornton. Aceasta le-a zîmbit cînd i-a văzut.

– Aveţi un fel anume de a vă purta cu copiii, lady Hawksworth. Ar fi trebuit să-mi dau seama că-l veţi găsi imediat. S-a apropiat şi l-a luat de mînă pe băiat. Vino cu mine, tinere domn. Ai deranjat-o destul pe lady Hawksworth.

Băiatul s-a lipit de Lara şi a scrîşnit din dinţi spre domnişoara Thornton, ca un animal sălbatic.

– Nu, a strigat.

Profesoara l-a privit surprinsă.

– Ei, se pare că ştie să vorbească, totuşi. A reîncercat să-l tragă lîngă ea. Nu trebuie să te împotriveşti, băiete. Nu are nimeni de gînd să-ţi facă vreun rău.

– Nu, nu... băiatul a izbucnit în lacrimi şi a prins-o şi mai strîns pe Lara de poalele rochiei.

Întristată, ea s-a aplecat să-l mîngîie.

– Mă întorc mîine, copil dulce. Îţi promit. Dar tu trebuie să rămîi aici.

Băiatul continua să se tînguie şi să se agaţe de ea, aşa că domnişoara Thornton a apelat la ajutorul unei alte profesoare.

– Sunteţi remarcabilă, lady Hawksworth. Nimeni altcineva nu i-ar fi putut spune „copil dulce" cu aerul că într-adevăr crede asta, i-a spus cealaltă femeie, în timp ce se străduia să-l ia pe băiat cu ea.

– Nu este un băiat rău, a spus Lara, încercînd în van să se desprindă de copil.

Cele două profesoare au reuşit într-un final să-l ia de lîngă ea, în urlete asurzitoare. Lara a rămas privind ca hipnotizată copilul care se zbătea şi gemea ca un pui de animal sălbatic.

– Nu-l luaţi în seamă, i-a spus domnişoara Thornton. V-am spus că este un nefericit ciudat. Numai Dumnezeu ştie că aţi trecut deja prin destule în ultima vreme, nu era nevoie să asistaţi şi la o asemenea scenă.

– Nu-i nimic, eu... Glasul i s-a frînt.

– Vom avea grijă de el, i-a spus domnişoara Thornton. Va fi bine.

– Nuuu! a strigat încă o dată băiatul, zbătîndu-se cu putere. În miezul încleştării, şoarecele i s-a furişat afară din buzunar şi a aterizat pe podea. Văzîndu-l, cele două profesoare au ţipat la unison şi i-au dat drumul.

– Mousie! a strigat băiatul, îngenunchind să-l caute. Întoarce-te, Mousie!

Dar șoarecele a găsit o gaură în perete și s-a furișat, dispărînd. Băiatul se uita stupefiat la mica gaură, plîngînd în hohote.

Lara privea copilul înlăcrimat și s-a auzit spunînd, dintr-un impuls:

– Îl iau eu pe băiat.

– Lady Hawksworth? a întrebat în șoaptă domnișoara Thornton, de parcă ar fi bănuit-o că și-a pierdut mințile.

Lara s-a grăbit să continue:

– Îl voi lua cu mine, pentru moment. Apoi îi voi găsi și lui un loc.

Servitorii de la Hawksworth Hall au fost uimiți cînd au văzut-o apărînd cu o creatură slabă și zdrențăroasă atîrnată de poalele rochiei. Copilul nu părea să observe grandoarea locului în care se afla. Întreaga lui atenție era concentrată pe Lara.

– Johnny este destul de timid, i-a șoptit ea lui Naomi, camerista personală, care părea destul de speriată de copilului. Va dura un timp pînă cînd se va obișnui cu noi toți.

Naomi l-a privit cu neîncredere:

– Arată de parcă ar fi crescut în pădure, milady.

Lara şi-a spus cu tristeţe că pădurea ar fi fost un loc mult mai bun decît cel în care crescuse Johnny. L-a mîngîiat uşor pe părul murdar.

– Naomi, vreau să mă ajuţi să-i facem baie.

– Da, milady, a murmurat camerista deşi nu părea prea încîntată de idee.

În timp ce cada Larei era umplută ce găleţi de apă fierbinte aduse de o mulţime de servitoare, pe scări, ea a cerut să i se aducă nişte biscuiţi şi un pahar cu lapte. Copilul a devorat totul, pînă la ultima firimitură, de parcă nu ar fi mîncat de zile întregi. Cînd a părut să se fi săturat, Lara şi Naomi l-au ajutat să se dezbrace.

Cel mai greu a fost să-l convingă să intre în apa pe care o privea cu suspiciune. Stătea gol în faţa căzii, spunînd:

– Nu vreau!

– Dar trebuie, i-a spus Lara încercînd să-şi stăpînească rîsul. Eşti foarte murdar.

– Tata zice că te îmbolnăveşti de friguri dacă faci baie.

– Tatăl tău greşea, i-a răspuns Lara. Eu fac baie foarte des şi să ştii că este foarte plăcut să te simţi curat. Intră în apă pînă nu se răceşte, Johnny.

– Nu, a repetat el cu încăpăţînare.

– Trebuie să faci baie, a insistat Lara. Toţi cei care locuiesc la Hawksworth Hall trebuie să facă baie în mod regulat. Nu-i aşa, Naomi?

Camerista a dat din cap cu convingere.

După o altă rundă de rugăminți, l-au luat pe sus și l-au băgat în cadă. Copilul stătea rigid, cu spatele încordat. Lara a început să-i cînte, ca să-i distragă atenția în timp ce-l spălau cu nădejde din cap pînă în picioare.

Apa devenise deja gri, după ce l-au clătit de cîteva ori.

– Cît îi este de încîlcit părul! a spus Naomi, atingîndu-i o șuviță care părea imposibil de descurcat. Va trebui să-l tundem.

– Ce piele albă are! s-a minunat Lara. Ești la fel de alb ca un fulg de zăpadă, Johnny.

El își privea cu interes pieptul și brațele.

– Mi s-a dus pielea de pe mine, le-a spus.

– Nu este piele, a rîs Lara. Doar mizerie.

Copilul a ascultat-o și s-a ridicat în picioare, ca ea să-l poată lua din cadă. L-a înfășurat într-un prosop gros și a început să-l șteargă bine. Johnny s-a tras mai aproape și și-a sprijinit capul pe umărul ei, udîndu-i rochia.

– Te-ai purtat foarte frumos, Johnny, l-a încurajat ea. Ai fost foarte cuminte la baie.

– Ce să fac cu astea, milady? a întrebat Naomi arătînd spre mormanul de haine murdare de pe podea. Cred că se vor destrăma dacă încerc să le spăl.

– Arde-le, i-a spus Lara. A întins mîna după un rînd de haine împrumutate de la unul dintre grăjdari. Îi erau foarte mari și atîrnau pe el.

– Va trebui să ne mulțumim cu ele, a spus Lara strîngîndu-i pantalonii cu un cordon, ca să nu-i cadă. S-a

uitat în jos, la picioarele lui goale. O să-ți comand pantofi și niște haine pe măsură. De fapt... S-a încruntat, amintindu-și brusc de vizita modistei. Dumnezeule, sper că nu era azi, nu-i așa?

– Ei bine, nu încetezi niciodată să mă surprinzi, s-a auzit vocea surorii ei care apăruse în prag, întrerupîndu-i șirul gîndurilor.

Lara a ridicat ochii spre ea, zîmbitoare:

– Am uitat că te-am invitat să mă ajuți să-mi aleg noile modele de rochii. Nu te-am făcut să aștepți, nu-i așa?

Rachel a clătinat din cap.

– Deloc. Nu trebuie să-ți faci griji, am ajuns eu mai devreme. Modista nu a sosit încă.

– Slavă Domnului! Lara și-a îndepărtat o șuviță care îi căzuse pe frunte. Nu mi se întîmplă să uit ce program am, dar am fost foarte ocupată.

– Văd. Rachel a înaintat în încăpere, zîmbindu-i băiatului cu părul răvășit. Johnny o privea copleșit de admirație.

Probabil că nu mai văzuse niciodată o femeie ca Rachel, nu într-atît de aproape, în orice caz. Rachel era de-a dreptul frumoasă în ziua aceea, cu buclele negre strălucitoare ridicate într-un coc, dezvelindu-i gîtul frumos. Purta o rochie din muselină crem, brodată cu boboci de trandafiri roz și frunze verzi, iar la bonetă avea panglici roz și cîțiva trandafiri. Lara a zîmbit, plină de mîndrie. Era convinsă că în toată Anglia nu exista o altă femeie a cărei frumusețe delicată să rivalizeze cu a ei.

– Eşti de speriat, Larissa! a exclamat Rachel. Văd că-ţi petreci tot mai mult timp la orfelinat. Chiar eşti aceeaşi fată care punea atîta preţ pe felul în care arăta?

Lara a privit în jos la rochia udă, închisă la culoare şi a făcut un efort inutil de a-şi aranja puţin părul.

– Copiilor le pasă prea puţin de felul în care arăt, i-a răspuns zîmbind. Pentru mine doar asta are importanţă acum. L-a aşezat pe băiat pe un scaun şi i-a pus un prosop pe umeri. Stai liniştit, Johnny. Trebuie să te tund.

– Nu!

– Ba da, i-a răspuns ferm Lara. Iar dacă vei fi cuminte îţi voi comanda o pelerină de ofiţer cu nasturi din alamă. Nu ţi-ar place?

– Bine, atunci... Copilul s-a aşezat pe scaun, resemnat.

Lara a început să-l tundă, mînuind cu grijă cu foarfeca prin părul zburlit. Înainta încet şi se oprea des să-l liniştească pe Johnny, care tresărea la fiecare sunet al foarfecii.

– Lasă-mă pe mine, i-a spus Rachel după cîteva minute. Am fost întotdeauna mai bună ca tine la asta. Îţi aminteşti? Doar eu îl tundeam pe tata, înainte să-şi fi pierdut complet părul.

Lara a rîs şi l-a încredinţat pe Johnny mîinilor ei experte.

Rachel s-a dat un pas înapoi şi a privit părul căzut pe podea.

– E chiar frumos, a murmurat ea. Negru ca pana corbului şi uşor cîrlionţat la vîrfuri. Stai liniştit, copile, termin cît ai clipi.

Sora ei avea dreptate, şi-a dat seama Lara. Johnny era de-a dreptul frumos, cu trăsături ferme, un nas puternic, părul strălucitor şi ochi vii, albaştri. A încercat să-i zîmbească Larei, dar zîmbetul i s-a transformat într-un căscat. S-a foit pe scaun, încercînd să-şi îndrepte spatele.

– Nu te mişca! a exclamat Rachel. Eram cît pe ce să-ţi tai urechea!

– Este obosit, i-a spus Lara luîndu-i prosopul de pe umeri şi ridicîndu-l de pe scaun. Este de ajuns pentru moment, Rachel. L-a dus în braţe pînă la canapeaua cu tapiţerie din catifea. Îţi mulţumesc pentru ajutor, Naomi. Poţi să te retragi.

– Da, milady, a spus camerista şi a ieşit, după ce a făcut o reverenţă.

Copilul s-a cuibărit lîngă ea. I se părea natural ca el să-şi lase mica greutate pe braţul ei, să-şi lipească fruntea de umărul ei.

– Culcă-te, Johnny. L-a mîngîiat pe păr. Voi fi aici cînd te trezeşti.

– Promiţi?

– Da.

Părea să fie singura asigurare de care avea nevoie. S-a lipit şi mai tare de ea şi în curînd a adormit.

Rachel stătea aşezată pe un scaun, lîngă ei. I-a aruncat Larei o privire întrebătoare.

– Cine este, Larissa? De ce l-ai adus aici?

– Este orfan, i-a răspuns ea, sprijinindu-şi mîna pe spatele copilului. Nu i-au găsit nicăieri un loc. A fost trimis de la închisoarea Holbeach, după ce tatăl lui a fost spînzurat.

– Copilul unui criminal! a exclamat Rachel, făcîndu-l pe Johnny să tresară în somn.

– Şşt, Rachel! i-a spus Lara cu reproş. Nu este vina lui. S-a aplecat protector deasupra copilului, mîngîindu-l pe spate pînă cînd el s-a relaxat din nou.

Rachel a clătinat din cap.

– Nu mă aşteptam la asta, deşi credeam că mă obişnuisem cu felul tău de a fi. Dar să-l aduci aici! Ce va spune lord Hunter?

– Nu ştiu. Sînt convinsă că nu va fi de acord, dar copilul acesta are ceva care mă determină să am grijă de el.

– Lara, tu gîndeşti aşa despre fiecare copil pe care-l întîlneşti.

– Da, dar el este deosebit. Lara se simţea stînjenită pentru că încerca să găsească explicaţii raţionale. Cînd l-am văzut prima oară, avea un şoarece în buzunar. Îl luase cu el din închisoare.

– Un şoarece, a repetat Rachel, cutremurîndu-se. Viu sau mort?

– Foarte viu, i-a răspuns Lara. Johnny avea grijă de el. Nu ţi se pare remarcabil? Era închis în temniţa aceea, avea parte de orori inimaginabile... şi totuşi a găsit o creatură pe care să o iubească şi să o ocrotească.

Rachel a continuat să clatine din cap, zîmbind de această dată.

– Deci asta te-a atras la el. Aveţi amîndoi obiceiul de a aduna rătăciţi. Sînteţi suflete gemene.

Lara s-a uitat la copilul adormit, copleşită de tandreţe. Avea încredere în ea şi ar fi preferat să moară în loc să-l dezamăgească.

– Ştiu că nu pot salva toţi copiii din lume, a spus. Dar pot ajuta cîţiva. Îl pot salva pe acesta.

– Şi ce ai de gînd să faci cu el?

– Nu am deocamdată vreun plan.

– Doar nu te gîndeşti să-l ţii cu tine?

Tăcerea Larei a fost răspunsul pe care şi-l imagina.

Rachel s-a tras mai aproape şi i-a vorbit cu sinceritate:

– Eu nu l-am cunoscut prea bine pe Hunter nici înainte, iar acum cu atît mai puţin. Dar ştiu cîtă suferinţă ţi-a provocat cînd nu ai reuşit să-i oferi un copil. Îşi doreşte copilul lui, nu vreunul adunat de pe drumuri.

– Rachel, a murmurat uimită Lara.

Rachel părea ruşinată, dar hotărîtă.

– Poate că nu-ţi sînt pe plac cuvintele mele, dar trebuie să-ţi vorbesc direct. Te-ai obişnuit să iei singură hotărîri, fără amestecul unui soţ. Dar acum Hunter s-a întors şi lucrurile stau complet diferit. O soţie trebuie să asculte de cuvîntul bărbatului ei.

Lara o privea cu încăpăţînare.

– Nu încerc să-i ofer acest băiat în schimbul copilului pe care nu-l pot avea.

– Cum crezi că va vedea Hunter lucrurile?

– Așa cum le văd și eu: este un copil care are nevoie de ajutor.

– Draga mea... Rachel i-a zîmbit trist. Nu vreau să fii dezamăgită. Nu cred că este cazul să ai probleme cu Hunter atît de curînd de la întoarcerea lui. O căsnicie liniștită este cea mai mare binecuvîntare.

Ceva în tonul lui Rachel i-a atras atenția. A privit-o îndeaproape, observîndu-i cearcănele de sub ochi, cutele de pe frunte și tensiunea din postură.

– Ce s-a întîmplat, Rachel? Ai din nou probleme cu lordul Lonsdale?

Sora ei a clătinat din cap, stînjenită.

– Nu chiar... numai că... În ultimul timp, lui Terrell îi sare țandăra din orice. Este mereu plictisit și nefericit și a început să bea. Este mereu agitat...

– Agitat? a întrebat șoptit Lara. Sau abuziv?

Rachel a coborît privirea în pămînt. Părea să fie în cumpănă. După un timp, și-a desfăcut gulerul din dantelă care îi acoperea decolteul rochiei.

Lara privea siderată la gîtul surorii ei și la decolteu, unde se vedeau două vînătăi mari și urmele a patru degete. Lordul Lonsdale îi făcuse asta... dar de ce? Rachel era cea mai dulce și mai docilă făptură cu putință, mereu atentă să se achite de îndatoririle ei. Trăia doar pentru confortul soțului și a celor din jurul ei.

A simţit cum ochii i se umpleau de lacrimi de furie.

– Este un monstru!

Rachel s-a grăbit să-şi încheie gulerul.

– Nu, nu, Larissa... Nu vreau să te fac să-l urăşti. Nici nu ştiu de ce ţi-am arătat. Este doar vina mea. M-am tot plîns că joacă şi l-am enervat. Trebuie să fiu o soţie mai bună. Dacă aş reuşi să-l înţeleg mai bine...

– Cînd se întoarce Hunter, îl voi ruga să discute cu soţul tău, i-a spus Lara ignorîndu-i protestele.

– În nici un caz! O s-o păţesc din nou, poate chiar mai rău.

Lara a tăcut, luptîndu-se cu lacrimile. Şi ea şi sora ei fuseseră crescute în ideea că bărbatul era superior, înţelept, că el era cel care trebuia să-şi protejeze soţia. În inocenţa ei de copil, nu-şi imaginase niciodată că un bărbat ar fi putut fi în stare să-şi lovească soţia sau să-i facă rău în vreun fel. De ce i se întîmpla asta lui Rachel, cea mai blîndă şi mai dulce fiinţă pe care o cunoscuse vreodată? Şi cum de putea Rachel să pretindă că era doar vina ei?

– Rachel, i-a spus cu glas nesigur, nu ai făcut nimic să meriţi aşa ceva. Iar soţul tău va continua să te chinuiască dacă nu intervine nimeni.

– Să nu-i spui lordului Hawksworth, a implorat-o Rachel. Aş fi atît de umilită! În plus, dacă soţul tău va discuta cu el despre asta va nega totul şi mă va pedepsi mai tîrziu. Te rog să rămînă secretul nostru.

– Atunci insist să le spui măcar părinţilor noştri.

Rachel a clătinat din cap a neputință.

– Ce-ar putea face? Mama ar plînge și m-ar implora să mă străduiesc mai mult să-mi mulțumesc soțul. Iar tata s-ar închide în biroul lui. Știi cum sînt ei.

– Deci nu este nimic de făcut? a protestat Lara.

Rachel i-a luat mîna în mîna ei.

– Îl iubesc, i-a spus încet. Vreau să rămîn cu el. În majoritatea timpului este foarte drăguț cu mine. Doar cînd și cînd pare să nu mai fie în stare să se controleze și lucrurile... devin dificile. Dar clipele acelea trec foarte repede.

– Cum să vrei să rămîi alături de cineva care îți face rău? Lordul Lonsdale este un bărbat rău, egoist...

– Nu. Rachel și-a retras mîna iar chipul i-a devenit de gheață. Nu vreau să mai aud nici un cuvînt rău la adresa lui, Larissa. Nu ar fi trebuit să te împovărez cu așa ceva.

O cameristă a intrat să anunțe sosirea modistei și cele două femei s-au pregătit să coboare să o întîmpine în salonul de la parter. Rachel a ieșit prima iar Lara a mai zăbovit cîteva clipe lîngă copilul adormit. L-a învelit cu un șal și l-a mîngîiat pe cap.

– Odihnește-te, i-a șoptit privindu-i chipul senin. Îi părea neputincios, aflat la cheremul lumii nemiloase. În minte i-au revenit problemele lui Rachel și ale prietenilor ei din Market Hill. A închis ochii. Dumnezeule din ceruri, a spus în șoaptă, sînt atîția cei care au nevoie de mila și de protecția Ta. Ajută-mă să-mi dau seama ce pot face pentru ei. Amin.

Capitolul 9

Era ziua în care se spălau rufele, o activitate care implica jumătate din casă şi din servitori. Aşa cum obişnuise încă de la începuturile căsniciei, Lara supraveghea personal totul şi participa cot la cot cu ceilalţi la spălat, împachetat şi cîrpit. Într-o casă atît de mare ca Hawksworth Hall, era nevoie ca fiecare faţă de pernă, cearşaf sau pătură să aibă cîte o etichetă cusută, din pînză, ca să se ştie de unde erau. Lucrurile care erau prea uzate erau strînse în saci, urmînd să fie vîndute negustorilor de haine vechi iar banii obţinuţi erau împărţiţi între servitori.

– Dumnezeu să vă binecuvînteze, milady, i-a spus una din cameriste pe cînd împătureau cearşafurile proaspăt uscate. Am dus lipsa banilor luaţi de pe urma hainelor vechi. Lady Janet îi oprea pentru dînsa. Mulţumesc lui Dumnezeu că v-aţi întors, a mai spus cu ardoare fata şi a plecat după un alt coş cu rufe.

Lara s-a încruntat şi a dat să-şi strîngă mai bine şnurul şorţului alb. Aerul din spălătorie era umed, nori de aburi se ridicau din vasele imense pline cu rufe. Ar fi trebuit să fie bucuroasă că se întorsese la datoriile ei de stăpînă a casei.

Se mîndrise întotdeauna cu faptul că Hawksworth Hall era administrat eficient şi foarte bine organizat. Totuşi, în ultimele zile, această bucurie începuse să pălească.

Înainte de „văduvie" fusese mereu prea ocupată cu rolul de stăpînă a casei ca să mai vadă ce se afla dincolo de hotarele domeniului. Acum, timpul petrecut la orfelinat i se părea mai important decît orice altceva.

Şnurul şorţului i-a scăpat printre degete şi a început să-l caute orbeşte. Cineva s-a apropiat de ea, din spate. Nu a apucat să se întoarcă. A simţit degetele calde, masculine, împletindu-se cu ale ei. A rămas nemişcată, deşi inima îi bătea cu putere, gata să-i sară din piept.

Avea să recunoască pînă în ultima zi a vieţii ei atingerea acelor mîini.

Hawksworth i-a legat şorţul cu meticulozitate. Lara îi simţea respiraţia în păr.

– Ce cauţi aici? l-a întrebat cu voce stinsă.

– Aici locuiesc, i-a răspuns el cu glas catifelat, trimiţîndu-i fiori pe şira spinării.

– Ştii bine ce voiam să spun. În spălătorie. Pînă azi nu ai mai pus piciorul aici.

– Abia aşteptam să te văd.

Lara a văzut cu colţul ochiului cum două servitoare se codeau dacă să mai intre sau nu, văzînd că stăpînul era acolo.

– Puteţi intra, fetelor, a spus tare dar ele au dispărut chicotind, gîndindu-se mai mult ca sigur că cei doi aveau

nevoie de cîteva clipe de intimitate. Ar fi trebuit să-mi dai timp să mă aranjez, a protestat în timp ce Hunter o întorcea cu faţa spre el. Părul i se despletise şi i se lipise de obrajii îmbujoraţi, trupul îi fusese înghiţit cu totul de şorţul mult prea mare. Să fi putut măcar să-mi schimb rochia şi să-mi perii... Vocea i s-a stins cînd l-a privit.

Hawksworth era uimitor de frumos. Ochii întunecaţi aveau sclipiri de culoarea scorţişoarei, părul brăzdat de raze de soare îi stătea perfect. Hainele bine croite îi puneau în evidenţă forţa trupului. Pantalonii strîmţi bej îi urmăreau muşchii şi-i scoteau în relief bărbăţia, făcînd-o să roşească. Cămaşa era de un alb orbitor, iar vesta elegantă şi haina completau un ansamblu care crea impresie. În plus, culoarea pe care o căpătase pielea lui îl făcea să iasă şi mai mult în evidenţă. Lara nu avea nici cea mai mică îndoială că orice femeie ar fi întors capul după el.

Iar ea era cuprinsă de agitaţie.

Probabil că asta avea legătură cu felul în care o privea – nu cu amabilitate sau respect, ci aşa cum îşi imagina ea că un bărbat se uita la o prostituată. De ce o făcea să se simtă ca şi cum ar fi fost goală în faţa lui, deşi era înfăşurată în haine şi într-un şorţ uriaş cît un cort?

– Şederea la Londra a fost plăcută? l-a întrebat, încercînd să se adune.

– Nu în mod special. A ţinut-o şi mai strîns de talie cînd ea a încercat să se desprindă. Dar a fost utilă.

– Și eu mi-am petrecut timpul în mod util, aici. Trebuie să stăm de vorbă, mai tîrziu.

– Spune-mi acum. Hawksworth a luat-o pe după talie și a încercat să o scoată afară din spălătorie.

– Trebuie să dau o mînă de ajutor aici...

– Lasă-i pe servitori să se ocupe.

A coborît cele două trepte care dădeau în tunelul ce lega spălătoria de casă.

– Aș prefera să stăm de vorbă la cină, i-a spus Lara oprindu-se pe treapta de sus. Fețele le erau acum la același nivel. După ce vei bea cîteva pahare cu vin.

Hawksworth a izbucnit în rîs. A luat-o pe sus și a așezat-o cu ușurință pe pardoseala din piatră.

– Vești proaste, nu-i așa?

– Nu sînt proaste, i-a spus ea, incapabilă să-și desprindă privirea de la gura lui. Aș vrea însă să fac niște schimbări majore pe aici și mă tem că nu vei fi de acord.

– Schimbări... I-a zîmbit ironic. Ei bine, sînt oricînd dispus să cad la învoială.

– Nu am nimic să-ți ofer în schimb.

Hawksworth s-a oprit înainte să ajungă în fața casei și a tras-o la adăpostul gardului viu. În aer plutea parfumul florilor încălzite de soare.

– Pentru ce ai tu de oferit, scumpa mea soție, eu ți-aș așterne lumea la picioare.

Dîndu-și seama care îi erau intențiile, Lara a încercat să se îndepărteze dar s-a trezit lipită de pieptul lui ferm. Îi

putea ghici mușchii prin straturile de pînză care îi despărțeau. Iar ceva mai jos, bărbăția lui parcă o ardea.

– Domnule, a gemut ea. Hunter, să nu cumva să îndrăznești...

– Nu e cazul să te prefaci atît de șocată. Ești o femeie măritată, la urma-urmei.

– N-am mai fost de multă vreme. Încerca fără succes să se dezlipească de el. Dă-mi drumul imediat!

El a zîmbit și și-a sporit strînsoarea.

– Mai întîi sărută-mă.

– De ce aș face-o?

– Cît am fost la Londra nu am atins nici o femeie, i-a răspuns el. M-am gîdit doar la tine.

– Și te aștepți la o recompensă? Chiar eu te-am încurajat să-ți găsești o amantă.

A tras-o și mai aproape de el, ca și cum ea nu ar fi fost conștientă deja de erecția lui.

– Te vreau doar pe tine.

– Nu ți s-a spus niciodată că în viață nu le poți avea pe toate?

I-a răspuns, cu un zîmbet ironic:

– Nu-mi amintesc.

În ciuda forței pe care o emana, părea un băiețel strengar. Lara și-a dat seama, uimită, că nu teama era cea care îi făcea inima să bată cu putere. Ci faptul că descoperea, pentru prima oară, fascinația de a fi ținută în brațe de un bărbat care o dorea. I-a refuzat deliberat ceea ce-i cerea, ferindu-și obrazul:

– Și ce cîștig dacă te sărut? l-a întrebat pe un ton provocator, pe care nici ea nu și-l recunoștea.

O dorea mult prea mult ca să-i reziste. S-a lipit și mai tare de ea, iar brațele i-au devenit parcă de oțel.

– Spune-mi prețul, i-a șoptit. Dar să fie rezonabil.

– Sunt aproape convinsă că ceea ce-ți voi cere nu ți se va părea deloc rezonabil, i-a răspuns ea cu tristețe.

Hawksworth și-a trecut mîna prin părul ei și i-a înclinat ușor capul spre spate.

– Sărută-mă mai întîi. Vom discuta mai tîrziu despre ce este rezonabil sau nu.

– Un singur sărut? l-a întrebat ea precaută.

El a dat din cap. Lara și-a dus mîna la ceafa lui, să-l tragă mai aproape.

– Lara! Lara! O mogîldeață venea în fugă spre ei. Lara s-a desprins din îmbrățișare și s-a întors spre Johnny care i s-a agățat imediat de fustă.

– Ce s-a întîmplat? l-a întrebat îngenunchind în fața lui și îmbrățișîndu-l.

După ce s-a lăsat consolat cîteva clipe, Johnny a ridicat capul și l-a privit pe Hawksworth cu un amestec de neîncredere și dispreț.

– Îți făcea rău!

– Nu, dragule. Dînsul este lordul Hawksworth. Eu doar îi uram bun-venit acasă. Copilul continua să-l privească cu ochi mari, refuzînd să se lase convins. Hawksworth nu s-a uitat deloc la el, ci doar la Lara. Părea un tigru înfometat care tocmai rămăsese fără pradă.

– Înţeleg că aceasta este una dintre „schimbările" despre care îmi spuneai.

– Da. Simţind că ar fi fost o greşeală dacă ar fi dat vreun semn că ar fi ezitat, Lara i-a răspuns cu fermitate: aş fi vrut să-ţi pot explica totul înainte să-l vezi... Vreau ca Johnny să locuiască cu noi de-aici încolo.

Pasiunea din ochii lui s-a stins. Hawksworth devenise impenetrabil.

– Un copil de la orfelinat?

A simţit cum Johnny îşi strecura mîna mică într-a ei şi l-a strîns uşor, ca să-l încurajeze. Nu şi-a dezlipit însă privirea de la Hawksworth.

– Îţi voi explica totul mai tîrziu, între patru ochi.

– Să fii convinsă de asta, i-a spus Hawksworth pe un ton care a îngheţat-o.

Lara l-a lăsat pe Johnny în grija domnului Moody, grădinarul cel vîrstnic. Acesta tăia flori din grădină şi le aranja în vase pentru diferitele încăperi din Hawksworth Hall. Lara a zîmbit cînd a văzut cum copilul îşi făcea propriul buchet şi-l punea într-o veche carafă ciobită.

– Foarte bine, băiete, l-a lăudat grădinarul tăind cu grijă spinii unui trandafir pe care i l-a întins mai apoi. Ai ochi pentru culoare. O să te învăţ să faci un aranjament drăguţ pentru lady Hawksworth.

Văzînd trandafirul alb, copilul a clătinat din cap.

– Nu e bun, a spus timid. Ea îşi doreşte un trandafir roz.

Lara s-a oprit în prag, plăcut surprinsă. Pînă în clipa aceea, copilul vorbise doar cu domnul Moody, cu excepţia ei.

– Aşa să fie? i-a zîmbit grădinarul. I-a făcut semn spre o tufă de trandafiri. Găseşte atunci cel mai frumos boboc iar eu ţi-l voi tăia.

Lara era copleşită de forţa sentimentelor ei faţă de acel copil, ca şi cum un torent de emoţii care fusese zăgăzuit ani întregi fusese acum eliberat. Fusese prea ruşinată şi plină de resentimente pentru că nu-i putuse dărui un moştenitor lui Hawksworth ca să-şi dea seama cît de mult îşi dorea ea un copil.

Pe cineva care să o accepte aşa cum era, care să-i întoarcă necondiţionat dragostea, pe cineva care să aibă nevoie de ea. Spera ca Hawksworth să nu-i interzică să-l păstreze pe Johnny. Era dispusă să-l înfrunte şi pe el şi pe oricine ar fi încercat să o despartă de copil.

Îi era prea cald în rochia de muselină gri închisă pînă la gît, aşa că a urcat în apartamentul ei şi a închis uşa.

Simţea nevoia să se schimbe într-o rochie mai uşoară şi să-şi dea jos ciorapii care îi produceau mîncărimi. Şi-a desfăcut şorţul şi l-a lăsat să cadă pe podea după care s-a aşezat pe un scaun, să-şi scoată pantofii.

A oftat uşurată cînd şi-a simţit degetele eliberate. A dat apoi să-şi desfacă nasturii rochiei. Din nefericire, aceasta se închidea la spate şi deci nu o putea da jos fără ajutor aşa că s-a apropiat de clopoţelul de lîngă pat, să o cheme pe Naomi.

– Nu este nevoie, i-a spus Hawksworth făcînd-o să tresară. Te ajut eu.

Inima Larei bătea cu putere. S-a refugiat într-un colţ al încăperii şi l-a privit pe Hawksworth, care stătea aşezat într-un fotoliu cu spătarul în formă de scoică.

– Dumnezeule! a exclamat ea. De ce nu mi-ai spus că eşti aici?

– Tocmai am făcut-o. Îşi scosese haina şi vesta iar cămaşa din pînză subţire îi scotea în evidenţă umerii laţi. Cînd s-a apropiat, ea i-a simţit mirosul pielii, amestecat cu cel de rom şi cu un iz slab dar plăcut de ceai.

Încercînd să ignore atracţia pe care o simţea pentru el, Lara şi-a încrucişat braţele la piept şi l-a privit cu toată demnitatea de care era în stare.

– Aş prefera să pleci. Vreau să-mi schimb rochia.

– Îmi ofer serviciile, în locul cameristei.

Ea a clătinat din cap.

– Mulţumesc, dar o prefer pe Naomi.

– Te temi că voi profita de tine dacă te văd dezbrăcată? a ironizat-o el. Voi încerca să mă controlez. Întoarce-te.

Lara s-a încordat dar a făcut întocmai. El a început să-i desfacă nasturii cu o încetineală înnebunitoare. Rochia grea a început să-i alunece puţin cîte puţin, aşa că a strîns-o la piept, ca să nu cadă de tot.

– Îţi mulţumesc, i-a spus. Mi-ai fost de mare ajutor. De aici încolo mă descurc şi singură.

Hawksworth a ignorat-o şi a început să-i desfacă corsetul. Lara s-a înfiorat şi a închis ochii.

– Este de ajuns, i-a spus cu glas nesigur dar el a continuat şi curînd corsetul a ajuns şi el pe podea. Rămăsese doar în cămăşuţă şi în pantalonaşi. Palmele lui rătăceau pe deasupra umerilor şi braţelor ei, fără să o atingă, făcîndu-i pielea de găină.

Nu se mai simţise aşa din noaptea nunţii ei, cînd fusese o fată speriată care nu ştia ce trebuia să facă sau ce avea de gînd soţul ei.

Continuînd să stea în spatele ei, Hawksworth a întins mîinile spre nasturii din perle de la cămăşuţa ei pe care i-a desfăcut cu o îndemînare surprinzătoare. Aerul răcoros i-a atins decolteul iar materialul delicat îi mîngîia sfîrcurile, fără să reuşească să le acopere.

– Vrei să mă opresc? l-a auzit întrebînd-o.

Da, ar fi vrut să spună, dar nu a reuşit să scoată nici un sunet.

Curiozitatea o paralizase. El i-a desfăcut părul şi l-a lăsat liber pe umeri, îndepărtîndu-i uşor şuviţele care i se lipiseră pe obraji. Degetele i-au alunecat sub părul negru, mătăsos şi i-au mîngîiat pielea capului, făcînd-o să scoată un geamăt slab de plăcere. Spatele i s-a arcuit şi a trebuit să se lupte cu tentaţia copleşitoare de a se lipi de el, de a-i cere mai mult.

El o mîngîia acum pe spate, pe ceafă, eliberînd-o de toată tensiunea acumulată şi provocîndu-i valuri de plăcere. I-a şoptit la ureche, înfiorînd-o:

– Ai încredere în mine, Lara?

Ea a clătinat din cap. fără să scoată un cuvînt.

Hunter a rîs încet.

– Nici eu nu am încredere în mine. Eşti foarte frumoasă şi te doresc prea mult.

Stătea aproape de ea dar singurul loc pe care-l atingea era gîtul ei, cu desăvîrşită blîndeţe. Dacă ar fi sărutat-o din nou, aşa cum o mai făcuse, cu gura lui cea fermă şi dulce...

O durere delicioasă i s-a răspîndit prin sîni, adunîndu-se spre sfîrcuri. Şi-a muşcat buza, ruşinată, rugîndu-se ca el să nu ghicească la ce se gîndea.

– Lara, l-a auzit şoptind iar inima i-a stat în loc cînd l-a simţit ridicîndu-i cămăşuţa care îi ajungea pînă la genunchi şi strîngîndu-i-o în talie. A început să tremure. Picioarele nu o mai susţineau, aşa că a fost nevoită să se sprijine de el. Pieptul îi era dur ca o rocă şi i-a simţit sexul întărit între fese.

I-a tras de banda care îi susţinea pantalonaşii iar aceştia i-au alunecat spre glezne. A auzit cum ritmul respiraţiei lui se schimba, i-a simţit tremurul mîinii atunci cînd i-a atins preţ de o clipă şoldul. După care a dat drumul cămăşii, lăsînd-o s-o acopere, din nou.

A luat-o pe sus cu o uşurinţă surprinzătoare, copleşind-o cu forţa lui. Ea şi-a ţinut gîtul încordat, refuzînd să-şi lase capul pe umărul lui şi a rămas tăcută atunci cînd a purtat-o în braţe prin cameră.

Oare avea de gînd să facă dragoste cu ea? s-a întrebat panicată. N-are decît, şi-a răspuns. Să facă la fel ca altădată. Să-i demonstreze că era la fel de îngrozitor cum îşi amintea... după care se elibera de el. Avea să-l privească apoi cu aceeaşi indiferenţă rece, simţind că el nu mai avea nici un fel de putere asupra ei.

Spre marea ei surprindere el nu a dus-o în pat ci a aşezat-o pe scaunul de la măsuţa de toaletă. A îngenuncheat în faţa ei, cu picioarele uşor desfăcute. Lara îi privea chipul frumos, atît de aproape de al ei. De afară pătrundeau cînd şi cînd zgomotele casei: sunetul înfundat al unui clopoţel chemînd o servitoare, lătratul unui cîine, zgomotul făcut de servitori. I se părea imposibil ca în jurul lor ceilalţi să îşi vadă de treburi. Pe lume nu mai exista nimic în afara lor, în camera aceea.

A continuat să o privească în ochi cînd a atins-o, pornind încet, de la gleznă şi ridicîndu-i cămaşa pînă în talie. Cînd i-a desfăcut o jartea , Lara a suspinat, alarmată. El i-a lăsat ciorapul să alunece, atingînd-o uşor pe coapsă, pe genunchi, trimiţîndu-i cîte un fior în trup cu fiecare atingere.

S-a concentrat apoi pe celălalt picior, lăsînd şi celălalt ciorap să alunece pe podea. Lara stătea în faţa lui, pe jumătate goală, cu degetele încleştate în scaun. Şi-a amintit cum fusese altădată, cum îi mirosea răsuflarea a băutură atunci cînd venea la ea, cum se urca pe ea şi o pătrundea, fără vreun preludiu.

Dureros, stînjenitor... dar cel mai rău era sentimentul de după aceea: că fusese folosită şi apoi aruncată cît-colo. Urmînd sfatul mamei, ea rămăsese mereu pe spate cîteva minute după plecarea lui Hawksworth, pentru ca sămînţa lui să poată prinde rădăcină. Dar se bucurase mereu în secret că acest lucru nu se întîmplase.

Nu-i plăcea ideea de a purta un copil în pîntece, un copil care să-i pună stăpînire pe trup, care să-i dea prilejul lui Hawksworth să o arate cu degetul ca pe o dovadă a importantei lui virilităţi.

Dar de ce nu o mai atinsese niciodată aşa cum o făcea acum?

Vîrful degetului lui a trecut uşor deasupra locului unde era prinsă jarteaua, lăsînd urme roşiatice. A întins apoi mîna după borcanul din sticlă albastră de Bristol de pe măsuţa de toaletă în care era crema cu esenţe de castraveţi şi trandafiri.

– Asta foloseşti? a întrebat-o în şoaptă.

– Da, i-a răspuns cu glas slab.

A deschis borcanul, lăsînd ca aroma florală să se răspîndească în aer. A luat puţină cremă, a întins-o în palme şi le-a trecut pe picioarele ei.

– Oh, a suspinat Lara, lăsîndu-se cu toată greutatea pe scaun.

El se concentra pe ce făcea, urmărindu-şi cu privirea mîinile mari, bronzate pe pielea ei albă. Cămaşa i se ridicase

și a încercat să o tragă în jos, să păstreze o ultimă urmă de decență. Dar încercarea s-a dovedit zadarnică.

Mîinile lui alunecau ritmic, înainte și înapoi, tot mai sus, făcînd ca respirația să i se oprească ori de cîte ori o atingea pe interiorul coapselor. Nu mai reușea să-și înțeleagă reacțiile propriului trup, dorința de a se deschide în fața lui, căldura care o cuprinsese în locul cel mai intim.

Degetele lui ajunseseră sus de tot, atingînd în treacăt smocul de păr negru de sub cămașă.

Lara a gemut și l-a prins de încheietură.

– Oprește-te, i-a șoptit.

La început, el nu a părut să o fi auzit. Privirea îi era absorbită de locul ascuns de materialul subțire. Mîinile lui s-au încleștat în carnea ei.

Să se oprească. Îi cerea imposibilul, dar a reușit să facă întocmai, într-un tîrziu. A închis ochii, pentru că ceea ce vedea îl făcea să-și piardă mințile...

Ea nu avea cum să înțeleagă cu cîtă disperare dorea să o atingă, să o guste, să o muște, să o devoreze, să-i sărute fiecare centimetru din trup. Era pe cale să explodeze.

Cînd a fost în stare să se miște, și-a retras mîinile și s-a ridicat în picioare. A traversat încăperea, fără să vadă prea bine pe unde mergea, pînă cînd aproape că a intrat într-un perete. Și-a lipit palmele de acesta și a încercat să-și recapete stăpînirea de sine.

– Acoperă-te, i-a spus cu bruschețe, ținîndu-și ochii ațintiți pe peretele din fața lui. Altfel nu mai răspund de mine.

A auzit-o mişcîndu-se ca un iepure speriat, căutînd înfrigurată în dulap după un alt rînd de haine.

– Îţi mulţumesc, a auzit-o spunînd.

– Pentru ce? a întrebat-o fără să-şi ia privirea de la perete.

– Ai fi putut să-ţi ceri drepturile fără să ţii cont de dorinţele mele.

Hunter s-a întors cu faţa spre ea şi şi-a încrucişat braţele la piept. Lara îşi trăsese pe ea un halat alb fără formă, cu multe falduri,care o înghiţea cu totul. Dar chiar şi aşa, dorinţele lui nu păreau să scadă. Era atît de drăguţă acum, cu obrajii ei de un roz delicat!

– Cînd voi face dragoste cu tine vei fi mai mult decît dornică. Mă vei implora.

Ea a rîs.

– Cîtă aroganţă!

– Mă vei implora, i-a repetat el. Şi vei savura fiecare moment.

A părut alarmată dar a reuşit imediat să-i arunce o privire plină de răceală:

– Dacă îţi face plăcere să crezi asta...

Hunter a privit-o cum s-a aşezat la măsuţa de toaletă, în faţa oglinzii. A început să-şi perie părul şi l-a împletit într-o coadă groasă, părînd să-şi recapete încet-încet stăpînirea de sine. Păstra însă o tristeţe în privire, părea tulburată. Orice bărbat ar fi dat toate averile din lume să o poată consola.

– Povestește-mi despre copil, i-a spus Hunter.

Degetele ei au rămas suspendate în aer.

– Johnny a fost trimis la orfelinat direct de la închisoarea Holbeach. Tatăl lui era un criminal. L-am adus aici pentru că la orfelinat nu mai era nici un loc disponibil.

– Și ai de gînd să-l ții aici, cu noi? Ca servitor ? Sau vrei să-l adopți?

– Nu este neapărată nevoie să-l adoptăm dacă tu nu vrei asta, i-a răspuns Lara avînd grijă să vorbească pe un ton cît mai neutru. Avem însă mijloace... mă gîndisem că am putea să-l creștem... ca făcînd parte din familie.

Hunter privea uimit la reflexia ei din oglindă.

– Nu este ca și cum ai fi adus în casa noastră copilul unei rude, Lara. El provine dintr-un lung șir de delicvenți și de ucigași.

– Nu-i poți imputa lui Johnny pedigriul, sau mai degrabă lipsa acestuia, a ripostat ea imediat, semn că se gîndise deja la asta. Este un copil nevinovat iar dacă va crește într-un cămin decent nu va ajunge să semene cu tatăl lui.

– Este doar o teorie, i-a răspuns Hunter fără să se lase impresionat. Spune-mi, ai de gînd să deschizi ușa casei noastre tuturor orfanilor care îți vor ieși în cale? Sunt al naibii de mulți, în toată Anglia. Iar eu nu am de gînd să fac pe tatăl lor. Pentru nici unul dintre ei, de fapt.

– Nu trebuie să joci rolul de tată. Lara și-a încleștat mîinile în poală. Eu voi fi de ajuns. Voi avea grijă de el și îl voi iubi, fără ca acest lucru să mă facă să-mi neglijez celelalte responsabilități.

– Cum ar fi cele față de mine? I-a făcut semn spre pat. Dă-mi de veste cînd vei fi pregătită să-ți faci datoria de soție și voi accepta să discut atunci despre protejatul tău.

L-a privit ultragiată:

– Nu este posibil... doar nu vrei să spui că nu-mi vei permite să-l păstrez pe Johnny dacă nu mă culc cu tine?

Hunter îi zîmbea ironic, hotărît să-i facă pe plac, dar numai pînă la un punct. Al naibii să fie dacă îi va permite să facă tot ce-o tăia capul fără să-i ceară vreun preț.

– Așa cum ți-am mai spus, sînt deschis oricăror negocieri. Dar mai întîi de toate aș vrea să subliniez un lucru la care probabil că nu te-ai gîndit. Poți să crești băiatul ca și cum ar face parte din familie, dacă vrei. Dar nu va fi acceptat niciodată în înalta societate, pentru că nu are sînge nobil. Și nici nu va fi servitor, pentru că va fi prea bun ca să facă asta.

Lara strînse din buze, refuzînd cu încăpățînare să recunoască adevărul din cuvintele lui.

– Asta nu va conta. Îl voi ajuta să-ți găsească locul în lume.

– Pe naiba nu va conta! i-a spus el cu sălbăticie. Nu ai cum să înțelegi ce înseamnă să trăiești între două lumi și să nu-ți găsești locul în niciuna din ele!

– Dar tu de unde știi? Ai fost dintotdeauna un Hawksworth și toată lumea a făcut plecăciuni în fața ta, încă din prima ta zi de viață.

Hunter își încleștase falca. Un torent de cuvinte clocotea înăuntrul lui. Îndrăznise să-l înfrunte. Îi vorbise ca unui

ticălos fără inimă, în timp ce ea poza în ocrotitoarea celor oropsiţi.

Ei bine, era mai mult decît pregătit să răspundă provocării.

– Foarte bine, a spus într-un sfîrşit. Ţine-l aici. Nu mă voi împotrivi.

– Îţi mulţumesc. Tonul îi era temător, parcă simţea că mai urma ceva.

– În schimb, a continuat el pe un ton mieros, vei face ceva pentru mine. S-a ridicat de pe scaunul Hepplewhite şi a luat un pachet pătrat, uşor, înfăşurat în hîrtie maro pe care l-a aruncat spre ea.

Lara l-a prins cu un gest reflex.

– Ce este aici? a întrebat. Un cadou?

– Deschide-l.

L-a desfăcut încet, ca şi cum l-ar fi bănuit că încerca să o păcălească în vreun fel. Era convinsă că acel cadou era mai mult pentru el decît pentru ea. A pus pachetul pe măsuţa de toaletă şi a scos din el ceva lung şi delicat, din voal de mătase neagră şi dantelă. Hunter îi adusese un neglijeu de la o modistă londoneză care se pregătea să i-l trimită unei celebre curtezane. Făcea parte dintr-o comandă foarte mare şi doamna nu avea să-şi dea seama că lipsea, îl asigurase modista, fericită să-şi atragă un nou client important.

Neglijeul era complet transparent, partea de sus era dintr-o dantelă foarte subţire iar cea de jos era crăpată în două locuri, pînă în talie.

– Doar o prostituată ar putea purta așa ceva, i-a șoptit Lara, făcînd ochii mari de uimire.

– O prostituată aflată la mare, mare preț, scumpa mea.

L-a bufnit rîsul cînd a văzut-o cît era de îngrozită.

– N-aș putea niciodată să... Vocea i s-a frînt, de parcă nu ar fi putut nici măcar să rostească acele cuvinte.

– Ba vei putea, i-a spus el, distrîndu-se de minune. Îl vei purta în noaptea asta, pentru mine.

– Cred că ți-ai pierdut mințile! Cum să port așa ceva? Este indecent, este... Roșise. Aș putea la fel de bine să fiu goală! a exclamat.

– Există și această opțiune, i-a răspuns el gînditor.

– Ești... un diavol! Un degenerat!

– Vrei ca Johnny să rămînă? a întrebat-o.

– Și dacă îl port? Ce garanție am că nu...

– Voi sări pe tine, mînat de pasiune? a continuat el fraza.

– Taci, te rog! l-a implorat ea, cu obrajii arzînd.

– Promit să nu te ating, i-a spus el zîmbind ironic. Fă-mi pe plac și poartă nenorocitul acela de neglijeu o singură dată. E chiar atît de greu?

– Nu. L-a lăsat jos și și-a acoperit obrajii cu palmele. Îmi este de-a dreptul imposibil. Cere-mi altceva, te rog.

– Oh, nu. Nu-și dorea nimic mai mult pe lume decît să o vadă în neglijeul negru. M-ai întrebat ce vreau de la tine iar eu ți-am răspuns. Și ai scăpat ușor, să știi. Copilul va rămîne în această casă ani buni, pe cînd tu te achiți într-o singură seară de partea ta din înțelegere.

Lara a ridicat de un colț al neglijeului și l-a privit cu dezgust. Privirea ei a întîlnit-o pe a lui.

– Dacă încerci să mă atingi să știi că nu te voi ierta niciodată. Voi găsi o modalitate să te fac să regreți amarnic. Voi...

– Dragostea mea, a întrerupt-o el cu blîndețe, m-ai făcut deja să-mi pară rău. Ești o sursă constantă de regrete, în ceea ce mă privește. Știu că acum aș fi fost în brațele tale, dacă m-aș fi purtat frumos cu tine în anii petrecuți împreună. Pe cînd acum trebuie să mă tîrguiesc chiar și doar pentru o privire.

Furia Larei se domolise. L-a privit ușor confuză.

– Nu a fost numai vina ta, i-a spus, nefericită. Nu pe mine mă doreai. Iar mie nu-mi plăcea deloc intimitatea de felul acela. Probabil că așa sînt făcută, probabil îmi lipsește ceva, un instinct anume...

– Nu, Lara. Dumnezeu mi-e martor că nu este nimic în neregulă cu tine. Hunter a închis ochii, cuprins de regrete. A încercat să-și aleagă cu grijă cuvintele. Dacă ai reuși să-ți imaginezi, chiar și pentru o clipă, că nu trebuie neapărat să fie neplăcut sau dureros...

– Poate că dacă ai fi mai blînd nu ar mai fi atît de dureros, i-a răspuns Lara plecîndu-și genele. Dar chiar și așa nu mi-aș schimba părerea sau sentimentele față de... acest act.

Era atît de tristă că Hunter s-a înfrînat cu greu să nu o ia în brațe.

– Care sînt aceste sentimente?

Lara şi-a adunat tot curajul ca să-i poată răspunde.

– Pentru mine, ceea ce se întîmplă între un bărbat şi o femeie este atît de... sordid, de ruşinos... iar eu nu mă pricep deloc. Am şi eu mîndria mea, să ştii. I-a făcut semn spre neglijeul pe care îl frămînta în palmele transpirate. Mi se pare batjocoritor să mă pui să port aşa ceva. Îmi aminteşte că nu sînt o soţie aşa cum s-ar cuveni.

– Nu, s-a grăbit să spună Hunter. Vina a fost în totalitate a soţului tău, Lara. Nu a fost niciodată a ta.

Lara îl privea mirată. Folosise cuvintele „soţul tău" de parcă nu ar fi fost vorba despre el. Bineînţeles că se putea referi la el la persoana a treia, dar era un mod ciudat de a vorbi despre el. De spaimă, inima a început să-i bată mai repede şi s-a gîndit înfrigurată cum să facă să nu-i observe tremurul din glas. Nu a apucat însă să spună nimic, pentru că Hawksworth se apropiase deja de uşă.

S-a oprit în prag şi s-a întors cu faţa spre ea.

– Asta este înţelegerea, Lara. Dacă vrei ca acel copil să rămînă, va trebui să nu ai obiecţii. Ştii ce vreau de la tine, în schimb.

Lara a dat din cap, continuînd să frămînte neglijeul între degete.

După ce s-a schimbat într-o rochie uşoară de muselină, Lara a ieşit din cameră şi l-a găsit pe Hawksworth aşteptînd-

o. Părea că-şi cere scuze din priviri, dar Lara se îndoia că regreta cu adevărat tîrgul pe care i-l propusese.

– Mă gîndeam să facem un tur al casei şi să-mi povesteşti despre schimbările pe care le-ai discutat cu domnul Smith, i-a spus el.

– Poate că ar fi mai bine să discuţi direct cu el şi cu asistenţii lui. Sînt sigură că se va pricepe mai bine ca mine să-ţi explice totul, iar dacă nu vei fi de acord cu ce am dorit eu îi poţi spune direct lui.

– Sînt de acord cu tot ce ai ales tu. A luat-o de mînă şi i-a zîmbit în timp ce se juca cu degetele ei. Şi nu vreau să discut cu Smith. Ci cu tine. Aşa că hai să mergem... te rog.

A rostit ultimele cuvinte cu un zîmbet larg pe care ea l-a găsit irezistibil.

– Bine, i-a spus. Îţi voi spune ceea ce-mi amintesc, pentru că domnul Smith a folosit o mulţime de cuvinte în italiană pe care nu aş reuşi să le rostesc.

Hawksworth a rîs şi a continuat să o ţină de mînă în timp ce au străbătut coridoarele, împletindu-şi degetele cu ale ei. Era un sentiment ciudat dar şi plăcut să-şi simtă mîna mică cuprinsă de a lui.

Au început cu sala de bal, acolo unde statuetele marocane urmau să fie înlocuite cu coloane din marmură.

– Domnul Smith spune că va folosi o marmură cu irizări de ambră. Iar pe pereţi va pune lambriuri de culoarea fildeşului, pentru ca încăperea să fie mai luminoasă.

S-a întors cu faţa spre el ca să-i vadă reacţia. Ochii lui erau atît de negri, de fantomatici, că şi-a pierdut şirul gîndurilor.

– Iar în ceea ce priveşte tencuiala...

A urmat o lungă tăcere.

– Da? a îndemnat-o cu blîndeţe Hunter.

Lara a clătinat din cap, incapabilă să-şi amintească ce voise să spună. Continua să-l privească cu atenţie, fascinată de chipul lui, la fel de tipic englezesc şi de aristocratic ca de obicei... şi totuşi... ceva era diferit. În afară de pielea lui arămie, contrastînd cu albul dinţilor. Părea străin de tot cel înconjura, ca şi cum locul lui nu era acolo, în acel conac civilizat, discutînd despre amenajări interioare.

Cu un efort, Lara s-a întors şi a reuşit să continue:

– Vor da jos tot auriul de pe pereţi şi-l vor înlocui cu ceva mai subtil. A tresărit cînd el i-a cuprins talia. Şi-a umezit buzele şi a reuşit să termine ce avea de spus: domnul Smith va aduce doi artişti – *stuccatori*, aşa i-a numit – chiar de la Veneţia.

– Foarte frumos, a murmurat el.

Era atît de înalt şi stăteau atît de aproape unul de celălalt încît aproape că-i atingea umărul. Brusc s-a simţit tentată să-şi sprijine capul pe pieptul lui şi să-i asculte bătăile inimii. Nu-i plăcuseră niciodată bărbaţii robuşti pentru că se simţea dominată de ei. Forţa lui o atrăgea însă şi şi-a dat seama cu surprindere că atingerea lui nu i se mai părea neplăcută.

S-a dat cîțiva pași mai departe cu un rîs nervos.

– Sper ca Arthur și Janet să nu redevenă niciodată stăpînii acestei case, i-a spus zîmbind. Mă întreb ce ar mai putea inventa.

Hawksworth nu-i împărtășea însă amuzamentul.

– Nu se va mai întîmpla asta, i-a spus serios, urmînd-o. Nu ai motive să te temi de familia Crossland.

– Dar știi că încearcă să demonstreze că legea este de partea lor...

– Mă voi ocupa de ei la timpul potrivit. A privit-o în ochi. Voi avea grijă de tine, Lara. Să nu te îndoiești nici o secundă de asta.

– Bineînțeles că nu... Eu... S-a oprit brusc atunci cînd el a mîngîiat-o, pornind din talie și ajungînd pînă la sîni.

Spre marea ei uimire, a simțit cum trupul răspundea atingerilor lui.

– Aș vrea să nu mă mai atingi așa, i-a șoptit ea.

El a plecat capul și i-a atins în treacăt gîtul cu buzele.

– De ce nu? i-a șoptit la ureche.

– Pentru că mă face să mă simt atît de... Își căuta cuvintele, dar el a tras-o și mai aproape, alungîndu-i orice gînd rațional. I-a cuprins sînul în palmă, cu o blîndețe înnebunitoare și i-a prins lobul urechii între dinți și l-a atins cu vîrful limbii.

– Cum anume te face să te simți? a murmurat el iar ea a gemut și s-a lipit de el, cerîndu-i mai mult, fără să-și dea seama.

El a sărutat-o lung, cercetînd-o cu limba. A aţîţat-o şi a mîngîiat-o iar sărutul a fost într-atît de dulce încît ea nu a avut cum să nu-i răspundă. I se părea imposibil să simtă o asemenea plăcere în îmbrăţişarea soţului ei. S-a agăţat de el cu mîinile ei mici pînă cînd s-a lipit cu totul de trupul lui, gemînd încetişor.

Hunter i-a dat drumul din îmbrăţişare cu un rîs nesigur, inspirînd adînc. I-a privit buzele umflate şi obrajii roşii ca focul şi a spus o înjurătură printre dinţi.

– Mi-e tot mai greu să mă gîndesc la lambriuri şi cornişe, i-a spus Larei iar ochii i-au strălucit amuzaţi.

Lara a inspirat adînc, încercînd să se adune. Nu îndrăznea să se uite în ochii lui, temîndu-se să nu fie tentată să se arunce în braţele lui.

– Ne continuăm turul? l-a întrebat cu glas scăzut.

Hunter s-a apropiat de ea şi i-a ridicat bărbia cu două degete.

– Da, i-a spus zîmbind. Dar să nu-mi arăţi vreun dormitor dacă nu eşti pregătită să suporţi consecinţele.

Capitolul 10

Cina la care participau paisprezece invitaţi a fost extrem de lungă. Încîntată de ideea că l-ar putea cunoaşte pe faimosul domn Possibility Smith, lumea bună din Market Hill cerşise practic o invitaţie la masă. Printre ei, primarul, parohul, doctorul Slade şi domnişoarele Withers, o pereche de surori vîrstnice pasionate de grădinărit. În ultima clipă, Lara îi invitase şi pe căpitanul Tyler şi pe soţia acestuia. Cei doi închiriaseră o casă în apropierea oraşului.

Oaspeţii au început să sosească pe la ora şapte şi au fost conduşi în salon. Acolo, Lara i-a organizat discret în perechile potrivite pentru procesiunea obişnuită de intrare în sala de mese. Ultimii sosiţi au fost căpitanul Tyler şi soţia lui. Erau o pereche potrivită, amîndoi erau minioni şi cu figuri plăcute.

Lara, care nu-i mai văzuse pînă atunci, s-a apropiat imediat de ei.

– Căpitane! Doamnă Tyler! a exclamat ea, întîmpinîndu-i cu căldură. Bun-venit la Hawksworth Hall.

Timidă, doamna Tyler a murmurat ceva şi a făcut o plecăciune. Căpitanul Tyler, un domn grizonant cu mustaţă neagră, tunsă scurt, a fost cel care a răspuns:

– Mă bucur să vă cunosc, lady Hawksworth. S-a aplecat respectuos deasupra mănuşii ei albe. Invitaţia dumneavoastră ne onorează.. Mulţumim că ne-aţi inclus în rîndul invitaţilor.

– Cu mare plăcere. Chiar avem mare nevoie de prieteni, să mai însufleţim acest oraş. A înclinat uşor capul şi i-a zîmbit întrebător: înţeleg că v-aţi întors de curînd din India.

– Este adevărat, i-a răspuns el. Mă bucur nespus să mă aflu din nou pe pămînt britanic.

– Aveţi multe lucruri în comun cu soţul meu. Şi el a locuit o vreme acolo.

– Mă tem că nu am avut plăcerea să-l cunosc pe lordul Hawksworth. Am auzit multe despre el, dar ne învîrteam în cercuri diferite.

Deşi chipul căpitanului Tyler era lipsit de expresie, Lara a avut senzaţia că vorbele lui ascundeau mai multe. Militar fiind, Tyler dezaprobase probabil stilul de viaţă al soţului ei, care locuise într-o casă imensă, înconjurat de cel puţin cincizeci de servitori indieni gata să-i facă oricînd pe plac. Fără îndoială că Hunter nu se ferise să se afişeze în compania multor femei frumoase iar zvonurile despre orgiile şi petrecerile nesfîrşite din Calcutta ajunseseră pînă la Londra. Lara era conştientă că soţul ei nu fusese nicidecum vreun sfînt.

Gîndul la plăcerile carnale ale soţului ei au umplut-o de amărăciune. A încercat să depăşească repede momentul, cu un zîmbet.

– Trebuie să luăm imediat măsuri, dacă nu l-ați cunoscut pînă acum pe lordul Hawksworth. A rotit privirea prin încăpere și l-a zărit pe lordul Lonsdale stînd de vorbă cu Hunter. Discutau fără îndoială despre vînătoare, despre băuturi sau despre alte ocupații preferate.

Hunter i-a surprins imediat privirea. Și-a cerut scuze de la partenerul lui de conversație și a venit spre ea, să-i întîmpine pe noii sosiți.

În vesta de un alb strălucitor, cu cravata albă, pantalonii crem și haina de culoarea ciocolatei, Hunter era imaginea perfectă a aristocratului englez, avînd în spate secole întregi de creștere aleasă. Doar culoarea arămie a pielii și grația de tigru a mișcărilor îl deosebeau de bărbatul care fusese cîndva.

S-a apropiat cu zîmbetul gazdei care se achită de datoria față de oaspete... pînă cînd a văzut chipul căpitanului Tyler.

A încetinit iar Larei i s-a părut că vede o sclipire de recunoaștere în privirea lui, înainte ca fața lui să se transforme într-o mască.

Căpitanul Tyler era și el de necitit. Trupul i se tensionase însă și era palid.

Se cunoșteau – Lara era sigură de asta. Dar se purtau ca și cum nu s-ar mai fi văzut niciodată. Uimită, Lara a făcut prezentările și a asistat la încercările lor stîngace de a face conversație.

Căpitanul Tyler îl fixa cu privirea pe soţul ei. Parcă ar fi văzut o fantomă.

– Felicitări pentru miraculoasa întoarcere, domnule. Aţi devenit erou de legendă.

Hunter a clătinat din cap.

– Tu eşti legenda, căpitane. Nu eu. Realizările tale din India, mai ales în prinderea tîlharilor şi a asasinilor sînt demne de toată lauda

Căpitanul s-a înclinat:

– Mulţumesc.

Lara s-a uitat la doamna Tyler, care părea la fel de mirată ca şi ea. De ce se prefăceau cei doi că erau doi străini cînd era evident că se cunoşteau? Se întîlniseră probabil în India sau poate că aveau un prieten comun prin intermediul căruia făcuseră cunoştinţă într-un mod misterios.

Deşi Lara îl privea întrebător pe Hunter, acesta nu s-a uitat deloc spre ea ci s-a ascuns sub un zid de politeţe impecabilă, atent să nu lase să se ghicească nimic din adevăratele lui gînduri. Oaspeţii au fost conduşi la masă, cu toţii scoţînd sunete de admiraţie faţă de cristalurile, tacîmurile de argint, sfeşnicele şi aranjamentele florale deosebite.

Aşezată departe de soţul ei, Lara se străduia fără prea mare tragere de inimă să discute cu vecinii ei. A ascultat răbdătoare peroraţiile domnişoarelor Withers despre seminţele de zmeurică şi despre cum trebuie pregătit solul înainte de a planta, după care a trebuit să se întoarcă spre

doctorul Slade, care voia neapărat să-i povestească despre ultimele lui realizări medicale.

Au fost aduse primele feluri de mîncare, supă și pește. Acestea au fost urmate de vînat cu legume, fripturi de rață, potîrniche și prepeliță, prăjituri, tarte și fructe. Vinul a curs tot timpul în valuri iar valetul abia prididea să deschidă sticlele de Sauterne, Bordeaux și șampanie în timp ce lacheii aveau grijă ca paharele oaspeților să fie mereu pline.

Hunter bea mult, a observat Lara. Obișnuise mereu să bea, dar de data asta nu o făcea din plăcere... era ceva deliberat, ca și cum încerca să facă să dispară o durere lăuntrică. I s-a adresat căpitanului Tyler o singură dată, cînd se discuta despre India iar Tyler a fost de părere că indienii nu erau capabili să se autoguverneze.

– Istoria a arătat că nativii sînt corupți și deloc de încredere, a spus căpitanul Tyler cu convingere. Doar datorită britanicilor indienii au ajuns în sfîrșit în secolul al nouăsprezecelea. Și chiar și așa, vor avea mereu nevoie de îndrumarea și de supravegherea ofițerilor noștri.

Hunter a lăsat paharul pe masă și i-a aruncat lui Tyler o privire de gheață.

– Am cunoscut destui indieni care au îndrăzneala să creadă că se pot guverna și singuri.

– Adevărat? A urmat o pauză lungă, după care Tyler a continuat, maliții os: ce interesant! Din cîte știam, nu erați de acord cu autonomia provinciilor și a nativilor.

– M-am răzgîndit, i-a răspuns sec Hunter.

– Indienii au dovedit că nu sînt pregătiţi pentru asemenea responsabilităţi, a spus Tyler. O societate în care se practică arderea pe rug a soţiilor, adularea idolilor şi infanticidul nu poate fi....

– Noi britanicii ne-am amestecat în treburi care nu ne priveau, i-a răspuns Hunter, ignorînd exclamaţiile oripilate ale celor din jurul lui.

– Dar în privinţa religiei creştine ce aveţi de spus? Doar nu veţi pretinde că indienii nu au avut nimic de cîştigat din acest punct de vedere.

Hunter a ridicat din umeri.

– Trebuie lăsaţi în pace, cu zeii lor cu tot. Nu cred că un hindus sau un musulman este neapărat mai rău decît un aşa-zis creştin.

Toţi mesenii au tăcut auzindu-i declaraţia-sacrilegiu.

O clipă mai tîrziu, căpitanul Tyler a izbucnit în rîs, risipind starea de tensiune. Ceilalţi au început să zîmbească la rîndul lor, decişi să considere totul doar o glumă.

Restul cinei s-a desfăşurat fără incidente. Larei îi era însă greu să-şi desprindă privirile de la soţul ei. Discutase doar rareori politică cu Hunter, pentru că pe el nu-l interesau opiniile unei femei în asemenea probleme. Ştia însă că el aprobase din toată inima, cîndva, intervenţia britanică din India. Cum de era acum de o altă părere?

I s-a părut că a trecut o eternitate pînă cînd s-a terminat cina, ritualul ceaiului de după a trecut cu încetineala unui melc iar ospeţii au rămas pînă după miezul nopţii. În final,

cînd a plecat şi ultimul dintre ei iar servitorii au început să strîngă farfuriile, paharele şi argintăria, Lara a făcut o încercare discretă de a se strecura în camera ei, gîndindu-se că Hunter băuse oricum prea mult şi că nu va observa că dispăruse. Cînd a ajuns la baza scării el a prins-o de mînă, speriind-o.

S-a întors cu faţa spre el, simţind că inima îi bătea cu repeziciune. Răsuflarea lui mirosea a vin de Porto, privirea îi era uşor înceţoşată şi nu era tocmai sigur pe picioare. *Beat ca un împărat*, aşa ar fi spus tatăl ei. Unii bărbaţi aflaţi într-o asemenea stare erau blînzi pe cînd alţii erau irascibili şi gălăgioşi. Hunter nu era nici una nici alta. Dar expresia lui avea ceva periculos în ea.

– Unde crezi că te duci? a întrebat-o, ţinînd-o strîns de braţ.

Lara şi-a dat seama, alarmată, că se aştepta ca ea să-şi ţină făgăduiala, chiar în noaptea aceea. Trebuia să găsească o modalitate să-l amîne. Nu avea de gînd să se afişeze în neglijeul acela provocator cînd el era într-o asemenea stare.

Aşa începuseră mereu cele mai rele nopţi din viaţa ei: cu Hunter bînd mai mult decît trebuia şi apoi dînd buzna peste ea.

– Mă gîndeam să te las să-ţi savurezi în linişte paharul de Porto, i-a răspuns ea, încercînd să-şi ascundă tremurul buzelor sub un zîmbet forţat.

– Şi sperai să mă îmbăt de tot, i-a terminat el fraza, imitîndu-i zîmbetul. Nu vei fi chiar atît de norocoasă, scumpa mea.

A început s-o tragă după el în sus, pe scări, ca un tigru care-şi tîra prada într-un loc adăpostit. Lara îl urma, împiedicîndu-se, nefericită.

– Nu ai părut deloc în apele tale în seara asta, s-a aventurat ea să spună. De ce i-ai vorbit aşa căpitanului Tyler?

– Oh, da, căpitanul Tyler. Vocea îi era controlată dar avea tăişul unui bici. Spune-mi, draga mea, cum de au ajuns să ia masa în casa mea, în seara aceasta?

– Au închiriat Morland Manor, i-a răspuns ea cu glas nesigur. Auzisem că au fost în India şi m-am gîndit că-ţi va face plăcere să-l cunoşti pe căpitan.

Ajunseseră la etaj. Hunter a întors-o cu bruscheţe spre el. Lara a clipit des sub privirea lui necruţătoare. Părea furios, acuzator, de parcă ar fi învinuit-o că-l trădase.

– Am greşit cu ceva, Hunter?l-a întrebat încet.

Ceva din mînie a părut să-l părăsească, dar ochii lui continuau să aibă o strălucire periculoasă. Părea să se lupte cu amintiri urîte

– Gata cu surprizele, i-a murmurat, scuturînd-o uşor. Nu-mi plac.

– Gata cu surprizele, a repetat ea, sperînd ca furtuna să se fi risipit.

Hunter a inspirat adînc şi i-a dat drumul. S-a scărpinat în cap cu ambele mîini, trecîndu-şi degetele prin părul negru, răvăşindu-l. Părea obosit. Lara s-a gîndit, preţ de o clipă, că el se îndrepta, poate, spre patul lui, să se culce.

Cu o frază scurtă, Hunter i-a spulberat imediat orice speranţă.

– Du-te şi pune-ţi neglijeul.

Ea a început să se bîlbîie:

– Dar nu s-ar putea... poate că în altă noapte...

– În noaptea asta! I-a zîmbit. Aducea cu un satir. Am aşteptat ziua întreagă să te privesc. Nici un butoi de vin nu m-ar putea opri, cu atît mai puţin o sticlă sau două.

– Ar trebui să mai aşteptăm...

– Haide, du-te, i-a şoptit el. Altfel voi înţelege că de fapt vrei să te ajut să te dezbraci.

Lara şi-a îndreptat umerii. Avea să facă ce-i ceruse, doar ca să-i dovedească faptul că nu-i era teamă de el.

– Foarte bine, i-a răspuns. Vino în camera mea peste zece minute.

Hunter a mormăit ceva drept răspuns şi a privit-o cum se îndepărta, cu spatele drept şi paşi fermi.

Lara a intrat în dormitor şi a închis uşa în urma ei. Oare va reuşi să stea în faţa lui doar în acel neglijeu, conceput special ca să flateze corpul femeii... şi să stîrnească bărbatul?

Era mai provocator decît goliciunea. Hunter nu-i mai ceruse niciodată să facă aşa ceva. Era probabil rezultatul unei experienţe sexuale trăite în India sau poate era doar o

modalitate de a-i arăta că deţinea controlul asupra ei, că o putea obliga să se expună şi să se facă de ruşine pînă cînd renunţa la orice fărîmă de mîndrie.

Ei bine, planul lui nu avea să funcţioneze. O putea umili în orice mod dorea, dar nu-i putea lua respectul de sine. Îşi va pune veşmîntul acela vulgar şi-l va dispreţui în fiecare clipă în care-l va purta.

Tremurînd de nervi, s-a dus la dulapul în care ascunsese neglijeul printre celelalte haine. L-a găsit imediat şi l-a tras afară, cu o grimasă de dezgust. Ţesătura fragilă din dantelă şi mătase era atît de fină că ar fi putut trece cu uşurinţă printr-un inel.

S-a dezbrăcat singură, cu stîngăcie, pentru că nu voia să apeleze la ajutorul lui Naomi. Hainele i-au căzut pe podea, într-o grămăjoară.

A îmbrăcat neglijeul care i-a alunecat pe trup, rece, făcînd-o să se înfioare. Acesta se închidea în faţă cu panglici înguste, iar fusta – dacă se putea numi astfel – se desfăcea în laterale atunci cînd păşea, dezvelindu-i întreg piciorul.

Oare să-şi desfacă părul? Era tentată să-şi scoată acele şi să lase ca şuviţele lungi să o acopere. Nu... Hunter se va amuza cu siguranţă văzînd încercarea ei stîngace de a păstra cît de cît decenţa.

S-a încordat cînd a auzit pe cineva intrînd fără să bată la uşă. S-a dat pe după dulapul masiv şi a privit în jur, cu grijă. Soţul ei se apropia de fotoliul Hepplewhite, aducînd cu el o sticlă de vin. Îşi dăduse jos haina şi cravata. S-a aşezat

dezinvolt și i-a zîmbit ironic văzînd-o cît era de încordată, cu buzele strîns lipite. Fără să-și ascundă nerăbdarea, a luat o înghițitură zdravănă din sticlă și i-a făcut semn să iasă din ascunzătoare.

Comanda lui mută i-a sporit starea de agitație. La urma-urmei, era soția lui, nu o prostituată.

– Ce trebuie să fac? l-a întrebat cu o voce încărcată de reproș.

– Vino spre mine.

Deși era focul făcut în șemineu, era prea departe de el. Lara a simțit cum i se făcea pielea de găină. A strîns din dinți și s-a străduit să-l asculte, făcînd un pas, apoi altul, simțind covorul Aubusson moale sub tălpile goale. Pe măsură ce se apropia de el, flăcările i-au luminat trupul, prin vălul de mătase. Știa că el putea să vadă totul: pielea sidefie, conturul trupului, triunghiul întunecat dintre picioare.

Cînd s-a oprit în fața lui, obrajii îi ardeau. Hunter stătea nemișcat, ca o statuie.

– Oh, Lara, i-a șoptit. Ești al naibii de frumoasă. Eu... S-a oprit și a înghițit în sec. Zîmbetul i se șterse de pe chip. A lăsat deoparte sticla cu vin și și-a plimbat privirea de la picioarele ei goale la sîni, zăbovind pe sfîrcurile rozalii care se conturau sub materialul delicat.

Deși în cameră nu era rece, Lara continua să tremure.

– Ți-am promis că nu te voi atinge, i-a spus el răgușit. Dar al naibii să fiu dacă mă pot ține de cuvînt.

Dacă ar fi forţat-o în vreun fel, ea i s-ar fi împotrivit. Numai că el a întins încet mîna spre ea, atingîndu-i uşor pulpele, ca şi cum se temea că o mişcare bruscă de-a lui ar fi speriat-o.

Avea faţa întoarsă în jos, aşa că ei îi era imposibil să-i ghicească expresia. Îl auzea însă respirînd repede şi greu.

– Mi-am imaginat asta de atît de mult timp... să te văd... să te ating.... Palmele lui i-au cuprins fesele, degetele i s-au adîncit în carnea moale. O trăgea cu blîndeţe spre el spre picioarele lui desfăcute. Ca prin vrajă, Lara îi simţea degetele călătorind de-a lungul trupului ei, alunecîndu-i pe spate, pe talie, pe pulpe, coborînd în adînciturile din spatele genunchilor.

Inima îi bătea cu putere. S-a gîndit să se dea înapoi un pas, dar trădătorul ei trup nu voia să o asculte. Ochii lui erau încărcaţi de o fierbinţeală întunecată atunci cînd mîinile au început să urce spre sînii ei. I-a cuprins şi i-a ridicat puţin prin materialul subţire. Genunchii îi tremurau, Lara abia mai reuşea să se ţină în picioare, să nu i se aşeze în poală. Cu vîrful degetelor îi necăjea sfîrcurile, făcîndu-le să se contureze, roz şi tari. S-a aplecat spre ea şi răsuflarea lui fierbinte i-a ars pielea. Gura i-a cuprins un sfîrc. Îi simţea prin dantelă limba încercuindu-l cu mişcări umede, trimiţîndu-i valuri de plăcere prin tot trupul.

– Lara, i-a spus pe un ton grav, te doresc atît de mult. Lasă-mă să te sărut, să te gust... Graba îl făcea neînde-

mînatic. A încercat să-i tragă în jos neglijeul, reușind doar să-i dezgolească un umăr.

Lara fremăta, indecisă.

– Ajunge, a gemut, încercînd să-și acopere umărul. Nu ar trebui să...

Hunter găsise însă una din panglicile de mătase și i-o desfăcuse. Dantela largă a alunecat, dezvelindu-i sînii. I-a cuprins în palme și a început să-i acopere de sărutări, apoi i-a prins un sfîrc între buze și a început să tragă cu lăcomie în timp ce ea încerca să se ferească.

– Spune-mi că nu-ți dorești și tu asta, i-a spus el.

Lara nu-i putea răspunde atîta timp cît limba lui îi aluneca printre sîni iar mîinile lui îi rătăceau pe trupul gol. A doua panglică odată desfăcută, neglijeul îi alunecase pînă la mijloc. Cu un geamăt de plăcere, Hunter i-a înconjurat buricul cu limba. Uimită, Lara a gemut la rîndul ei, înfigîndu-și degetele în părul lui.

Hunter s-a ridicat brusc și a prins-o de talie.

– Nu mă opri tocmai acum, i-a șoptit. Te rog.

A luat-o pe sus de parcă ar fi fost un copil și a ajuns la pat în numai cîțiva pași, destul de ezitanți. A așezat-o pe saltea și a urmat-o imediat, așezîndu-și trupul puternic deasupra ei. A sărutat-o fierbinte, explorînd-o cu limba. Cu gesturi temătoare, ea i-a cuprins grumazul, făcîndu-l să geamă de plăcere. Mîna lui a coborît imediat spre triunghiul întunecat dintre picioarele ei, încă acoperit de neglijeu.

– Nu, aşteaptă, i-a spus ea, strîngînd cu putere picioarele. Şi spre marea ei surprindere el a ascultat-o. Mîna lui s-a oprit pe abdomenul ei şi şi-a îngropat fruntea în saltea, cu capul lipit de al ei. A oftat adînc şi au tăcut amîndoi, lăsînd ca fierbinţeala trupurilor lor să se amestece.

Altă dată, cu mult timp în urmă, el ar fi posedat-o cu forţa.

Uimită şi recunoscătoare, Lara şi-a sprijinit mîna pe braţul greu care îi cuprinsese talia. L-a mîngîiat uşor, pînă la umăr, dorindu-şi ca şi el să-şi fi scos cămaşa, să-şi fi dezgolit pielea întunecată care o intriga atît.

– Îţi mulţumesc, i-a şoptit. Îţi mulţumesc că nu mă obligi.

Tăcerea lui i-a dat curaj. Era primul gest de mîngîiere pe care îndrăznea să-l facă.

– Să nu crezi că te găsesc neatrăgător, i-a murmurat, roşind. De fapt, cred că eşti de-a dreptul... I-a sărutat în fugă gîtul. Mă bucur că te-ai întors, să ştii. Chiar mă bucur...

Un sforăit uşor i-a ajuns la ureche.

Uimită, Lara s-a dat puţin înapoi şi l-a privit. Ochii soţului ei erau închişi iar buzele îi erau întredeschise, ca ale unui copil.

– Hunter, a şoptit ea iar el a scos un sunet mulţumit şi s-a răsucit, continuînd să sforăie.

Lara şi-a muşcat buza să nu izbucnească în rîs. S-a desprins de el şi a coborît din pat, împingînd cu piciorul neglijeul care căzuse pe podea, în jurul gleznelor. S-a grăbit

spre dulap şi a scos din el o cămaşă de noapte. Hunter continua să sforăie încetişor, împăcat.

Simţindu-se din nou în siguranţă la adăpostul cămăşii de noapte, Lara s-a apropiat de soţul ei. Zîmbind, i-a scos pantofii şi şosetele. A ezitat puţin înainte să-i desfacă nasturii vestei, aşteptîndu-se parcă să se trezească. L-a lăsat să doarmă în cămaşă şi l-a învelit cu cuvertura, să-l protejeze de aerul răcoros al nopţii.

Înainte de a stinge lampa l-a mai privit o dată pe soţul ei. Era un exemplar minunat, o fiară cufundată în somn a cărei vitalitate era acum amorţită, ghearele şi colţii îi erau ascunse. A doua zi de dimineaţă, însă, avea să redevină cel dinainte, ironic, dornic mereu să demonstreze ceva, fermecător... şi avea să reînceapă eforturile de a o seduce.

Şi-a dat seama, surprinsă, că de fapt îşi dorea ca el să facă asta. S-a încruntat şi s-a dus în camera lui. Urma să-şi petreacă singură şi această noapte.

Capitolul 11

Johnny stătea pe scaunul de lîngă cel al Larei, cocoţat pe un teanc de cărţi ca să poată ajunge la masă. Şervetul alb din jurul gîtului era plin de stropi de ciocolată – ceva ce el nu mai gustase niciodată pînă atunci, era de părere Lara. După ce dăduse pe gît băutura fierbinte care îi arsese limba, mai mult ca sigur, ceruse imediat o a doua cană.

– Trebuie mai întîi să mănînci ceva, i-a spus Lara întinzîndu-i o farfurie cu ouă prăjite în unt. Încearcă-le. Sînt delicioase.

Johnny a privit ouăle aurii cu suspiciune.

– Nu mănînc din astea.

– Dacă le mănînci vei creşte mare şi puternic, a insistat Lara.

– Nu!

Lara s-a crispat văzînd privirea dezaprobatoare pe care i-o arunca valetul. Ouăle erau considerate un lux de către toţi servitorii şi nu trebuiau irosite. Deşi erau bine instruiţi şi nu lăsau ca adevăratele sentimente să li se citească pe chip, unii servitori nu erau prea încîntaţi să servească un băiat cu un trecut atît de tulbure ca acela al lui Johnny. Iar

dacă acesta învăța să se poarte și ajungea să fie îndrăgit de servitori și de stăpînul lor, putea fi mult mai sigur de locul dobîndit în acea casă.

– Sînt convinsă că poți lua o înghițitură măcar, a încercat să-l convingă Lara, scobind oul cu o linguriță din argint.

Johnny a clătinat violent din cap.

– Mai vreau ciocolată! a poruncit. Era clar că în dimineața aceea nu avea de gînd să cedeze nici un pic.

– Mai tîrziu, i-a răspuns ferm Lara. Haide, mănîncă puțină pîine prăjită și șuncă.

Privirile li s-au întîlnit, la fel de hotărîte. Într-un final, copilul a capitulat.

– Bine. A apucat cu ambele mîini felia de pîine și a mușcat un colț, mestecînd cu entuziasm. A înfipt apoi furculița în felia de șuncă, dar a renunțat. A rupt-o cu mîna și și-a îndesat-o în gură.

Lara a zîmbit și s-a abținut cu greu să nu-l ia în brațe și să-l strîngă cu putere. Deocamdată voia ca băiatul să mănînce bine, să se mai împlinească puțin. Avea timp mai apoi să se deprindă cu tacîmurile.

Era pentru prima oară că nu se mai simțea copleșită la gîndul că nu putea avea copiii ei. Putea avea familia ei, chiar și așa.

În timp ce se gîndea la posibila reacție a soțului ei la ideea de a mai aduce și alți copii în casă, Hunter a intrat în încăpere, părînd nefiresc de umil.

– Bună dimineața, a spus Lara, cu grijă.

Hunter nu i-a răspuns ci s-a mulţumit să arunce o privire la bufetul încărcat cu mîncare. A pălit şi s-a întors spre unul dintre lachei.

– Spune-i doamnei Gorst să-mi facă o fiertură de-a ei. Şi adu-mi şi nişte prafuri de durere de cap.

– Da, domnule, i-a răspuns servitorul şi a ieşit în grabă. Reţeta fierturii de după beţie era folosită în acea casă de ani de zile, dar numai doamna Gorst ştia ce anume conţinea.

Johnny îl privea cu ochi mari în timp ce el îşi turna un pahar cu apă. S-a întors întrebător spre Lara:

– E duce?

– Nu, dragule, i-a răspuns ea amuzată. Este conte.

Dezamăgit, Johnnny a continuat să-i fixeze spatele lat şi a tras-o pe Lara de mînecă.

– Ce este? i-a şoptit ea.

– Va fi tatăl meu de-acum?

Hunter s-a înecat cu apa. Lara a ezitat înainte să-i răspundă. L-a mîngîiat pe păr:

– Nu, Johnny.

– Dar de ce nu spune nimic? a întrebat copilul cu glas ascuţit, zgîriind nervii lui Hunter.

– Şşt, dragule, i-a şoptit ea. Cred că-l doare capul.

– Oh. Johnny s-a uitat în farfuria sa, unde rămăseseră cîteva firimituri. Şi a oftat. Oare ce face Mousie?

Lara i-a zîmbit, gîndindu-se cum să-i distragă atenţia de la animalul pierdut.

– Ce-ar fi dacă ai vizita azi grajdurile? Ai putea mîngîia caii, le-ai putea da cîte un morcov...

– Oh, da! Feţişoara copilului s-a luminat. S-a dat jos grăbit de pe stiva de cărţi.

– Aşteaptă! i-a spus Lara, luîndu-i şervetul de la gît. O chem imediat pe Noemi, să te ajute să te speli pe mîini şi pe faţă.

– Dar m-am spălat şi ieri, i-a răspuns indignat copilul.

Lara a izbucnit în rîs şi i-a şters obrajii lipicioşi cu şervetul.

– Trebuie să scapi de urmele de ciocolată înainte de a ajunge la grajduri, ca să nu atragi toate muştele din Market Hill.

După ce Johnny a plecat împreună cu Noemi iar servitorul i-a adus lui Hunter un pahar plin cu vîrf cu băutura misterioasă, Lara şi-a îndreptat atenţia spre soţul ei.

– la loc, l-a poftit ea. Poate că o felie de pîine prăjită ţi-ar face bine...

– Dumnezeule, nu! Hunter s-a strîmbat doar gîndindu-se la mîncare. A sorbit cu grijă din leac şi a lăsat paharul deoparte după ce a băut jumătate din el. S-a ridicat, s-a apropiat de geam şi s-a întors spre Lara, evitîndu-i însă privirea. Părea... ei bine, era imposibil să se simtă stînjenit pentru că băuse prea mult cu o seară înainte. Lara a respins imediat ideea. Bărbaţii care beau prea mult nu se simţeau niciodată ruşinaţi. De fapt, Hunter şi amicii lui considerau

că a-ţi turna cît de multă băutură pe gît era un ritual masculin.

Lara îi studia profilul, curioasă. I-a făcut semn lacheului să se retragă, să-i lase singuri. S-a ridicat apoi şi s-a apropiat de bufet, încercînd să pară lipsită de orice grijă. Tăcerea se adîncea între ei.

– Eşti foarte tăcut în dimineaţa asta, domnule, a spus ea. Sper că nu eşti tulburat din cauza celor... întîmplate aseară. A roşit, aşteptînd ca el să-i răspundă.

Cîteva clipe mai tîrziu, el i s-a alăturat şi au privit amîndoi fix platourile cu bunătăţi de pe bufet. A inspirat adînc şi a spus:

– Lara... legat de azi-noapte... Nu-mi amintesc prea bine ce... S-a prins cu putere de marginea bufetului iar degetele i s-au albit. Sper că.... nu ţi-am făcut vreun rău, nu-i aşa?

Lara a clipit, uimită. Credea că o abuzase. Şi ce altceva putea să creadă, cînd se trezise în patul ei, cu hainele răvăşite?

Dar de ce era tulburat tocmai acum, cînd o făcuse de atîtea ori în trecut? L-a privit în ochi. Părea cuprins de remuşcări.

Era o ironie: Hunter nu se simţise niciodată cîtuşi de puţin vinovat pentru că o rănise iar acum era ruşinat de ceva ce nu făcuse. Situaţia i s-a părut amuzantă de-a dreptul şi s-a întors să-şi ascundă faţa.

– Băusei prea mult, i-a răspuns ea încercînd să nu-şi piardă aerul plin de demnitate. Sînt sigură că nu ai ştiut ce faci.

L-a auzit înjurînd în barbă şi s-a abţinut cu greu să nu chicotească, dar umerii i se scuturau de rîs.

– Nu plînge, te rog, i-a spus Hunter cu glas nesigur. Trebuie să mă crezi că nu am vrut...

Lara s-a întors spre el şi a văzut cu uimire adevărul.

– Nu s-a întîmplat nimic, i-a răspuns ea printre sughiţuri de rîs. Ai adormit...

– Eşti o diavoliţă, a explodat Hunter, urmărind-o prin cameră. Dar se vedea clar că era uşurat. Prin ce m-ai făcut să trec în dimineaţa asta...

– Mă bucur, i-a răspuns ea satisfăcută, aşezîndu-se la capătul opus al mesei. Meritai să te necăjesc, după ce m-ai pus să îmbrac neglijeul acela îngrozitor.

Hunter a încercat să micşoreze distanţa dintre ei din cîţiva paşi, dar Lara l-a evitat şi s-a retras în spatele unui scaun.

– Nu-mi pare rău că te-am pus să îmbraci neglijeul, numai că nu mi te prea amintesc în el. Va trebui să-l îmbraci din nou.

– În nici un caz!

– Nu se pune, pentru că nu mi te amintesc îmbrăcată cu el.

– Îmi amintesc eu suficient de mult pentru amîndoi. Nu am trăit niciodată ceva atît de umilitor.

Hunter a renunţat să o mai urmărească în jurul mesei. S-a sprijinit cu palmele desfăcute şi a privit-o cu ochi strălucitori.

– Erai frumoasă. Asta îmi amintesc.

Ea a încercat să nu se simtă flatată, dar era greu. Între ei se instalase o atmosferă surprinzător de confortabilă. Lara s-a aşezat la masă iar Hunter a privit locul plin de firimituri unde stătuse Johnny.

– I-ai spus băiatului că de aici încolo va locui la noi?

Ea a zîmbit.

– Nu a mai fost nevoie. A părut convins de asta de la început.

– E al naibii de norocos. Un alt copil aflat în situaţia lui ar fi luat calea orfelinatului sau chiar mai rău.

Lara a luat furculiţa în mînă şi a început să se joace cu mîncarea rămasă în farfurie.

– Domnule, a început ea, aş vrea să discutăm ceva. M-am tot gîndit la ce i s-a întîmplat lui Johnny, care a fost nevoit să trăiască într-o închisoare pentru că nu avea cine să se îngrijească de el şi... sînt convinsă că nu este singurul. Ceea ce s-a întîmplat la Holbeach se întîmplă cu siguranţă şi în alte închisori. Trebuie să mai existe şi alţi copii care trăiesc după gratii şi nu-mi imaginez o nenorocire mai mare...

– Opreşte-te. Hunter şi-a tras un scaun şi s-a aşezat în faţa ei, prinzîndu-i mîinile într-ale lui. A privit-o direct în ochi.

– Eşti o femeie miloasă, Lara. Dumnezeu ştie că nu vei avea pace pînă cînd nu te vei ocupa de soarta fiecărui orfan,

fiecărui cerşetor, fiecărui cîine abandonat. Dar nu poţi începe acum o cruciadă.

Lara şi-a tras mîinile dintr-ale lui, iritată.

– Dar nu ţi-am propus nimic!

– Încă.

– Deocamdată vreau doar să aflu dacă mai există şi alţi copii în situaţia lui Johnny. Mă gîndeam să le scriu celor care se ocupă de închisori şi să-i întreb dacă adăpostesc copiii vreunor prizonieri. Mă tem însă că nu vor recunoaşte, mai ales dacă întrebarea vine din partea unei femei. A făcut o pauză şi l-a privit plină de speranţă.

– Vrei să aflu eu, s-a strîmbat Hunter. La naiba, Lara, am şi aşa mult prea multe de făcut.

– Aveai cîndva o mulţime de relaţii în rîndul politicienilor, a insistat Lara. Dacă le vei cere informaţii cîtorva oficiali guvernamentali...

– În Anglia sînt cel puţin trei sute de închisori. Să presupunem că vom descoperi că există într-adevăr zece – douăzeci – o sută de copii ai căror părinţi au fost condamnaţi. Ce vei face atunci? Îi vei adopta pe toţi?

Lara a clătinat din cap.

– Scoate-ţi ideile astea din minte, Lara.

– Nu pot, i-a răspuns ea cu înflăcărare. Nu pot avea inima împietrită, aşa ca tine. Nu voi avea linişte pînă cînd nu voi afla ce vreau. Voi merge pe la toate închisorile, dacă va fi nevoie.

– Să dea naiba să calci în vreuna!

– Nu mă poţi opri!

Se înfruntau din priviri iar Lara a simţit cum se înroşea violent. Dacă nu ar fi aflat cum să se descurce şi fără un soţ, dacă nu ar fi luat singură toate deciziile după plecarea lui în India, poate că acum l-ar fi lăsat pe el să hotărască. Dar acum nu mai suporta ideea de a fi controlată, de a i se impune ce să facă. Cuvinte îngrozitoare îi treceau prin minte: că şi-ar fi dorit ca el să fi rămas în India, sau pe fundul mării, sau în oricare alt loc, dar nu acolo, lîngă ea. S-a abţinut însă, deşi ochii i se umpluseră de lacrimi.

I-a auzit vocea gravă:

– Eşti mult prea preţioasă pentru mine ca să te las să-ţi rişti un singur fir de păr din cap. Ca să nu fiu nevoit să te leg de piciorul patului ca să te împiedic să vizitezi nenorocitele alea de închisori... îţi fac o propunere.

Uimită de accesul lui brusc de tandreţe, Lara şi-a plecat capul şi a început să deseneze cercuri concentrice pe fustă, cu vîrful degetului.

– Nu mă interesează nici o propunere de-a ta. Nu mă mai îmbrac cu neglijeul acela, în veci!

– Uite cum facem, iubirea mea... Eu îţi obţin informaţiile pe care le doreşti iar tu îmi promiţi că nu te apropii de Holbeach sau de vreun alt loc asemănător. Iar după ce vei strînge toate datele te vei consulta cu mine înainte de a lua vreo hotărîre.

Lara a ridicat privirea şi a deschis gura să protesteze.

– Nu am avut nimic de obiectat cînd m-ai anunţat că Johnny va locui sub acelaşi acoperiş cu noi, i-a amintit el. Ai luat hotărîrea de una singură, fără să-mi spui vreun cuvînt, iar eu nu ţi-am stat în cale pentru că am înţeles cît de mult îţi doreai asta. Dar pe viitor vom acţiona ca doi parteneri. Ne-am înţeles?

Larei nu-i venea să creadă că Hunter Cameron Crossland, cel de-al şaselea conte de Hawksworth, îi propunea să fie parteneri. În trecut, îi repetase mereu că ea nu era decît o prelungire a lui... o proprietate ca oricare alta.

– Ne-am înţeles, a murmurat ea şi l-a privit cu suspiciune. De ce zîmbeşti?

– Din cauza ta. O privea cu un interes pur masculin cu care ea începea uşor-uşor să se obişnuiască. Pun pariu că toată lumea te consideră blîndă, dulce şi supusă. Dar nu eşti deloc aşa.

– Dar cum sînt?

Hunter a mîngîiat-o pe gît iar buzele aproape că li s-au atins.

– Eşti o leoaică, i-a răspuns. I-a dat drumul fără să o sărute... lăsînd-o să se lupte cu dezamăgirea.

Din hol răzbăteau suspinele unui copil. Hunter a încetinit pasul. L-a găsit pe Johnny aşezat pe jos, într-un colţ. Nu plîngea dar îşi trăgea nasul şi avea obrajii roşii.

– De ce stai aici? l-a întrebat Hunter uşor iritat. Nu avea deloc experienţă cu copiii, nu reuşea să le înţeleagă dorinţele sau nevoile.

– M-am rătăcit, i-a răspuns copilul, nefericit.

– Dar de ce nu este nimeni cu tine? Trebuia neapărat ca unul dintre servitori să aibă permanent grijă de el, altfel cine ştie în ce bucluc mai intra. Pentru că nu a primit nici un răspuns, Hunter a încercat din nou: unde vrei să mergi?

Copilul a ridicat din umeri.

– Trebuie să fac pipi.

Hunter a zîmbit.

– Şi nu găseşti baia? Haide, îţi arăt eu unde este. Vino cu mine.

– Nu pot să merg.

– Te duc eu în braţe. Dar să nu-ţi dai drumul pe tine, ai grijă. Hunter l-a luat pe sus şi a străbătut holul. Copilul era surprinzător de uşor şi îl privea cu ochi stranii, de un albastru-violet.

– Eşti însurat cu doamna? l-a întrebat Johnny, cuprinzîndu-l cu braţele pe după gît.

– Da.

– Cînd mă fac mare mă însor eu cu ea.

– Nu poate fi măritată cu doi bărbaţi în acelaşi timp, i-a răspuns amuzat Hunter. Cu mine ce vei face?

– Poţi să rămîi aici, i-a răspuns generos copilul. Dacă vrea şi doamna.

Hunter i-a privit feţişoara serioasă.

– Îți mulțumesc.

– Ești foarte înalt, i-a spus Johnny. Chiar mai înalt decît tata.

– Spune-mi, băiete... de ce a fost spînzurat tatăl tău?

– Tata era hoț de buzunare. A omorît pe cineva... dar a fost un accident.

– Și mama ta?

– Mama e în rai.

Băiatul nu avea deci pe nimeni. Un zîmbet inocent a răsărit pe chipul copilului, care a părut să-i citească gîndurile.

– Acum rămîn cu voi, cu tine și cu doamna, nu-i așa?

Hunter începea abia acum să înțeleagă de ce Lara fusese atrasă de el.

– Da, rămîi cu noi, i-a răspuns fără vreo urmă de sarcasm.

Au ajuns în baia mică, cu apă curentă iar Hunter l-a lăsat jos, cu grijă.

– Ai nevoie de ajutor... sau te descurci?

– Mă descurc. Băiatul a pășit în baie și l-a privit temător peste umăr: te găsesc aici cînd ies?

– Voi fi aici, i-a răspuns Hunter și a rămas privind la ușa închisă. Copilul îl înduioșase, era ca un pui de rață rătăcit printre lebede. Dar nici Hunter nu era vreo lebădă.

Nu avea să-i fie deloc ușor să trăiască alături de un copil care să-i amintească în fiecare zi de marea lui vulnerabilitate. Un hindus ar fi ridicat din umeri și ar fi spus că era

voia zeilor. Fiecare om este dator să se salveze singur, îi spusese cîndva un om pe care-l considera un sfînt. Era o blasfemie – ar fi spus orice creştin – dar lui Hunter i se părea că aceste cuvinte aveau sens. Iar Johnny trebuia sa ajungă să gîndească la fel dacă voia să supravieţuiască în acest colţ de lume numit Anglia.

Căpitanul Tyler stătea în fotoliul din piele de lîngă şemineu. Ţinea paharul cu coniac cu ambele mîini şi sorbea tacticos, ca un om care ştia să aprecieze micile desfătări.

Morland Manor era o casă mică dar bine întreţinută, aşezată pe vîrful unui deal. Era tîrziu, iar atrăgătoarea lui soţie dormea deja. Era însărcinată, iar talia începuse să i se îngroaşe uşor.

Bucuria sosirii pe lume a primului său copil ar fi trebuit să-l umple de bucurie. Iar după întoarcerea în Anglia, lucru pe care îl aşteptase timp de opt ani, ar fi trebuit să se simtă împăcat. Dar mult-dorita pace părea să-l ocolească din cauza ultimelor evenimente.

– Naiba să te ia! a murmurat, ţinînd strîns paharul. De ce nu ai rămas în India?

Atunci s-a întîmplat ceva tulburător... ceva la care ar fi trebuit să se aştepte, şi-a dat seama mai tîrziu. O siluetă întunecată şi-a făcut apariţia dintr-un colţ al camerei.

Prea uimit ca să reacţioneze, Tyler l-a privit pe contele de Hawksworth apropiindu-se de el.

– Pentru că aveam alte planuri, a răspuns încet Hunter.

Tyler nu și-a pierdut calmul, deși paharul a început să-i tremure în mîini.

– Ești un nenorocit! i-a sopus. Numai tu ai fi putut îndrăzni să dai buzna în casa mea.

– Voiam să ne vedem între patru ochi.

Tyler a dat pe gît tot paharul cu coniac.

– Pînă aseară te-am crezut mort, i-a spus. Ce naiba cauți în Anglia?

– Asta nu este problema ta. Am venit doar să te avertizez: nu te amesteca!

– Îndrăznești să-mi dai ordine? Tyler devenise stacojiu. Cum rămîne cu lady Hawksworth? Biata femeie are dreptul să afle....

– Mă ocup eu de ea, l-a întrerupt Hunter pe un ton amenințător. Iar tu vei păstra tăcerea, Tyler... într-un fel sau într-altul. Merit asta, după cîte am făcut pentru tine.

Tyler a părut să-și înghită restul reproșurilor, mînat de un amar simț al obligației. Într-un final s-a înclinat, înfrînt.

– Poate că meriți într-adevăr. Pleacă acum, pentru numele lui Dumnezeu! Îmi amintești lucruri pe care am încercat din greu să le uit.

Capitolul 12

Spre frustrarea Larei, răspunsul aşteptat nu a sosit nici în săptămîna care a urmat, nici peste două săptămîni. Aproape că le era recunoscătoare lui Possibility Smith şi armatei lui de meşteri care îi solicitau întreaga atenţie cu lucrările de renovare a casei. Cînd avea o clipă liberă îşi vizita prietenele din Market Hill sau mergea la orfelinat, dar marea majoritate a timpului i-l dedica lui Johnny, încercînd să-l ajute să se obişnuiască cu noua lume în care intrase.

Şi, desigur, lui Hunter.

El se ocupa de afacerile familiei, lua parte la evenimente şi asculta necazurile arendaşilor săi. În acelaşi timp, reuşea să se implice tot mai mult în comerţ, o strategie deloc ortodoxă pe care majoritatea aristocraţilor o ocoleau.

Un om avea un statut social cu atît mai ridicat cu cît se ţinea mai departe de preocupările mercantile şi se concentra în a fi doar un moşier. Dar Hunter demonstrase o deosebită dorinţă de a-şi sacrifica mîndria de dragul lucrurilor practice.

Era soţul la care visase cîndva Lara: responsabil, curtenitor, blînd... prietenos. Iar acest ultim aspect o neliniştea cel mai tare.

Hunter își schimbase complet tactica și părea să caute doar prietenia ei, nimic altceva. Părea să nici nu bage de seamă faptul că era femeie.

Existaseră vremuri în care pe Lara ar fi încîntat-o o asemenea situație. Avea tot ce-i putea dărui un soț: siguranță, confort, companie – toate astea fără o relație fizică, atît de neplăcută.

Și atunci de ce era mereu agitată? De ce se trezea în miez de noapte, dorindu-și ceva ce nu știa să numească? Tînjea după prezența soțului ei, ajunsese să inventeze motive să-l vadă. Și de fiecare dată cînd erau împreună, Hunter îi arăta aceeași prietenie care o înnebunea, o făcea să scrîșnească din dinți.

Lara nu-și dădea prea bine seama ce își dorea de la el. Visa la săruturile lui, dar nu la acelea frățești, din vîrful buzelor, pe care i le dădea cîteodată, ci la cele dulci, fără sfîrșit, care să o facă să-și piardă echilibrul.

Da, îi dorea săruturile. Dar nu era prea sigură că-și dorea mai mult. Iar dacă îi permitea să doarmă cu ea, probabil că el ș-ar fi cerut drepturile, oricînd ar fi avut chef. Era mai bine să lase lucrurile așa cum erau. Dar de ce o trata Hunter ca pe o soră mai mică?

Într-un impuls de moment, Lara i-a trimis vorbă croitoresei să-i modifice rochiile pe care tocmai i le făcea și să-i adîncească decolteurile cu cel puțin cinci centimetri.

Rochiile au sosit în sfîrșit, un curcubeu pastelat din mătăsuri, voaluri și muselină, cu bonete asortate împo-

dobite cu flori, cu eşarfe din mătase, mănuşi, pantofi, evantaie din fildeş, hîrtie şi dantelă.

Încîntată de noile ei haine, Lara s-a îmbrăcat cu o rochie de un verde pal care îi evidenţia culoarea ochilor şi făcea ca pielea să-i strălucească. Sînii conturaţi de decolteul generos erau acoperiţi doar cu o eşarfă transparentă. Ştiind că Hunter era singur în bibliotecă, s-a dus la el. Doar era un gest de politeţe să-i mulţumească pentru generozitate, nu-i aşa?

Soţul ei era aşezat la birou. Îşi dăduse jos haina, îşi suflecase mînecile şi îşi desfăcuse gulerul, încercînd să profite de orice adiere răcoroasă care ar fi pătruns în încăpere. I-a aruncat o privire scurtă şi un zîmbet neutru, apoi s-a concentrat din nou asupra hîrtiilor. O secundă mai tîrziu, totuşi, a privit-o din nou – iar de data asta nu şi-a mai luat ochii de la ea.

– E nouă rochia? a întrebat pe un ton blînd, deşi ştia prea bine că aşa era.

Lara a mai înaintat cîţiva paşi.

– Îţi place?

Expresia lui nu s-a schimbat, dar degetele i s-au încleştat pe toc, ameninţînd să-l frîngă. Privirea lui o absorbea cu totul, înregistra fiecare detaliu, aluneca pe trupul ei.

– Materialul este foarte frumos, i-a răspuns, învăluind-o în căldura tonului său. Încă o mai dorea, şi-a spus Lara. Nu înţelegea prea bine de ce gîndul acesta îi făcea atîta plăcere, dar aşa era.

I-a zîmbit provocator.

– Materialul este frumos? Atît ai de spus?

O luminiță periculoasă i-a apărut în ochi.

– Ți-aș fi făcut și un compliment legat de croială, dar mi se pare că mare parte din corsaj lipsește.

– Acum se poartă decolteurile foarte adînci, i-a răspuns ea.

Hunter și-a reîndreptat atenția spre dosarul deschis din fața lui. Lara s-a apropiat și s-a aplecat spre el, prefăcîndu-se interesată de ce era scris acolo. S-a aplecat și mai mult, atingîndu-i brațul cu sînii. Întreg trupul i-a fremătat drept răspuns la acea atingere și a știut că și el a simțit același lucru. Hunter a inspirat adînc și a scăpat tocul din mînă, împrăștiind cîțiva stropi de cerneală pe hîrtie.

– Încerc să lucrez, a mîrîit el. Nu pot gîndi cînd îmi fluturi sînii prin fața ochilor.

Rănită, Lara s-a tras un pas înapoi.

– Tu ai insistat să-mi fac cîteva rochii. Am vrut doar să ți-o arăt pe una din ele. Îmi venise o idee ridicolă, cum că ar trebui să-ți mulțumesc pentru ele.

Hunter a prins-o înainte ca ea să apuce să se îndepărteze și mai mult. I-a învăluit talia cu brațul, apucînd-o ferm de fese. A lipit-o de el, privind-o lacom.

– Rochia este foarte frumoasă, i-a spus. Și tu ești la fel. Dar mă doare chiar și numai să te privesc.

– Te doare?

– Mă doare peste tot. A prins un capăt al eşarfei şi i-a lăsat-o să cadă la podea. Cu o bruscheţe care a uimit-o, şi-a îngropat faţa în decolteul ei, lipindu-şi buzele de adîncitura dintre sînii ei. Mă scoţi din minţi, i-a spus. Nu, nu te feri, lasă-mă să...

Lara a tresărit şocată atunci cînd buzele lui i-au găsit sfîrcul prin materialul delicat.

– Opreşte-te!

A eliberat-o cu un oftat, fără ca privirea lui să o părăsească vreo clipă.

– Ai ştiut foarte bine ce faci atunci cînd ai venit la mine îmbrăcată aşa. Nu da vina pe mine. Eu doar ţi-am căzut în cursă.

– Nu încercam să te provoc, i-a răspuns ea. Poate că-mi doream un sărut sau doar un compliment, dar...

– Nu mă pot opri după un sărut. La naiba, chiar crezi că mie mi-e uşor să trăiesc sub acelaşi acoperiş cu tine şi să nu te pot atinge?

Lara îl privea tot mai uimită şi mai ruşinată. Se înşelase asupra lui, nu înţelesese că el încă o mai dorea, că-i era greu să trăiască alături de ea.

– Vreau să fac dragoste cu tine, a continuat el pe un ton uşor răguşit. Vreau să te văd goală, să te sărut peste tot... să mă implori să mă opresc. Să mă trezesc dimineaţa ţinîndu-te în braţe. Să-ţi aud vocea spunîndu-mi... S-a oprit, stăvilindu-şi cuvintele.

Lara nu mai ştia ce să spună.

– Îmi pare rău, a murmurat. Nu credeam că mă mai dorești încă.

– Îți dau un indiciu. A prins-o dn nou în brațe și i-a pus mîna dreaptă între picioarele lui. Ignorîndu-i protestele, a făcut-o să-i cuprindă în palmă bărbăția întărită. Cu cealaltă mînă o ținea strîns lipită de el. Asta mi se întîmplă ori de cîte ori mă aflu în aceeași încăpere cu tine. Este cel mai bun semn că încă te doresc.

Amintirile experiențelor trecute au părut să întunece mintea Larei. Nici nu se putea gîndi la bărbăția lui altfel decît ca la o armă. Nu-i era deloc greu să-și amintească felul cum se împingea în ea provocîndu-i durere și lăsînd-o apoi înfrîntă, umilită. Așa ceva nu va mai trăi niciodată.

– Nu mă interesează părțile tale intime, i-a spus aproape înecîndu-se. A încercat să-și elibereze mîna dar el nu a lăsat-o.

– Sînt bărbat, nu eunuc. Nu te pot atinge și săruta fără să te am. Și-a îngropat fața în scobitura gîtului ei, făcînd-o să se înfioare. Lasă-mă să vin la tine la noapte. Am încercat să fiu răbdător, dar nu mai pot.

Cu ochii în lacrimi, Lara a reușit într-un final să se desprindă și să se îndepărteze cîțiva pași.

– Îmi pare rău. Nu pot. Nu pot, nu știu de ce. Te rog, du-te la lady Carlysle.

Să audă numele fostei lui amante a fost prea mult pentru el. A privit-o cu dispreț:

– Poate că o s-o fac.

Lara a rămas nemişcată, ca o statuie, iar el s-a dus la birou şi a înşfăcat o scrisoare.

– A propos, i-a spus, tocmai ce am primit o scrisoare de la lordul Newmarsh care este membru al comisiei parlamentare pentru investigarea închisorilor. Ai aici informaţiile pe care le doreai.

A aruncat scrisoarea spre ea iar Lara a încercat să o prindă. Hîrtia i-a alunecat printre degete şi a căzut pe jos.

În timp ce se pregătea să iasă din cameră, Hunter a mai privit-o o dată peste umăr.

– Du-te să-i ajuţi pe cei necăjiţi.

Lara a ridicat scrisoarea şi s-a întors spre uşa pe care el tocmai o trîntea cu zgomot.

– Ce ticălos! şi-a spus, dar se simţea vinovată. Hunter avusese dreptate – ea ştiuse încă de la început ce făcea. Îşi dorise ca el să o admire. Dar ce o făcuse să-l provoace astfel, dacă nu-şi dorea să se culce cu el? De ce nu reuşea să-l lase în pace şi să se bucure de relaţia distantă dar plăcută dintre ei?

Simţea o nevoie copleşitoare să facă pace cu Hunter dar era convinsă că la acel moment el avea de gînd să accepte o singură scuză din partea ei, şi anume să împartă patul cu el.

Lara s-a aşezat oftînd. A atins uşor spătarul din piele, care părea să-i păstreze căldura trupului. Dacă închidea ochii putea chiar să-i simtă parfumul cu un iz de lemn de santal, proaspăt şi exotic în acelaşi timp.

– Îmi pare rău, a murmurat, deşi nu mai avea cine să o audă. Îi părea rău că nu era ca alte femei pentru care intimitatea cu un bărbat nu însemna mare lucru, îi părea rău pentru Hunter care îşi dorea mai mult decît îi putea dărui ea. Se simţea copleşită de remuşcări şi de singurătate.

A plecat capul şi a început să citească scrisoarea.

Hunter a plecat călare, fără să spună unde se ducea. A lipsit toată după-amiaza şi seara. Lara l-a aşteptat în salon, ghemuită pe sofaua îmbrăcată în catifea. Îşi acoperise genunchii cu pătura cu pătrate roşii şi albastre pe care i-o împletiseră fetele de la orfelinat. Servitoarele încercaseră să i-o înlocuiască de trei ori cu altele, cu broderii elegante, dar Lara o ceruse înapoi pe aceasta, de fiecare dată.

– Îmi place cea cu roşu şi albastru, i-a spus ea lui Naomi care o privea nedumerită. Ştiu că nu este perfectă, dar fiecare ochi sărit, fiecare nod stîngaci îmi aminteşte de copiii care au lucrat-o.

– Eu una nu mi-aş dori nimic din ce-mi poate aminti de vremurile cînd aţi fost alungată de rude, a îndrăznit Naomi să comenteze, privind cu dispreţ spre pătură. Au fost vremuri negre pentru noi toţi.

– Eu nu doresc să le uit. Lara a împăturit cu grijă pătura. Am învăţat multe lucruri importante atunci. Şi am devenit mai bună, cel puţin aşa sper.

Naomi i-a zîmbit:

– Aţi fost întotdeauna o comoară. Noi toţi credem asta.

– Dar despre lordul Hawksworth ce credeţi? a întrebat Lara. Îl plac mai mult servitorii acum, după ce s-a întors, sau din contră?

Naomi s-a încruntat gînditoare înainte de a-i răspunde.

– A fost dintotdeauna un stăpîn bun. Dar acum e mai atent cu noi, servitorii. A trimis după doctor cînd a văzut că mîna unei cameriste se infectase, l-a lăsat pe George să-şi invite logodnica să ia ceaiul cu noi, la bucătărie, în ziua lui liberă... Înainte nu ar fi făcut aşa ceva.

Gîndurile Larei au fost întrerupte de bătăile pendulei din hol. S-a întins somnoroasă pe sofa, hotărîtă să se retragă la culcare. În clipa aceea, o siluetă întunecată a trecut prin cadrul uşii, oprindu-se să vadă de unde venea lumină.

Era Hunter, bineînţeles. Avea hainele în dezordine. Băuse, dar nu era beat. A intrat în încăpere arborînd zîmbetul unui ştrengar care făcuse o năzbîtie şi se mîndrea cu asta.

Lara şi-a strîns genunchii la piept.

– Sper că acum te simţi mai bine, i-a spus sec. După cum miroşi a tutun, băutură şi parfum greu, înţeleg că ai găsit vreo femeie uşoară care să-ţi satisfacă nevoile.

Hunter s-a oprit în faţa ei, zîmbindu-i ironic.

– Pari foarte interesată să afli unde am fost, deşi nu eşti la fel de interesată de părţile mele intime.

– Sînt doar bucuroasă că mi-ai ascultat sfatul şi ţi-ai căutat o femeie.

– Am fost să beau ceva cu Lonsdale și alți prieteni. Au fost și femei, dar nu m-am tăvălit cu niciuna.

– Ce păcat! a spus Lara, simțindu-se însă ușurată. Chiar mi-aș dori să-ți faci o amantă și să mă scutești de atențiile tale.

– Adevărat? a întrebat-o pe un ton înșelător. Atunci de ce m-ai așteptat?

– Nu te așteptam... Nu puteam să dorm. Mă gîndesc într-una la scrisoarea lordului Newmarsh și la copiii aflați în condiții groaznice, așa cum era și Johnny...

– Sînt doisprezece, a întrerupt-o el. Sînt doisprezece cu toții. Și-a arcuit o sprînceană. Iar acum bănuiesc că vei dori să faci ceva pentru ei.

– Discutăm mîine, cînd vei fi mai bine dispus.

– Cîteva ore de odihnă nu-mi vor schimba dispoziția. Hunter s-a așezat lîngă ea pe sofa întinzîndu-și picioarele și i-a făcut semn să continue.

Lara a ezitat puțin. Ceva în expresia lui o intriga: era atent, ca un animal de pradă. Aștepta o ocazie și avea să profite imediat de ea. Nu-și dădea seama ce-i trecea lui prin minte, dar era sigură că nu i-ar fi plăcut ce ar fi aflat.

– Sînt convinsă că și închisorile ar dori ca acei copii să fie luați de acolo dacă cineva ar oferi o alternativă potrivită, a început Lara, măsurîndu-și cu grijă cuvintele.

Hunter s-a mulțumit să dea din cap.

– M-aș fi gîndit să-i aduc la orfelinatul din Market Hill, a continuat ea. Dar este prea mic. Doisprezece copii... Locul

ar trebui mărit, ar trebui să mai angajăm personal, să facem rost de mai multă hrană, de mai multe haine... nu este deloc uşor. Aş fi vrut să avem posibilităţile financiare pentru a...

– Dar nu le avem, a întrerupt-o el. Cel puţin nu acum.

– Sînt conştientă de asta. Lara şi-a dres glasul şi şi-a netezit cu grijă faldurile fustei. Tocmai de aceea trebuie să găsim fonduri din alte surse. De la prieteni şi cunoştinţe. Nu ar trebui să fie prea greu. Adică... dacă am organiza ceva în beneficiul orfanilor...

– La ce te gîndeşti?

– La un bal. Unul grandios. L-am putea folosi şi ca ocazie... să-ţi urăm bun-venit. S-a chinuit din răsputeri să nu clipească sub privirea lui de oţel.

Era o idee bună, de fapt. Lumea bună murea de curiozitate să-l vadă pe lordul Hawksworth, cel care se întorsese în mod misterios acasă şi să-i asculte incredibila poveste. Aşa că s-ar fi înghesuit să ia parte la bal. Deja la Londra se discuta numai despre el iar balul avea să fie cu siguranţă evenimentul sezonului.

– Înţeleg că ai de gînd să mă afişezi în faţa tuturor ca pe un monstru cu două capete, la tîrg, numai ca orfanii tăi să aibă ceva de cîştigat.

– Nu e aşa, a protestat Lara.

– Ba chiar aşa va fi. S-a ridicat încet şi a fixat-o cu privirea lui fantomatică. După tot ce am avut de îndurat, acum trebuie să fac faţă unei seri de întrebări şi de priviri cercetătoare din partea unor neisprăviţi. Şi pentru ce?

– Pentru copii, i-a răspuns cu sinceritate Lara. Oricum va trebui să dai ochii cu toți, mai devreme sau mai tîrziu. De ce să nu o faci acum? De ce să nu trăiești satisfacția de a fi salvat doisprezece copii care merită șansa de a duce o viață decentă?

– Mă supraestimezi, scumpa mea. Eu nu am nimic caritabil în mine. Nu stau treaz nopțile gîndindu-mă la orfani sau cerșetori. Am văzut mult prea mulți. Și nu vor dispărea niciodată. N-ai decît să salvezi o mie, zece mii, vor apărea mereu alții.

– Nu te înțeleg, i-a spus Lara clătinînd din cap. Cum poți fi atît de atent cu servitorii tăi și să fii atît de lipsit de inimă cu cei din afară?

– Nu-mi pot permite să am grijă decît de cei care se află sub acoperișul meu. Restul lumii se poate duce la naiba, din partea mea.

– Se pare că nu te-ai schimbat deloc. Dezamăgirea o copleșea. Ești la fel de lipsit de inimă cum erai cîndva. Nu știu de ce am crezut că mă vei lăsa să-i ajut pe acei copii...

– Eu nu ți-am interzis să dai acel bal. Voiam doar să-ți spun care sînt condițiile mele.

– Ce condiții? a întrebat ea, îngrijorată.

– Întreabă-mă mai bine de ce nu m-am dus cu niciuna din acele tîrfe, în seara asta, i-a spus Hunter. Aș fi putut să o fac, să știi. Era una cu sînii cît pepenii care-și tot băga limba în urechea mea...

– Nu vreau să știu nimic din toate astea.

– Lonsdale şi ceilalţi le înghesuiseră deja pe femeile acelea – dar eu am plecat, m-am întors acasă, la tine. Şi ştii de ce? Hunter a zîmbit amar. Pentru că prefer să stau la uşa ta şi să tînjesc după tine, în timp ce tu dormi singură în patul tău. Pentru că a te ţine de mînă, a-ţi inspira parfumul sau a-ţi auzi vocea mi se pare mai excitant decît dacă m-aş culca cu o sută de femei.

– Mă doreşti numai pentru că mă consideri o provocare.

– Te doresc pentru că eşti dulce şi pură şi inocentă, i-a spus el răguşit. În ultimii ani am văzut lucruri pe care nici nu ţi le poţi imagina... Am făcut lucruri pe care niciodată... A oftat. Am nevoie de cîteva ore de pace. De plăcere. Am uitat cum e să fii fericit, asta dacă am ştiut vreodată. Vreau să dorm în patul meu, lîngă soţia mea şi al naibii să fiu dacă mi se pare că asta ar fi vreo crimă.

– Ce vrei să spui? l-a întrebat Lara uimită. Ce ţi s-a întîmplat acolo, în India?

El a clătinat din cap iar faţa i-a devenit o mască.

– Nu mai contează. După cum stau acum lucrurile, am ajuns să mă tîrguiesc pentru o noapte cu tine – şi voi fi al naibii de fericit cînd se va întîmpla.

– Dacă tu crezi că mă voi culca cu tine în schimbul... Făcuse ochii mari. Doar nu vrei să spui că nu-mi vei da voie să organizez balul dacă nu...

– Exact asta vreau să spun. Fă toate aranjamentele, invită o mie de persoane, dacă vrei. Sînt sigur că eforturile tale vor stîrni admiraţie şi că orfanii îţi vor fi recunoscători.

Toată lumea va fi mulțumită. Inclusiv eu. Pentru că în noaptea balului, la ora unu, vei merge cu mine în dormitor și mă vei lăsa să fac ce vreau cu tine.

– Chiar nu te poți gîndi la nimic altceva decît la tine? Lara era roșie ca focul. Cum îndrăznești să te folosești de nenorocirile unor copii ca să mă determini să mă culc cu tine?

– Sînt disperat. I-a zîmbit ironic. Ne-am înțeles, dragostea mea?

Ea nu i-a răspuns.

– Nu e ca și cum n-ai mai fi făcut-o pînă acum, i-a reamintit el.

– Dar nu mi-a plăcut deloc.

– Și totuși ai supraviețuit, a remarcat el, scurt. A rămas pe loc, așteptînd împietrit, ca un bloc de granit.

Ea nu avea ce spune, nu avea ce contraofertă să-i facă. Era un măgar înfumurat! Cum îndrăznea să transforme o cauză nobilă într-o modalitate de a găsi satisfacție sexuală? Ar fi vrut să-l poată refuza, să-i poată spune că nimic pe lumea aceasta nu ar face-o din nou a lui. Dar gîndul la cei doisprezece copii care sufereau... gîndul că ar fi putut face atît de multe pentru ei... era mai mult decît putea suporta.

Era oare chiar atît de groaznic dacă petrecea o noapte în patul lui Hunter? El avea dreptate: supraviețuise de fiecare dată. Reușise să ignore orice emoție, orice sentiment sau senzație și să se concentreze pe alte lucruri, ignorînd ce se întîmpla cu ea.

– Bine, a spus cu tristeţe. În noaptea balului. O singură dată. După care... Şi-a căutat cuvintele. După care te poţi duce în iad!

– Sunt deja acolo, i-a răspuns el. Tot ce-mi doresc este o noapte în care să uit de toate.

Hunter şi-a părăsit soţia, reuşind cu greu să ajungă în camera lui. Şi-a scos doar ghetele şi s-a urcat în pat complet îmbrăcat. Creierul îi funcţiona greu, în parte din cauza băuturii dar şi din cauza emoţiilor încercate. Se aşteptase să aibă un sentiment de triumf dar nu simţea decît uşurare. Îşi imagina că o ţinea pe Lara în braţe, că făcea dragoste cu ea, că se cufunda în dulceaţa sufletului ei.

– Mulţumescu-Ţi Ţie, Doamne, a murmurat el cu buzele lipite de pernă. Îţi mulţumesc.

– Nu pot să cred! Rachel făcuse ochii mari de uimire. N-am mai auzit ca un bărbat să negocieze astfel cu soţia lui. Am auzit de diverse aranjamente pe care le fac bărbaţii cu amantele lor, dar... Mi se pare foarte ciudat.

– Este extrem de ciudat, a fost de acord şi Lara. Ştiam că sînt văduvă, credeam că voi fi scutită pentru totdeauna de atenţiile atît de neplăcute din partea bărbaţilor şi mă trezesc nevoită să mă culc din nou cu Hunter. S-a ghemuit în fotoliu şi a privit spre foc, cuprinsă de amărăciune. Se aflau în salonul lui Rachel, luxos mobilat. Şi mi se pare cu

atît mai cumplit cu cît mă anunță cu atît de mult timp înainte.

Rachel o privea compătimitor.

– Ai de gînd să-ți ții promisiunea?

– Bineînțeles că nu, s-a grăbit Lara să-i răspundă. Vreau să mă ajuți să concep un plan. De asta am venit în vizită la tine.

Flatată la gîndul că sora ei mai mare punea atît de mult preț pe opinia ei, Rachel a lăsat deoparte lucrul de mînă și s-a concentrat asupra problemei.

– Ai putea încerca să devii neatrăgătoare sau să iei pojar de la cineva și să speri că ți se va întinde și pe față.

Lara a strîmbat din nas.

– Ideea nu mă încîntă prea mult.

– Ai putea să te prefaci bolnavă.

– Dar nu va dura o veșnicie.

– Poate că reușim să-l facem impotent. Să-i dăm să bea o fiertură, ceva.

Lara nu era deloc convinsă.

– Nu vreau să risc să-i fac vreun rău.

– Hmm. Rachel a luat o panglică albastră și a început să o înfășoare pe deget. Poate că ar trebui să i te dăruiești o dată și să termini cu asta.

– Nu mă pot lăsa folosită astfel. Nu sînt proprietatea lui.

– Nu sînt de acord cu tine, Larissa. Nu știu de unde-ți vin ideile astea. Lordul Hawksworth este soțul tău. Îi aparții. Ai jurat în fața lui Dumnezeu să-l asculți.

– Dar l-am ascultat. M-am purtat exact aşa cum a dorit, am frecventat doar oamenii pe care îi agrea. I-am cerut permisiunea pentru orice. I-am tolerat adulterul şi l-am primit mereu în patul meu. Dar după ce a plecat în India, după cei trei ani în care nu am ţinut cont decît de mine... nu mă mai pot întoarce la ce a fost.

– S-ar putea să fii nevoită, a şoptit Rachel. Asta dacă nu punem la punct in plan bun.

Un timp, au tăcut amîndouă. Într-un final, Lara a fost cea care a vorbit:

– Singurul lucru la care mă pot gîndi este să găsim o femeie pe care să o dorească mai mult decît pe mine. Să fie atît de absorbit de noua lui descoperire încît să uite de înţelegerea noastră.

– Dar... nu ţi-a spus că doar pe tine te vrea?

– Nu a vorbit serios, i-a răspuns scurt Lara. Ştiu prea bine că Hunter nu se poate mulţumi cu o singură femeie. Îi place varietatea.

– Şi care să fie femeia pe care să o găsească irezistibilă?

– Este partea cea mai uşoară, i-a răspuns Lara şi s-a ridicat în picioare, apropiindu-se de geam. A privit afară, la perdelele de ploaie care cădeau din cer. Ştii, Rachel, cred că planul acesta are toate şansele să funcţioneze.

Capitolul 13

Drumurile se acoperiseră cu noroi atunci cînd Lara a plecat de la reşedinţa familiei Lonsdale. Trăsura grea trasă de patru cai înainta cu greu printre pajişti, ferme şi garduri cu ţepi, ridicate pentru a împiedica animalele să rătăcească de colo-colo. Picăturile de ploaie loveau cu putere acoperişul trăsurii, de parcă cineva ar fi turnat găleţi întregi de apă.

Îngrijorată pentru soarta cailor şi a echipajului, Lara îşi dorea să-şi fi amînat vizita pînă cînd vremea se îmbunătăţea. Nu ar fi trebuit să se aventureze afară pe o asemenea vreme, dar cine s-ar fi aşteptat la un asemenea potop?

Roţile se tîrau pe drum, adîncindu-se tot mai mult în noroiul moale în timp ce caii se luptau din răsputeri să înainteze. La un moment dat, trăsura s-a înclinat şi s-a aşezat pe diagonală, aruncînd-o pe Lara într-un colţ. Ea s-a ridicat şi s-a luptat să ajungă la uşă, întrebîndu-se ce se întîmplase.

Uşa s-a deschis şi chipul vizitiului s-a zărit printre picăturile de ploaie.

– V-aţi lovit, doamnă?

– Nu, sînt bine, i-a răspuns ea. Dar tu, George? Şi domnul Colby?

– Sîntem bine, doamnă. Am dat peste o groapă mare şi trăsura s-a înţepenit. Domnul Colby spune că n-am fi foarte departe de Market Hill, totuşi. O să desham un cal şi o să mă duc doar eu la Hawksworth Hall, să aduc o trăsură mai uşoară. Domnul Colby va rămîne aici.

– Mi se pare un plan bun. Mulţumesc, George. Te rog să-i spui domnului Colby să vină înăuntru, să aşteptăm împreună. I-ar fi mult mai confortabil.

– Da, doamnă. Servitorul a închis uşa, s-a sfătuit cu vizitiul şi s-a reîntors un minut mai tîrziu. Domnul Colby spune că ar prefera să rămînă afară. Are manta de ploaie şi umbrelă, aşa că nu se va uda prea tare. Se teme însă de toţi nelegiuiţii care ar putea să treacă pe drum.

– Foarte bine, i-a spus Lara aşezîndu-se mai comod. Probabil că vizitiul se temea mai mult pentru reputaţia ei decît pentru siguranţă. Spune-i domnului Colby din partea mea că este un gentleman.

– Da, doamnă.

Ploaia continua să lovească cu putere trăsura. Picături mari, agresive, loveau din toate părţile iar fulgerele brăzdau cerul, urmate de tunete puternice care o făceau pe Lara să tresară.

– Ce aventură nefericită! a spus cu glas tare, sperînd ca nici George şi nici domnul Colby să nu se îmbolnăvească

după ce se udaseră pînă la piele. Doar ea era de vină dacă se întîmpla asta.

Aşteptarea părea nesfîrşită. Într-un tîrziu a auzit că se apropia cineva. S-a apropiat de uşă şi a dat să o deschidă, să privească afară. Chiar în clipa aceea uşa s-a deschis larg iar vîntul şi ploaia rece au pătruns înăuntru. Lara s-a refugiat în colţul opus şi a văzut apărînd o siluetă imensă, întunecată.

Bărbatul înfăşurat într-o haină lungă, gri şi-a dat jos pălăria. Era Hunter, care îi zîmbea în ciuda picăturilor de ploaie care îi alunecau pe obraji.

– Am crezut că e vreun tîlhar! a exclamat Lara.

– Ar fi fost prea romantic, i-a răspuns el. E doar soţul tău.

Un soţ curajos şi imprevizibil, ca un tîlhar, şi-a spus ea.

– Nu trebuia să vii după mine pe o asemenea vreme, domnule. Puteau să mă aducă acasă servitorii.

– Oricum nu aveam altceva mai bun de făcut. Deşi tonul lui era indiferent, o privea intens iar Lara şi-a dat seama că şi făcuse griji pentru ea. Inima a început să-i bată cu putere.

A căutat sub banchetă şi a scos o pereche de saboţi. Doar aşa îşi putea proteja cît de cît tivul rochiei, ca să nu o distrugă. Hunter i-a privit cu scepticism.

– Nu ai nevoie de ei.

– Ba da. Altfel mă umplu de noroi.

El a izbucnit în rîs.

– În clipa asta, eu sînt în afundat pînă la glezne în noroi. Iar tu te-ai afunda pînă la genunchi. Lasă-i deoparte şi vino încoace.

Lara l-a ascultat fără prea mare tragere de inimă. Şi-a legat panglicile bonetei şi l-a întrebat:

– Nu ai adus o trăsură?

– Să risc să se împotmolească şi ea? A luat-o în braţe şi a purtat-o prin ploaie. Lara şi-a lipit fruntea de umărul lui, încercînd să se apere de stropii care îi biciuiau faţa. L-a văzut pe domnul Colby ţinînd frîiele calului lui Hunter şi aşteptîndu-i. Hunter a aşezat-o în şa de parcă ar fi fost uşoară ca un fulg, după care s-a urcat în spatele ei. Şaua era alunecoasă, fără vreun mîner de care să se poată ţine. A simţit cum începea să alunece şi s-a încordat, dar un braţ puternic a prins-o imediat.

– Relaxează-te, i-a spus el lipindu-şi buzele de urechea ei. Chiar credeai că te las să cazi?

Lara nu i-a putut răspunde. Clipea des, orbită de ploaie, tremurînd de frig, deşi era înfăşurată în pelerină. Cu o singură mînă, Hunter şi-a scos haina şi a înfăşurat-o, ca pe un cocon. Căldura trupului lui a încălzit-o iar tremurul de disconfort s-a transformat într-unul de plăcere. A inspirat adînc, umplîndu-şi nările cu mirosul de lînă udă şi de bărbat.

L-a cuprins pe după talie, simţindu-se în siguranţă. Boneta ei îl încurca vizibil, aşa că a tras nerăbdător de una din panglici şi a aruncat-o cît-colo în timp ce calul îşi începea galopul.

Lara s-a ivit din haina lui, indignată:

– Era preferata mea... O pală de stropi i-a lovit fața și s-a adăpostit din nou sub haina lui. Mai călărise o singură dată așa, cînd era copil iar tatăl ei o luase cu el pînă la magazinul din sat, de unde îi cumpărase o panglică pentru bonetă. Tata i se păruse mare și puternic, capabil să-i rezolve toate problemele. Pe măsură ce se mărise, tatăl ei căpătase proporții mai mici, mai umane și se îndepărtase cu totul de fetele lui după ce ele se măritaseră. Ca și cum nici ea și nici Rachel nu mai erau responsabilitățile lui.

Lordul Hawksworth este soțul tău, îi răsunau în urechi cuvintele lui Rachel. *Îi aparții...*

Simțea brațul ferm al lui Hunter susținînd-o, îi simțea coapsele mișcîndu-se ca să strunească armăsarul. Stomacul i s-a strîns la gîndul că era complet la cheremul acestui bărbat masiv ce părea invulnerabil. Îi promisese că va fi blînd cu ea... dar atunci cînd un bărbat era mînat de dorință, judecata i se întuneca.

Cu aceste gînduri nefericite în minte, apropierea de trupul lui Hunter nu i se mai părea deloc plăcută, așa că s-a foit. De undeva de deasupra capului l-a auzit întrebînd-o ceva, dar din cauza zgomotului făcut de copite nu a reușit să audă ce anume.

De ce venise chiar el după ea? Altădată nu ar fi considerat că merita să-și bată capul cu ea. Iar comportamentul lui din ultimele zile o nedumerea... felul în care se tîrguise pentru favorurile ei, fără să-i impună nimic... amestecul de

ironie şi drăgălăşenii care ascundea adevăratele lui sentimente... iar acum îi sărise în ajutor, deşi nu era neapărată nevoie. Ca şi cum îi cerşea favorurile. Dar de ce să-i facă oare curte, cînd ştia că se va culca oricum cu ea peste o lună?

Lara era asaltată de atîtea întrebări fără răspuns că nici nu a realizat că erau deja pe aleea care ducea la Hawksworth Hall.

S-au oprit în faţa uşii iar servitorii s-au grăbit să iasă cu umbrele. Un valet a condus-o pînă în holul de la intrare, Naomi s-a grăbit să-i ia pelerina udă iar doamna Gorst a trimis imediat două cameriste să-i pregătească baia. Lara tremura în rochia udă, privindu-l pe Hunter cum îşi scotea haina şi pălăria.

Şi-a şters obrajii uzi şi şi-a trecut mîna prin păr, după care i-a zîmbit. Propriile sentimente o nedumereau. El era adversarul ei, dar şi protectorul ei. Îi dorea trupul şi era foarte posibil ca, urmărind asta, să-i frîngă inima. Fără să ţină seama că putea fi văzută de vreun servitor, Lara s-a apropiat temătoare de el.

– Îţi mulţumesc, i-a spus. Înainte ca el să-i poată răspunde, s-a ridicat pe vîrfuri, şi-a lipit palmele de pieptul lui şi l-a sărutat pe obrazul bine bărbierit.

Hunter nu s-a mişcat. Sărutul ei fusese unul cast, dar cînd s-a dat înapoi ea i-a surprins privirea intensă.

– Pentru un sărut ca acesta aş traversa Canalul înot, i-a spus el şi s-a îndreptat spre bibliotecă.

Lara se cufundase pînă la gît în cada mare din alamă și închisese ochii, mulțumită. Căldura îi pătrundea în oase iar aroma fină de levănțică pe care Naomi i-o presărase în apă se ridica în aer. Cîteva șuvițe îi alunecaseră din coc și atîrnau în apă.

Cineva a intrat în cameră fără să bată la ușă.

– Oh, domnule, a auzit-o pe Naomi întîmpinînd vizitatorul. Lady Hawksworth nu se simte prea bine...

Hunter a intrat și s-a oprit cînd și-a văzut soția în cadă.

– Credeam că ai terminat deja, i-a spus privind-o fără să clipească.

– Nu, după cum vezi, i-a răspuns Lara încercînd să folosească un ton demn. Naomi, te rog să-l conduci pe domnul afară.

– Nu mai avem nevoie de serviciile tale, Naomi, i-a spus Hunter cameristei. Mă ocup eu de soția mea. Ce-ar fi să te duci jos și să bei un ceai? Să te odihnești puțin? Ia-ți liber restul după-amiezii.

– Nu pleca, a început Lara să spună, încruntată, dar era deja prea tîrziu.

Naomi a acceptat chicotind invitația și a dispărut imediat, lăsîndu-i singuri pe cei doi. Ușa s-a închis fără zgomot în urma ei.

Lara i-a aruncat soțului ei o privire încărcată de reproșuri.

– De ce ai făcut asta?

El i-a ignorat întrebarea.

– Ai ochi de sirenă, i-a spus. De un verde dulce, deschis. Frumoşi.

– Ştiam că e doar o chestiune de timp pînă să dai buzna peste mine, în baie, i-a spus Lara încercînd să păstreze un ton calm, în ciuda bătăilor puternice ale inimii. Nu ai pic de ruşine. Mi-am dat seama de asta de cînd m-ai obligat să mă îmbrac cu neglijeul acela. Hunter a zîmbit ironic.

– Se pare că am fost descoperit. Dar nu mă poţi învinovăţi pentru asta.

– De ce nu?

– După mai bine de un an de abstinenţă, un bărbat trebuie să-şi găsească plăcerea în ceva.

– Ai putea să-ţi consumi energia pe ceva mai productiv, i-a spus Lara văzîndu-l cum se apropia de ea. Să-ţi găseşti un hobby... să colecţionezi ceva... să joci şah.

Ochii lui străluceau.

– Dar am deja un hobby, doamnă.

– Care ar fi acesta?

– Să te admir pe tine.

Ea a clătinat din cap, zîmbind slab.

– Dacă nu ai fi atît de enervant, ai fi de-a dreptul fermecător.

– Şi n-aş fi deloc enervant dacă tu nu ai fi atît de frumoasă. Dar am de gînd să te sîcîi adesea iar într-o bună zi vei ajunge să-ţi placă asta. A mai făcut un pas în direcţia ei. Acoperă-te – mă apropii.

Lara s-a gîndit să se acopere sau să ţipe sau să-l stropească... dar nu a făcut nimic din toate astea. A rămas întinsă în cadă, ca un sacrificiu păgîn. Hunter nu părea să se uite foarte atent la ea, dar Lara ştia că-i înregistra fiecare detaliu al trupului care strălucea în apa parfumată.

– Ce vrei? l-a întrebat, cu obrajii arzînd. Dacă Hunter o scotea acum din cadă, dacă o lua în braţe şi o ducea în pat... ea nu era foarte sigură că i s-ar fi împotrivit. O parte din ea îl dorea. O parte din ea voia să se piardă în el... iar gîndul acesta nu o speria atît de mult cît ar fi trebuit.

Hunter părea să respire cu greutate. A întins mîna după mîna ei :

– Uite. Este pentru tine.

A simţit cum îi strecura un obiect mic în palmă. Degetele i s-au strîns în jurul lui.

– Puteai să aştepţi pînă ce-mi termin baia.

– Şi să nu te văd aşa? A rîs şi s-a dat cîţiva paşi înapoi, părînd să nu aibă prea mare încredere în el însuşi.

Lara a deschis palma şi a privit la inelul din aur care susţinea un diamant imens. Apa făcea ca piatra să strălucească şi mai tare.

– Oh, a spus ea privind inelul. Nu-i venea să-şi creadă ochilor.

– Nu ai avut inel de logodnă, din cîte-mi amintesc, i-a spus în treacăt Hunter.

Lara continua să se holbeze la piatra strălucitoare din palmă.

– Dar... este oare înţelept să cumperi aşa ceva în circumstanţele date?

– Ne putem permite, i-a răspuns el scurt. Părea iritat. Lasă aceste griji în seama mea. Dar dacă nu-ţi place îl putem schimba oricînd cu un altul.

– Nu, nu... E minunat. Lara şi-a pus inelul pe deget. Piatra avea pe puţin patru carate. Inelul i s-a potrivit perfect pe deget, părînd ireal în splendoarea lui.

I se părea ciudat să poarte un inel pe degetul acela, după atîta timp.

Într-un final a îndrăznit să se uite la Hunter. Chipul lui era lipsit de orice expresie dar postura lui trăda o stare de tensiune. A părut însă să se relaxeze cînd a văzut-o zîmbind.

– Nu mi-ai mai făcut niciodată un asemenea cadou, i-a spus Lara. Nici nu ştiu ce să spun.

– Poţi să-mi mulţumeşti şi mai tîrziu, i-a răspuns Hunter recăpătîndu-şi atitudinea ţanţoşă. Şi ştii şi cum.

Şi a ieşit cu un rîs arogant, de mascul, în timp ce toată plăcerea Larei se risipea. Trebuia să se aştepte la aşa ceva. La faptul că el se va folosi de orice prilej ca să-i amintească tîrgul pe care-l făcuseră.

S-a lăsat din nou pe spate în cadă, a ridicat mîna şi a privit inelul de aproape. Era o bijuterie demnă de o regină. De ce-i făcuse un dar atît de scump?

Era probabil o declaraţie de posesie... sau poate că voia să-i convingă pe ceilalţi că nu avea dificultăţi financiare. Sau

voia doar să o îmbuneze? Lara a privit ușa închisă, clătinînd din cap, după care a gîndit cu voce tare:

– Nu te-am înțeles niciodată, domnule... și se pare că nu te voi înțelege nici de-acum încolo.

Munca lui Possibility Smith nu se terminase, dar sala de bal era gata și-și merita toți banii. Dispăruseră toți africanii negri din marmură, înfășurați în mantii roz și toate emblemele aurite hidoase, grele. Camera era acum luminoasă, proaspătă, pereții fuseseră vopsiți în crem, cu intarsii delicate din ghips iar lungul șir de ferestre era străjuit de coloane din marmură. Patru candelabre imense atîrnau din tavan iar șiragurile lor din cristal se reflectau pe parchetul strălucitor.

Urmînd instrucțiunile Larei, domnul Moody, grădinarul, făcuse niște aranjamente imense din trandafiri și crini și le așezase ici-colo prin sala de bal. Mirosul lor greu se răspîndea prin aer, purtat de adierea de primăvară care pătrundea prin ferestrele deschise.

Noaptea balului sosise repede... mult prea repede pentru Lara. Își dorea cu disperare să fie un succes. După răspunsurile pline de entuziasm primite la invitații, se aștepta la o participare numeroasă. Și dorea să se folosească de orice mijloc pentru a strînge donații pentru orfelinat, pentru ca nici un copil din Anglia să nu mai fie nevoit să crească într-o închisoare.

Spera ca și Hunter să se achite de rolul său și să-și întrețină oaspeții cu povești despre miraculoasa lui întoarcere din India.

– Promite-mi că vei fi fermecător, l-a rugat Lara ceva mai devreme, în aceeaşi zi. Şi mai promite-mi că nu vei lua pe nimeni în rîs, chiar dacă ţi se vor pune întrebări prosteşti.

– Ştiu prea bine ce am de făcut, a ripostat Hunter, nerăbdător să scape de toată acea afacere. Îmi voi juca rolul spre marea mulţumire a tuturor. Numai să nu uiţi că ai o obligaţie faţă de mine.

Lara îi aruncase o privire fugară. Ştia prea bine la ce se referea. Trecuse aproape o lună de cînd nu-i mai reamintise înţelegerea lor. Şi se consolase cu gîndul că, la ora unu din noapte, el va fi prea ocupat cu o altă femeie ca să se mai gîndească la ea.

Ajutată de Naomi, Lara se scăldase pe îndelete în baia fierbinte aromată cu levănţică, se dăduse cu cremă parfumată pe umeri, pe braţe şi pe gît. Îşi dăduse cu foarte puţină pudră pe faţă iar balsamul din trandafiri şi salvie dăduse o nuanţă rozalie buzelor ei pline.

Naomi îi prinsese părul într-un coc pe care îl împodobise cu cîteva perle.

Rochia Larei era simplă dar frumoasă, dintr-o nuanţă delicată de alb acoperit cu un voal argintiu. Decolteul era foarte adînc iar mînecile erau doar nişte benzi dintr-o dantelă transparentă, argintie. O rochie elegantă, poate puţin prea îndrăzneaţă.

Fusese greşeala ei: ea îi spusese croitoresei să-i adîncească decolteul.

Lara se privea critic în oglindă.

– Slavă Domnului că mai am timp să mă schimb.

– Să nu faceți asta, doamnă! a exclamat Naomi. N-am văzut rochie mai frumoasă! Arătați ca o pictură.

– O pictură a indecenței, i-a răspuns rîzînd Lara în timp ce se chinuia să mai tragă de corsaj. Rochia asta nu va sta în veci pe mine.

– Lady Crossland poartă rochii și mai decoltate, fără să clipească, i-a spus Naomi. Așa e moda.

Lara a clătinat din cap. Nu avea nici un rost să-i amintească lui Naomi că lady Crossland era genul de femeie care își atîrnase o oglindă pe tavan, deasupra patului.

– Adu-mi rochia roz, Naomi. Și scote-mi perlele din păr. Le înlocuim cu un trandafir.

Tocmai cînd camerista se pregătea să protesteze, ușa s-a deschis larg și Johnny a dat buzna în cameră strigînd încîntat:

– Păzea! Vine! Și s-a ascuns după fustele Larei.

Răgetul unui tigru a răsunat în încăpere, speriind-o. Hunter apăruse în prag. S-a apropiat de Lara și l-a luat pe băiat pe sus, prefăcîndu-se că mușca din el, ca o fiară înfometată, în timp ce copilul se zbătea, chicotind.

– Se joacă iar de-a vînătorii de tigri din India, i-a spus Naomi Larei. Toată săptămîna s-au jucat.

Lara îi privea zîmbind. În ultimele săptămîni, Johnny fusese de o energie debordantă, cît zece copii la un loc. Absorbea totul ca un burete și răspundea foarte bine la eforturile Larei de a-l învăța bunele maniere. Îi plăceau

jocurile de orice fel şi excela în toate, dînd dovadă de o inteligenţă ieşită din comun.

Johnny era îmbrăcat cu o haină de un albastru deschis, pantaloni bleumarin şi cu nelipsitul chipiu împodobit cu ţinte din alamă. Nimeni nu ar fi crezut că era un copil care venea din cloacă. Era frumos, sănătos, adorabil.

Şi era al ei.

Nu-i păsa ce credeau alţii, nici cîte sprîncene aveau să se ridice la vederea lui. Nu-i păsa de viitor, de zvonurile care aveau să se răspîndească, cum că ar fi bastardul ei sau al lui Hunter. Ce contau toate astea? I se oferise şansa să aibă grijă de un copil şi să-l iubească şi avea de gînd să facă asta.

Nu se aşteptase însă ca între Johnny şi Hunter să se stabilească o legătură atît de strînsă. În ciuda lipsei lui de experienţă în ceea ce privea copiii şi a împotrivirii de început, Hunter părea să se înţeleagă acum cu copilul chiar mai bine decît Lara. Învăţase repede limbajul misterios al broaştelor, se juca cu beţele şi cu pietrele, se luptau, îi spunea poveşti... Hunter ştia să-l distreze pe Johnny în nenumărate feluri.

– Îmi place băiatul, recunoscuse el cu uşurinţă atunci cînd Lara îndrăznise să pomenească de aparentul lui ataşament faţă de copil. Şi de ce nu mi-ar place? Îl prefer creaturilor fragile şi pasive din odăile aristocrate ale copiilor.

– Mă gîndeam că-i vei purta pică pentru că nu este al tău, i-a spus direct Lara. Iar Hunter i-a răspuns cu un zîmbet ironic.

– Așa cum spuneai chiar tu, lipsa de pedigriu nu este vina lui. Așa cum simplul fapt de a-ți curge prin vene sîngele familiei Crossland nu înseamnă ca trebuie neapărat să devii un căpcăun. Eu sînt cea mai bună dovadă.

Johnny se smucise din brațele lui Hunter și se apropiase de Lara. O privea plin de interes cu ochii lui mari, rotunzi și albaștri.

– Ești frumoasă, mama.

– Îți mulțumesc, dragul meu. Lara s-a aplecat și l-a îmbrățișat, atentă să nu se uite în ochii lui Hunter sau ai lui Noemi. Johnny nu și-o mai amintea pe mama lui, iar cînd începuse să-i spună astfel Larei, ea nu încercase să-l dezvețe. Știa că servitorii erau nedumeriți, dar nici unul nu ar fi îndrăznit să aducă vorba despre asta. Iar Hunter își ținuse părerea pentru el.

Johnny a atins un volan argintiu, ținîndu-l între două degete.

– Pare de metal dar e moale! a exclamat el.

Lara a rîs și i-a îndreptat chipiul.

– E aproape ora de culcare. Naomi te va ajuta să te speli și să te schimbi în pijama. Vin și eu la tine puțin mai tîrziu, să spunem rugăciunea.

Copilul s-a încruntat.

– Vreau și eu la bal.

Lara i-a zîmbit. Îi înțelegea curiozitatea. În zilele care trecuseră, el asistase la toate pregătirile, văzuse cînd fuseseră aduse florile și decorațiunile, îi văzuse pe muzicieni instalîndu-se și asistase al eforturile celor de la bucătărie.

– Cînd vei mai creşte vei avea şi tu balul tău, al copiilor. Iar cînd vei deveni adult vei lua şi tu parte la baluri, deşi cred că mai degrabă vei fugi de ele.

– Voi fi adult peste ani şi ani, i-a răspuns Johnny, supărat, lăsîndu-se tîrît de Naomi afară din încăpere.

Rămasă singură cu Hunter, Lara a putut în sfîrşit să-i acorde întreaga ei atenţie.

– Oh, a spus, văzînd cît de bine arăta în costumul de seară.

Hunter i-a zîmbit în timp ce-şi aranja cravata albă ca neaua şi vesta crem. Pantalonii, tot crem, erau strîmţi, dar nu exagerat de mult, haina bleumarin îi urmărea linia umerilor laţi. În ultimele săptămîni, bronzul i se mai atenuase iar acum pielea lui căpătase o nuanţă uşor arămie.

Un bărbat puternic, civilizat – asta ai fi zis, la prima vedere. Dar privindu-l mai îndeaproape, vedeai că avea ceva misterios, exotic.

În timp ce-l privea, o umbră de neîncredere i-a întunecat judecata.

Trebuia să fie soţul ei, şi-a spus. Avea aerul de neconfundat al unui Crossland. Nici un străin nu ar fi reuşit să-i păcălească pe prietenii lui Hunter, rudele şi soţia... nu ar fi îndrăznit să-şi facă apariţia în seara aceea, să fie înconjurat de lumea bună. Nu ar fi fost doar vorba de o mare îndrăzneală... ar fi însemnat că-şi pierduse minţile. Trebuia să fie Hunter.

Cuprinsă de îngrijorare, Lara nu-l putea privi în ochi.

– Ești foarte prezentabil, i-a spus. El s-a apropiat și i-a atins brațul cu vîrful degetelor, urcînd spre gît și oprindu-se apoi pe sînul ei stîng.

Lara nu-și putea controla bătăile nestăpînite ale inimii. Își dorea să se lipească cu totul de el. Nu s-a mișcat însă, dar tremura ușor, dorindu-l, tînjind după el.

– Ești cea mai frumoasă femeie din cîte am văzut vreodată, l-a auzit spunîndu-i. Mai frumoasă decît orice femeie de pe acest pămînt. Și-a lipit buzele de tîmpla ei. Într-o bună zi te voi acoperi de perle: în păr, în talie, la încheieturi.

– Nu trebuie să-mi dăruiești alte bijuterii, i-a spus ea. Inelul cu diamant i se răsucise pe deget iar piatra i se adăpostea acum în palmă.

– Îți voi dărui jumătate din Anglia. Voi spori averea de zece ori, ca tu să ai tot ce-ți dorești. Nestemate... pămînturi.... zece case pline cu orfani.

– Nu ți-am cerut decît să-i adăpostești pe cei doisprezece copii, i-a răspuns ea. Deși aș vrea ca orfelinatul să fie mărit suficient de mult ca să-i poată primi și pe alții. Nu am nici cea mai mică îndoială că mai există și alți orfani lipsiți de adăpost.

Hunter a clătinat din cap, zîmbind.

– Dumnezeu să-l apere pe cel care ar îndrăzni să-ți stea în cale. Inclusiv pe mine. A atins cu vîrful degetului o perlă din părul ei. De ce te pasionează într-atît copiii? i-a șoptit. Pentru că ești stearpă?

Ciudat, dar cuvîntul acesta care o rănise atît de mult în trecut acum nu mai avea nici o putere. Nu mai avea sentimentul acela de vinovăţie, nu mai era nefericită, aşa cum fusese cîndva. Nu era vina ei că era stearpă, deşi în trecut aşa crezuse.

– Nu ştiu, i-a răspuns. Dar există atîţia copii care au nevoie de ajutor! Iar dacă eu nu pot fi mamă, pot cel puţin să joc rolul unei binefăcătoare.

Hunter o privea cu ochi limpezi, adînci.

– Nu uita ce se întîmplă la ora unu, i-a spus încet, fără urmă de ironie.

Stomacul Larei s-a strîns. A reuşit să dea din cap. El părea să fi vrut să mai spună ceva, dar instinctul l-a făcut să tacă. A dat din cap la rîndul lui iar Lara şi-a dat seama că se aştepta ca ea să încerce să nu-şi ţină cuvîntul. Era curioasă: ce ar fi făcut dacă ea refuza să se culce cu el, pur şi simplu?

Ar fi fost mînios sau doar posac? Ar fi încercat să o seducă sau ar fi lăsat-o în pace, pur şi simplu?

Trăsurile se aliniau pe aleea lungă ce ducea spre Hawksworth Hall iar servitorii şi vizitii îi conduceau pe membrii înaltei societăţi spre holul de la intrare.

Lara şi Hunter stăteau unul lîngă celălalt, întîmpinînd fiecare nou-venit, schimbînd politeţuri. Hunter se achita de datoria lui cu farmec şi pricepere, dar Lara îl simţea tensionat, de parcă şi-ar fi dorit să se afle în altă parte.

Sala de bal și încăperile alăturate zumzăiau de rîsete și discuții, oaspeții dădeau ocol maselor încărcate, umplîndu-și farfuriile din porțelan cu friptură rece, ouă umplute cu caviar, pudding, produse de patiserie și salate, fructe exotice și dulciuri din marțipan. Sticlele de vin și de șampanie se desfăceau neîncetat, ca un stacatto ritmic printre zumzetul invitaților, în timp ce muzica se auzea discret.

– Ce frumos! a exclamat Rachel, apropiindu-se de Lara atunci cînd ea a reușit în sfîrșit să se alăture invitaților.

A observat că sora ei slăbise în ultima vreme. Oasele fine îi erau mult prea proeminente. Chiar și așa, Rachel era nespus de frumoasă, cu pielea albă ca laptele și ochii verzi-aurii. Rochia din mătase de culoarea ambrei îi punea în evidență silueta iar volanele de la poale abia dacă îi mascau sandalele aurii.

Lara îi urmărea amuzată pe cei cîțiva bărbați care se opriseră în loc și o priveau pe sora ei cu gurile căscate, neținînd cont că era o femeie măritată. Era foarte adevărat că așa-zișii domni din înalta societate nu puneau mare preț pe jurămintele căsniciei. Și ea primise cîteva priviri admirative dar le ignorase cu răceală. Cei care acum flirtau cu ea și o complimentau erau aceiași care o evitaseră ca pe o ciumată atunci cînd era doar o văduvă săracă.

– Cred că este cel mai grandios bal din Lincolnshire, i-a spus Rachel, plină de entuziasm. Ai făcut o treabă minunată, Larissa. Ești o gazdă minunată, așa cum ai fost mereu.

– Îmi cam ieșisem din mînă, i-a răspuns Lara ridicînd din umeri.

– Nu s-ar spune. A aruncat cîteva priviri în jur şi a întrebat-o, coborînd vocea: a venit?

Nu era nevoie să o întrebe la cine se referea. În ultimele două ore, Lara păzise uşa ca un uliu. A clătinat din cap, încruntată:

– Nu încă.

– Poate că nu vine, a sugerat Rachel, temătoare.

– Trebuie să vină. Măcar din curiozitate.

– Sper.

Conversaţia lor a fost întreruptă de lordul Tufton, un viconte tînăr şi timid care îi ceruse cîndva mîna lui Rachel, dar fusese refuzat în favoarea averii şi poziţiei lui Lonsdale.

Lonsdale părea un prinţ, cu constituţia lui atletică şi aura de virilitate. Prin contrast, Tufton era un bărbat mărunţel, cu aparenţă studioasă, care nu părea să se simtă deloc bine la petrecerile mari. Era blînd şi inteligent iar adulaţia lui faţă de Rachel nu părea să se fi diminuat în anii în care ea fusese căsătorită cu Lonsdale. La început, Lara şi toţi ceilalţi fuseseră convinşi că Lonsdale fusese o alegere bună. Acum îşi spunea cu tristeţe că sora ei ar fi fost cu siguranţă mai fericită cu acest bărbat timid şi dulce, care era de preferat unei brute ca Lonsdale.

După ce le-a salutat pe amîndouă, Tufton s-a întors spre Rachel cu un zîmbet plin de speranţă.

– Lady Lonsdale, a spus în şoaptă, îmi faci deosebita onoare... adică, doreşti să...

– Mă întrebi dacă dansez cu tine? l-a întrebat Rachel.

– Da, i-a răspuns el răsuflînd uşurat.

Rachel i-a răspuns zîmbind:

– Mi-ar face mare plăcere să...

– Bună, draga mea, a întrerupt-o lordul Lonsdale. A prins-o după talie şi a strîns-o cu putere, provocîndu-i o grimasă de durere. Îl privea în ochi pe Tufton. Soţia mea mi-a rezervat mie toate dansurile din seara asta şi din oricare altă seară. În locul tău nu aş mai insista. Nu are rost să te faci de rîs. Şi spune-le asta şi celorlalţi bărbaţi cărora le curg balele după soţia mea.

Roşu la faţă, Tufton a bîiguit ceva şi s-a refugiat în colţul opus al camerei.

Lara s-a întors spre lordul Lonsdale, întrebîndu-se ce-l făcuse să se poarte cu atîta cruzime.

– Lord Lonsdale, i-a spus ea, este perfect normal ca o femeie măritată să danseze şi cu alţi parteneri, un dans sau două.

– Mă port cu soţia mea aşa cum cred eu de cuviinţă. Te rog să nu te bagi. Scuzaţi-mă... doamnelor. Le-a privit batjocoritor, ca şi cum titulatura nu li se potrivea şi s-a îndepărtat, nu înainte de a o avertiza pe Rachel: încearcă să nu te porţi ca o tîrfă.

Cele două surori au rămas împietrite, privind în urma lui.

– Te-a făcut tîrfă? a reuşit Lara să întrebe, albă la faţă.

– E gelos, atîta tot, a murmurat Rachel lăsînd ochii în jos.

Lara se sufoca de furie.

– Ce motive ar avea să fie gelos? Doar nu îndrăznește să te acuze de infidelitate tocmai pe tine, care ești cea mai dulce și mai onorabilă femeie din lume, în timp ce el e doar un ipocrit care...

– Te rog, Larissa, vorbește mai încet. Nu e cazul să faci o scenă la propriul tău bal.

– Dar nu mă pot abține, i-a răspuns Lara. Nu-mi place cum se poartă cu tine. Dacă eram bărbat îl băteam de...

– Te rog, nu vreau să discutăm, nu aici și acum.

Încercînd să pară calmă, Rachel s-a îndepărtat. Nu mai era în stare să mai asculte nici un cuvînt.

Fierbînd de furie, Lara s-a retras într-un colț, să fiarbă în liniște. A luat un pahar de șampanie pe care i l-a oferit un servitor și l-a dat pe gît, după care a început să sughițe.

S-a întors, cu paharul gol între degete și și-a văzut soțul apropiindu-se de ea. Hunter arbora același zîmbet neutru de acum două ore. Așa cum prevăzuse ea, era în centrul atenției tuturor. Vechi și noi cunoștințe erau deopotrivă fascinate de el și nimeni nu ezita să-i pună întrebări de tot felul, agasîndu-l.

– Te distrezi? l-a întrebat Lara deși cunoștea deja răspunsul.

Zîmbetul lui de conveniență nu a pălit cîtuși de puțin.

– Imens. Numai idioți, unde întorci capul.

– Bea niște șampanie, l-a sfătuit Lara, tulburată de sentimentul pe care îl încerca. Un soi de camaraderie, ca și

cum erau numai ei doi iar restul lumii dispăruse. Totul pare mult mai ușor după o cupă de șampanie. Cel puțin așa sper.

– Nu-mi place șampania.

– Niște punci, atunci.

– Îmi placi tu.

Privirile li s-au întîlnit iar Lara a descoperit că vorbele lui o tulburau mai mult ca șampania. Se simțea nesigură, în pericol. Aștepta – și-a dat ea seama. Minut de minut, pînă cînd avea să vină ora unu. Instinctul îi spunea să se întoarcă pe călcîie și să o ia la fugă... dar nu avea unde. A inspirat adînc, dar fără folos.

Hunter i-a luat cu blîndețe paharul din mînă și l-a pus pe tava de argint a unui servitor care apăruse de nicăieri.

– Încă unul? a întrebat-o iar Lara a încuviințat.

A băut și al doilea pahar la fel de repede ca pe primul, cu aceleași rezultate. Bulele păreau să-i plutească prin creier și și-a acoperit gura cu mîna, să mascheze alte sughițuri.

Ochii lui străluceau amuzați.

– Nu-ți merge, draga mea.

– Ce anume?

– Poți să bei cît vrei. Tot va trebui să te achiți de promisiune.

I-a aruncat o privire încărcată de nervozitate.

– Nu aveam un asemenea plan în minte. La urma urmei, pot să beau cîtă șampanie vreau. Oricum nu-mi amintesc ca tu să fi fost vreodată treaz atunci cînd ai venit în patul meu.

Pe chip i se citea furia. Sau poate regretul?

– Îmi pare rău, i-a spus privind în jur, de parcă ea l-ar fi făcut să se simtă stînjenit. Lara, eu... Ceva i-a atras atenţia şi s-a oprit în mijlocul frazei.

Lara i-a urmărit privirea şi a tresărit văzînd la cine se uita el.

O femeie înaltă se oprise în prag. Era frumoasă, suplă, cu oasele puţin cam mari şi braţe ferme, semn că-i plăceau activităţile în aer liber, vînătoarea, tirul cu arcul. Visul oricărui bărbat. Trăsăturile puternice erau atenuate de un păr bogat, castaniu, ochi de culoarea vinului de Xeres şi de gura plăcută.

Rochia crem îi era drapată pe un umăr, făcînd-o să semene cu o zeiţă grecească.

Hunter nu părea însă să o fi recunoscut, lucru care o uimea pe Lara. Se uita de jur-împrejurul încăperii, conştient de privirile curioase aţintite asupra lui. Toată lumea părea să-i pîndească reacţia.

S-a uitat apoi din nou la femeia care i-a zîmbit slab. Brusc, a părut să o recunoască şi s-a întors furios spre Lara.

– Naiba să te ia! i-a şuierat printre dinţi, după care a părăsit-o şi s-a îndreptat spre fosta lui amantă, lady Carlysle.

Sute de priviri erau aţintite asupra Larei. Valul de bîrfe şi de compătimiri ameninţa să acopere muzica. Nici nu şi-a dat seama cînd sora ei i s-a alăturat.

– Totul decurge conform planului, i-a spus Rachel, încercînd să pară că nu se întîmplase nimic. Încearcă să zîmbești, Larissa. Toată lumea se uită la tine.

Larissa a încercat să o asculte dar gura parcă îi încremenise.

– Arăți ciudat, draga mea. De ce? S-a dus imediat la ea, așa cum ai plănuit. Nu asta ți-ai dorit?

Ba da, asta își dorise... dar cum să-i explice că dintr-o dată i se părea că făcuse o mare greșeală?

Cum să-i spună despre îngrozitorul moment în care el nu păruse să-și recunoască amanta? Probabil din cauza șocului – doar n-o mai văzuse pe lady Carlysle de mai bine de trei ani. Avusese nevoie de cîteva secunde să-și revină.

Lara a inspirat adînc de cîteva ori, încercînd să se calmeze, dar durerea din piept nu o părăsea. Își atinsese scopul, îi adusese laolaltă pe Hunter și pe lady Carlysle. Iar acum vechea pasiune avea să se reaprindă iar ea avea să fie lăsată în pace. Exact ce-și dorise.

Și atunci de ce se simțea trădată? De ce i să părea că făcuse o greșeală teribilă?

– Dă-mi-l mie, i-a spus Rachel și i-a luat paharul gol din mînă. Ești cît pe ce să frîngi piciorul paharului în mînă. A privit-o atent. Ce s-a întîmplat, draga mea? Te pot ajuta?

– E mult prea cald aici, i-a spus Lara. Nu mă simt prea bine. Fă tu pe gazda în locul meu, Rachel, doar cîtva minute. Mă întorc cît pot de repede.

– Bineînţeles. Rachel i-a strîns mîna înmănuşată. Totul va fi bine, draga mea.

– Îţi mulţumesc, i-a spus Lara fără să o creadă vreo secundă.

Capitolul 14

Hunter surprinsese privirea vinovată a Larei şi îşi dăduse seama imediat ce făcuse. Fusese manipulat de propria lui soţie şi acest lucru îl umplea de furie.

Mai mult decît atît, şi-a dat seama că ar fi trebuit să se aştepte la o asemenea manevră. Lara era o femeie deşteaptă şi încăpăţînată care nu i-ar fi cedat de bună voie. Avusese inteligenta idee de a-l pune de faţă cu fosta lui amantă, în public şi se aştepta probabil ca el să fie ocupat cu lady Carlysle tot restul serii.

De-abia aştepta să-şi lămurească soţia în legătură cu anumite lucruri foarte importante. Dar pînă atunci trebuia să dea ochii cu lady Carlysle – era ceva ce evitase să facă de la întoarcerea lui în Anglia.

A zîmbit cu subînţeles.

– Vei plăti pentru asta, iubito, a spus şoptit. Şi-a îndreptat umerii şi s-a apropiat de lady Carlysle. Esther, a spus, plecîndu-se şi reţinîndu-i mîna o secundă mai mult decît se cuvenea. Degetele lui lady Carlysle, acoperite de mănuşă, erau lungi şi puternice iar strîngerea ei de mînă era neobişnuit de fermă. Înţelegeai imediat prin ce-i atrăgea

ea pe bărbaţi: nu era nevoie ca acela de lîngă el să fie un erou, ci doar un tovarăş. Numai că... fiecare bărbat îşi dorea să se simtă erou, măcar din cînd în cînd, să ştie că-i oferă protecţie femeii de lîngă el. Iar mii de ani de civilizaţie nu aveau să schimbe acest lucru.

– Ticălos fără inimă, i-a murmurat lady Carlysle, în ciuda afecţiunii care i se citea în priviri. De ce n-ai venit la mine? Te-am aşteptat încă de cînd am aflat de întoarcerea ta.

– Aş fi ales un moment ceva mai privat decît acesta, i-a răspuns el zîmbind.

– Nu am ales eu nici momentul şi nici locul. Draga noastră Larissa mi-a trimis o scrisoare fermecătoare care m-a convins să vin.

– Adevărat? a întrebat Hunter, dorindu-şi să-şi strîngă de gît soţia băgăcioasă. Ce anume ţi-a scris mai exact, Esther?

– Am citit printre rînduri că îşi doreşte să te vadă fericit după toate cele prin care ai trecut şi că este convinsă că ai nevoie de mine ca să fii mulţumit. Privirile li s-au întîlnit. A avut dreptate, domnule? Întrebarea sinceră din ochii ei l-a mişcat pe Hunter.

La naiba cu balul şi cu toţi musafirii care îi priveau curioşi, şi-a spus. Al naibii să fie el dacă o va răni pe această femeie în faţa tuturor. Se distraseră deja destul pe seama lui.

– Vino să stăm de vorbă, i-a spus sec. A luat-o de cot şi a tras-o afară din sala de bal.

Lady Carlysle a rîs și l-a urmat de bunăvoie.

– Dar stăm deja de vorbă, dragul meu.

Hunter a dus-o în bibliotecă și a închis ușa în urma lor. A răsucit cheia în broască, blestemînd-o în gînd pe Lara pentru că îl pusese într-o asemenea situație.

– Esther... a spus, întorcîndu-se cu fața spre ea.

Ea i-a zîmbit și i-a întins brațele.

– Bun-venit acasă. Oh, a trecut prea mult timp...

Hunter a ezitat înainte de a se apropia de ea. Era o femeie atrăgătoare, plăcută, dar nu era cea la care visa, cea pe care o dorea. Nimeni altcineva decît Lara nu-i putea aduce mulțumirea.

Din fericire, lady Carlysle nu a încercat să-l sărute. Și-a dat capul spre spate și a zîmbit.

– Ai slăbit prea mult, i-a spus. Îmi plăcea să-ți simt îmbrățișarea puternică. Era ca și cum aș fi fost ținută în brațe de un urs. Promite-mi să mănînci friptură în fiecare seară, să te mai împlinești.

Hunter nu i-a întors zîmbetul ci s-a mulțumit să o privească serios, căutînd cuvintele potrivite prin care să-i spună că nu-l mai interesa. I-ar fi fost mult mai ușor dacă nu ar fi plăcut-o deloc, dar ea încă îi mai inspira un soi de respect.

S-a dovedit însă că explicațiile nu mai erau necesare. Lady Carlysle a citit totul în privirea lui.

– Nu mă mai vrei, nu-i așa? l-a întrebat neîncrezătoare.

În ochi i se citea durerea. Hunter s-a forţat să-i caute privirea.

– Vreau să o iau de la început cu soţia mea.

– Cu Lara? Rămăsese cu gura căscată. Dacă vrei să scapi de mine mai bine spune-mi-o direct. Nu mă insulta cu asemena minciuni.

– De ce nu aş dori-o pe propria soţie?

– Pentru că este ultima femeie de pe faţa pămîntului pe care ai dori-o vreodată! Îmi amintesc de cîte ori am făcut haz pe seama ei. Îmi spuneai că Lara este rece ca o meduză, că nu are şira spinării. Iar acum vrei să mă faci să cred că ai sentimente pentru ea? N-ai rezista nici cinci minute lîngă ea, sînt sigură!

– Lucrurile s-au schimbat, Esther.

Ea l-a privit cu atenţie iar strălucirea sănătoasă a obrajilor ei a dispărut.

– Oh, nu, a şoptit. Ar fi trebuit să-mi dau seama... Pălise, tenul îi devenise cenuşiu.

– Ce s-a întîmplat? Îngrijorat, Hunter a întins braţele spre ea dar Esther s-a ferit. A privit disperată spre uşă, încercînd parcă să găsească o cale de scăpare, dar a renunţat şi s-a aşezat pe cel mai apropiat scaun.

– Ceva de băut, a reuşit să spună. Te rog.

Hunter ştia că ar fi trebuit să-şi facă reproşuri dar nu simţea altceva decît nerăbdare. A înşfăcat un pahar de pe bufet, a turnat o porţie zdravănă de coniac şi i l-a adus.

Lady Carlysle a luat paharul şi a sorbit pe îndelete, pînă ce culoarea i-a revenit în obraji.

– Dumnezeule! a exclamat, privindu-l pe deasupra paharului. Nu știu cum am putut fi atît de nesăbuită încît să mai sper. Nu a supraviețuit naufragiului. E mort, iar tu i-ai luat locul. Ochii îi erau plini de lacrimi . Nu ești Hawksworth. Nu ești nici pe jumătate cel pe care l-am cunoscut.

Acuzația l-a umplut de furie dar a încercat să-și păstreze calmul.

– Ești tulburată.

– Iar tu ești al naibii de convingător, a ripostat ea. Numai că Hawksworth nu ar fi ales-o niciodată pe Lara în defavoarea mea. Pe mine mă iubea, nu pe ea.

– Uneori dragostea nu durează, i-a răspuns Hunter, simțind cum ea îi plăcea din ce în ce mai puțin. Nu înțelegea de ce i se păruse că îi era într-atît de superioară Larei.

Lady Carlysle a mai sorbit o dată din pahar și i-a aruncat o privire rece.

– Cine naiba ești?

– Sunt lordul Hawksworth, i-a răspuns el.

Ea a rîs amar.

– Lara chiar te crede? Pun pariu că da, doar e o prostuță. Nu l-a înțeles niciodată pe Hawksworth, nu i-a păsat cîtuși de puțin de el. Probabil că ți-a fost foarte ușor să o convingi, mai ales că semănați atît de bine. Numai că eu l-am cunoscut pe Hawksworth mai bine decît oricine și aș putea dovedi într-un minut că ești un impostor.

– Încearcă, a invitat-o el.

Ea a părut să-l privească cu admirație, preț de o clipă.

– Cît tupeu ai! Aş face-o, dacă aş cîştiga ceva din asta. Dar singurul pe care-l doresc este Hawksworth şi tu nu mi-l poţi aduce înapoi. Aş simţi însă o oarecare satisfacţie dacă te-aş auzi recunoscînd că eşti un impostor...

– Nu vei auzi niciodată asta de la mine, a asigurat-o el. Pentru că nu este adevărat.

Ea s-a ridicat, a lăsat paharul jos şi a încercat să-şi menţină echilibrul.

– Succes! i-a spus, deşi era clar că gîndea exact contrariul. Eşti un şarlatan priceput. Poţi să-i păcăleşti pe toţi, dar pe mine nu vei reuşi. Şi sînt convinsă că nu vei putea nici s-o convingi pe contesă că eşti fiul ei. Cînd se va întoarce din călătorie, ea va pune cu siguranţă capăt acestei şarade.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Dar eu ştiu prea bine. Şi mai vreau să-ţi spun ceva: Larissa nu este decît o păpuşă frumoasă de ceară. Nu vei găsi nimic la interior, înţelegi? Nici căldură, nici inteligenţă. Nu merită să vrei să te culci cu ea.

– A venit vremea să pleci acasă, Esther, i-a spus el cu blîndeţe.

– Da. Părea furioasă, dezamăgită, epuizată. Cred şi eu asta.

Agitată, Lara stătea singură în salonul de lîngă holul de la intrare. Doar nu dădeau dovadă de un asemenea prost-

gust încît să facă dragoste acolo, pe loc. Pe de altă parte, erau doi îndrăgostiţi pasionali care nu se mai văzuseră de trei ani.

Un sentiment straniu nu-i dădea pace – să fi fost gelozie? Imaginea lui Hunter cu lady Carlysle i se părea de nesuportat. Oh, de ce oare nu se simţea uşurată, aşa cum se aşteptase?

Cu un geamăt înfundat, Lara s-a ridicat şi a părăsit salonul. Simţea nevoia să mai bea ceva, după care se va întoarce în sala de bal, prefăcîndu-se încîntată de situaţie. Va rîde cu poftă şi va dansa pînă ce-şi va rupe pantofii. Nimeni, nici măcar soţul ei, nu-i va ghici frămîntările.

A ieşit în holul mare şi s-a oprit să schimbe politeţuri cu două femei care se îndreptau spre galerie. Era locul preferat de mulţi, plin de picturi şi sculpturi, cu bănci din marmură aliniate de-a lungul ei. Femeile s-au îndepărtat braţ la braţ, vorbind animate, în timp ce Lara s-a îndreptat hotărîtă spre bibliotecă. Ştia că Hunter avea grijă ca bufetul de acolo să fie mereu bine aprovizionat cu diverse vinuri şi băuturi tari. Un pahar mic, să prindă curaj, după care se putea întoarce în sala de bal, la oaspeţii ei.

Spre marea ei mirare l-a văzut chiar atunci pe Hunter traversînd holul. S-au oprit amîndoi şi s-au privit, la o distanţă de cîţiva metri.

Chipul lui Hunter era ca de granit... numai strălucirea ochilor îi trăda furia. Dintr-un instinct de conservare, Lara s-a întors pe călcîie, încercînd să se facă nevăzută.

Din cîţiva paşi mari, Hunter a micşorat distanţa dintre ei şi a prins-o de mînă. A tras-o după el, forţînd-o să ţină pasul în timp ce ea protesta.

– Domnule... ce... Opreşte-te, nu pot...

Hunter a tras-o într-un colţ întunecat de sub scară... chiar acolo unde servitoarele se vedeau cu iubiţii lor iar lacheii le furau săruturi iubitelor. Lara nu şi-ar fi imaginat niciodată că va fi înghesuită în acel colţ. În ciuda obiecţiilor ei, s-a trezit lipită de perete sub greutatea trupului de bărbat. El şi-a înfipt o mînă în coafura ei iar cu cealaltă o ţinea strîns de rochie.

Din glasul lui răzbătea furia.

– Nu-mi amintesc să fi văzut numele lady-ei Carlysle pe lista de invitaţi.

Lara a tresărit cînd mîna lui i s-a încleştat şi mai tare în păr.

– Am crezut că-ţi fac o plăcere.

– Pe naiba! Ai sperat să scapi de mine şi de atenţiile mele nedorite.

– Unde este lady Carlysle?

– A decis să plece după ce i-am explicat că nu mă interesează persoana ei. Iar acum singura întrebare este ce să fac cu tine.

– Ar trebui să ne întoarcem în sala de bal, a reuşit să spună Lara. Oamenii se întreabă probabil unde sîntem.

– Nu te preocupau într-atît aparenţele atunci cînd ai aranjat întîlnirea mea cu lady Carlysle, de faţă cu toată lumea.

– P... Poate că aş fi putut să fiu ceva mai discretă...

– Poate că ai fi putut să-ţi vezi naibii de treaba ta. Poate că ar fi trebuit să mă crezi cînd ţi-am spus că nu o doresc.

– Îmi pare rău, a spus ea. Îmi cer scuze. A fost o greşeală. Iar acum să ne întoarcem la...

– Nu am nevoie de scuze. O privea intens, ochii îi păreau doi cărbuni încinşi. Dumnezeule, îmi vine să te strîng de gît, i-a şoptit. Ştiu însă cum să te pedepsesc, într-un fel care-mi va face mare plăcere.

Alarmată, Lara a gemut atunci cînd el a tras-o aproape. Erecţia lui o îmboldea iar pieptul lui puternic aproape că-i aplatizase sînii.

– Nu aici, i-a spus, speriată la gîndul că ar fi putut fi surprinşi de vreun servitor sau de vreun oaspete. Te rog, să nu ne vadă cineva.

– Crezi că-mi pasă? a mîrîit el. Eşti soţia mea şi fac ce vreau cu tine. Şi-a plecat capul şi a sărutat-o apăsat, folosindu-şi limba. Lara s-a zbătut cîteva clipe, după care teama de a fi fost descoperită a fost înlocuită cu un val de plăcere.

Hunter o săruta ca şi cum ar fi devorat-o, gura lui era lacomă şi cercetătoare. Sărutul lui avea gust de coniac şi de o esenţă unică, doar a lui. Lara a încercat să nu-i răspundă dar zidul de apărare s-a năruit sub asaltul săruturilor adînci şi delicioase. S-a agăţat de umerii lui largi şi şi-a arcuit întreg trupul spre el.

Încă un minut, după care îl va respinge. Încă un singur sărut, doar o atingere...

Hunter şi-a dezlipit buzele de ale ei şi şi-a scos mănuşa dreaptă, trăgînd de ea cu dinţii. I-a atins gîtul, savurîndu-i delicateţea şi şi-a îngropat faţa în curbura lui. A tras cu putere de corsaj şi i-a eliberat sînii, prinzîndu-i între degete sfîrcurile, trăgînd şi mîngîind pînă ce ea şi-a înăbuşit un strigăt în reverul hainei lui.

– Nu aici... nu acum, a reuşit ea să spună.

Nu a ascultat-o, ci s-a aplecat şi i-a prins un sfîrc între buze, căutîndu-i furibund pe sub fuste. A scos un geamăt mulţumit descoperind că nu purta pantalonaşi, iar mîna lui mare i-a cuprins fesa goală. Lara a tresărit, şocată.

Muzica se auzea clar, amintindu-i că erau în pericol de a fi descoperiţi oricînd. A început să se zbată, reuşind doar să-şi deranjeze şi mai mult hainele.

El i-a strivit buzele într-un alt sărut iar mîna i-a alunecat uşor de la fese spre triunghiul acoperit cu păr negru. Lara s-a înecat, încercînd să protesteze, pînă cînd degetele lui au ajuns pe carnea moale. Nervii îi erau întinşi la maxim din cauza atingerii intime. Nu mai putea respira, nu mai putea vorbi pentru că el o atingea şi mai adînc. Hunter s-a desprins din sărut şi i-a şoptit la ureche:

– Aici te voi săruta eu la noapte.

Imaginea a şocat-o, a făcut-o să roşească. S-a lipit de el pentru că picioarele refuzau să o mai susţină. Nu-şi imaginase că ar putea fi atinsă astfel. El a continuat să o aţîţe

pînă cînd Lara a început să se arcuiască și să-și miște coapsele spre el.

Hunter a sărutat-o pe gît și a întrebat-o:

– Vrei mai mult?

– Nu... nu înțeleg ce vrei să spui.

– Vrei?

– Da, da. Nu-i mai păsa de rușine sau de rațiune, nu-i mai păsa ce-i făcea el, voia doar să nu se oprească.

S-a cutremurat cînd degetul lui a pătruns înăuntrul ei:

– Oh...

Se juca cu carnea mătăsoasă, înaintînd cîte puțin, pînă ce a ajuns să-și strecoare tot degetul înăuntru. Lara a dat capul pe spate, cu ochii închiși, convinsă că va leșina de plăcere. Sau chiar mai rău, că va țipa. Și-a mușcat buza de jos, încercînd să nu strige. Degetul lui avansa și se retrăgea iar Lara și-a dat seama că erau aceleași mișcări ca și cum ar fi făcut dragoste. Coapsele ei îi răspundeau, savurînd fiecare pătrundere, iar mușchii ei interiori îl cuprindeau lacomi.

– Sărută-mă, i-a spus cu voce tremurîndă, tînjind după gura lui. Acum, te rog...

Hunter și-a plecat capul spre ea dar a rămas la cîțiva centimetri distanță, respirația lui fierbinte mîngîindu-i obrajii. Trupul îi era tensionat, excitat, iar pielea i se acoperise de un strat subțire de sudoare.

– Asta este pedeapsa ta, Lara, i-a șoptit. Să arzi și tu de dorință, ca și mine.

Lara a oftat cînd el şi-a retras degetul din trupul ei. I-a desprins cu blîndeţe braţele din jurul gîtului său şi s-a aplecat să-şi ridice mănuşa de pe podea. Lara s-a sprijinit de perete, privindu-l. Se pregătea să plece.

– Nu, i-a spus cu glas şoptit. Aşteaptă, eu...

I-a aruncat o ultimă privire şi s-a îndepărtat, lăsînd-o singură în penumbră. Lara s-a uitat după el, furioasă... şocată.

– Cum ai putut? s-a auzit şoptind. Cum ai putut? Un minut mai tîrziu se lupta cu hainele, străduindu-se să le aranjeze, dar degetele îi tremurau. Nu se putea gîndi la altceva decît la soţul ei şi la lucrurile excitante şi ruşinoase pe care i le făcuse.

Lara nu a ştiut cum a supravieţuit tot restul serii. A reuşit cumva să socializeze, să zîmbească plină de un calm care ascundea haosul dinăuntrul ei. A existat un singur moment în care s-a temut că faţada se va nărui, atunci cînd a început dansul. Era de datoria ei să deschidă balul şi i-ar fi făcut plăcere dacă nu s-ar fi temut ca lumea să-şi dea seama de ce se întîmplase între ei.

– Nu pot, i-a şoptit lui Hunter care venise să-i ofere braţul. Ruşinată, a simţit că obrajii îi ardeau. Toată lumea se uită la mine.

– Tu ești cea care a invitat-o pe fosta mea amantă, a murmurat el nelăsîndu-și chipul să trădeze ceva. Nu-i poți învinovăți că sînt curioși să vadă cum stau lucrurile între noi.

– Iar bîrfele se vor înzeci cînd ne vom retrage devreme, i-a spus Lara. Vor presupune fie că ne certăm, fie că...

– Te-am încălecat, pînă la epuizare, i-a terminat el fraza cu un zîmbet provocator.

– Chiar trebuie să fii atît de crud? l-a întrebat ea.

Hunter i-a răspuns purtîndu-se cu o politețe exagerată care i s-a părut chiar mai rea decît cruzimea. Le-a făcut semn muzicienilor să înceapă un cadril, a condus-o pe Lara în mijlocul sălii și a așteptat ca și alți oaspeți să li se alăture. Mai multe cupluri au venit imediat și curînd Lara s-a trezit într-un vîrtej.

Îi plăcuse întotdeauna să danseze și trecuse ceva timp de cînd nu mai condusese un cadril, dar nu era în stare să savureze acest moment. Se simțea stînjenită și foarte expusă, nu putea scăpa de amintirea a ce se petrecuse ceva mai devreme, sub scară. Era cît pe ce să se împiedice cînd a retrăit senzația pe care i-o dăduseră mîinile lui acoperindu-i sînii, pătrunzîndu-i între picioare.

A trecut și miezul nopții. Minutele treceau grăbite, ora unu se apropia. Lara s-a uitat în jur după soțul ei dar nu l-a văzut nicăieri. Poate că era deja sus, așteptînd. Era disperată, ca un criminal care așteaptă clipa execuției. Amintirea întîmplării de sub scară nu o părăsea, i se întipărise în piele, ca un parfum.

Era aproape de unu... Hunter alesese bine momentul. Oaspeţii se învîrteau de colo-colo, începeau să se ameţească, iar absenţa lor avea toate şansele să treacă neobservată. S-a retras discret dintr-o discuţie şi a ieşit din sala de bal. A ajuns în camera ei, şi-a dat jos rochia, lăsînd-o să cadă pe podea, a deschis dulapul şi şi-a pus neglijeul negru. Era uşor ca fulgul şi o învăluia delicat. Degetele îi tremurau cînd a încercat să-şi scoată perlele din păr şi să-şi desfacă părul. Şi-a trecut peria prin păr şi s-a privit în oglindă. Ochii îi păreau imenşi şi era palidă. S-a ciupit uşor de obraji, ca să-i mai coloreze şi a inspirat adînc.

Nu va fi la fel de groaznic ca în trecut, şi-a spus.

Era convinsă că Hunter va încerca să fie blînd cu ea iar ea îl va ajuta din toate puterile, în speranţa că va termina mai repede. După care totul se sfîrşea iar ei îşi puteau relua traiul obişnuit. Cu acest gînd în minte a ieşit din dormitor şi s-a îndreptat cu paşi repezi spre apartamentul lui, aflat la capătul culoarului.

A intrat fără să bată la uşă. Lampa era mică iar patul era foarte slab luminat. Hunter stătea pe un colţ al saltelei, îmbrăcat încă în hainele de seară. A ridicat capul şi a scos un murmur atunci cînd a văzut-o în neglijeul negru. Nu s-a mişcat nici atunci cînd ea s-a apropiat, deşi cu privirea a cuprins-o toată: picioarele goale, albe, sînii rotunzi abia acoperiţi de dantela subţire, părul negru ca abanosul care îi curgea în valuri pe umeri.

– Lara, a murmurat el atingîndu-i o şuviţă cu degete nesigure. Arăţi ca un înger în negru.

Ea a clătinat din cap.

– Ceea ce am făcut în seara asta dovedeşte că sînt departe de a fi un înger.

El nu a contrazis-o. Văzînd că nu mai părea mînios, ca mai devreme, Lara a încercat să-şi ceară scuze.

– În legătură cu lady Carlysle...

– Nu vreau să vorbim despre ea. Nu înseamnă nimic.

– Da, dar...

– Nu are rost, Lara. A atins-o uşor pe gît. Iubito, du-te înapoi în camera ta.

Uimită de vorbele lui, Lara îl privea cu ochi mari, tăcută.

– Nu pentru că nu te-aş dori, i-a spus Hunter, ridiîndu-se să-şi dea jos haina. I-a pus-o mai apoi pe umeri, închizîndu-i-o în faţă. De fapt, să te văd în acest neglijeu este mai mult decît pot suporta.

– Şi atunci... de ce?

– Pentru că în seara asta mi-am dat seama că nu mă pot juca cu tine, pretinzîndu-ţi trupul drept premiu. Am crezut că o pot face, dar... S-a oprit şi a rîs ironic. Am probabil scrupule, deşi n-am mai avut niciodată.

– Vreau să-mi ţin promisiunea...

– Nu te doresc aşa, ca şi cum mi-ai datora ceva. Nu vreau asta.

– Dar eu vreau.

– Al naibii să fiu dacă o să te fac a mea doar cu forţa. Aşa că... du-te înapoi în camera ta. Şi încuie uşa.

Clipa aceea a fost ca o revelaţie. Privirea mirată a Larei a părut să-l stînjenească. Hunter s-a întors cu spatele la ea şi s-a aşezat pe un colţ al patului, făcîndu-i semn cu mîna să plece

Lara nu s-a mişcat. Înţelegea că el nu o va forţa niciodată, indiferent de circumstanţe, indiferent cît de mult ar fi dorit-o. Îi fusese mereu puţin teamă de Hunter, din cauza firii lui dominatoare şi crude, dar cumva regulile dintre ei se schimbaseră iar acum...

Se simţea ca şi cum ar fi stat la buza prăpastiei, suspendată, ţinîndu-şi respiraţia, înainte de a se hotărî să se arunce în gol.

I-ar fi fost uşor să profite de ceea ce-i spusese el şi să plece. Lara privea fix chipul golit de expresie al soţului ei. Aşa cum îi spusese odată, reuşise să supravieţuiască nopţilor pe care le petrecuseră împreună. Iar asta nu avea cum să fie mai rea.

Ba chiar putea fi mai bună. Ezitînd încă, şi-a dat jos de pe umeri haina şi s-a apropiat de soţul ei.

– Vreau să rămîn cu tine, i-a spus.

Pentru că Hunter nu a schiţat nici un gest, s-a cuibărit pe pat, lîngă el.

– Nu este nevoie, i-a răspuns privind-o întrebător.

– Dar vreau. I-a atins obrazul, hotărîtă, apoi umerii, încurajîndu-l să o ia în braţe. Hunter a rămas nemişcat, privind-o de parcă ar fi fost o apariţie dintr-un vis.

Şi-a strecurat mîna între cămaşa lui şi vestă, acolo unde se strînsese toată căldura trupului. Şi-a trecut palmele pe pieptul lui. Nemişcarea lui a încurajat-o, aşa că i-a desfăcut nasturii din sidef, unul cîte unul, pînă ce vesta s-a deschis complet. I-a lărgit mai apoi nodul cravatei, concentrîndu-se asupra a ce avea de făcut şi ignorîndu-i privirea cercetătoare.

A reuşit în sfîrşit să-i desfacă gulerul apretat şi l-a aruncat cît-colo, după care i-a mîngîiat gîtul transpirat.

– De ce poartă oare bărbaţii gulere atît de ţepene şi de înalte? l-a întrebat.

El a închis ochii sub atingerea ei.

– Brummell a lansat această modă. Ca să-şi ascundă umflăturile de la gît.

– Ai un gît foarte frumos, i-a spus ea trasîndu-l cu vîrful degetelor. E păcat să-l ascunzi.

Hunter a inspirat adînc şi i-a prins încheieturile cu mişcări agile.

– Lara, a avertizat-o el cu glas nesigur, să nu începi ceva ce nu poţi sfîrşi.

Cu mîinile încă prizoniere, Lara s-a aplecat spre el. Şi-a lipit buzele de ale lui, repetat, tentîndu-l, oferind, pînă cînd el a prins-o într-un sărut excitant. Ea i-a răspuns cu ardoare şi i-a explorat curioasă gura cu limba.

Hunter a întins-o pe pat, continuînd să o sărute pe obraji şi pe gît. Lara l-a cuprins cu braţele pe după gît, privind la conturul umerilor şi a capului plecat deasupra ei.

– Nu te opri, sărută-mă mereu, i-a spus ea, dorindu-şi să se bucure de gustul lui.

Gura lui a acoperit-o pe a ei într-un sărut adînc, convingător, care i-a făcut inima să bată cu putere. Nu-şi mai amintea ultima dată cînd făcuseră dragoste, dar ştia precis că fusese ceva de complezenţă, fără vreun cuvînt sau vreo mîngîiere.

Cît de diferit o atingea acum, cînd degetele lui semănau cu aripile unui fluture. I-a ridicat neglijeul deasupra genunchilor şi s-a aplecat să-i sărute picioarele... interiorul gleznei, apoi locul sensibil din spatele genunchiului, făcînd-o să tresară.

– Îţi place? a întrebat-o.

– Eu... nu ştiu.

Şi-a lipit obrazul de partea interioară a pulpei ei iar Lara a simţit că barba lui o gîdila prin materialul subţire.

– Spune-mi ce-ţi place, i-a spus el. Sau ce nu-ţi place... Spune-mi ce vrei. Orice.

– Cînd am venit aici, la tine, îmi doream ca totul să se termine cît se poate de repede.

El a izbucnit în rîs.

– Iar eu vreau să dureze cît de mult. Am aşteptat atît această noapte... Cine ştie cînd va fi o alta. I-a sărutat coapsa prin materialul neglijeului. După care gura lui a trecut într-un alt loc, mult mai intim, interzis, iar Lara a reacţionat fără să mai gîndească, încercînd să-i dea capul deoparte. El nu s-a lăsat, a prins-o de mînă, i-a sărutat vîrful degetelor şi s-

a aplecat din nou deasupra trupului ei. I-a simțit limba prin voalul de mătase, atingînd-o voluptuos pe carnea sensibilă. Ea a scos un scîncet provocat de senzația de intimitate iar soțul ei s-a potrivit și mai bine peste ea, desfăcîndu-i și mai mult picioarele. A lins-o iar, umezind materialul subțire și trimițîndu-i valuri paralizante de plăcere în tot corpul.

Ea a murmurat ceva, fără să știe nici ea dacă era un protest sau o încurajare, iar Hunter a ridicat capul.

– Încercăm și fără neglijeu? a întrebat-o.

– Nu!

El a rîs văzînd-o cît de rapid i-a răspuns și s-a ridicat încît să ajungă cu fața în dreptul feței ei.

– Dă-l jos, a insistat, trăgîndu-i neglijeul de pe un umăr.

– Stinge mai întîi lampa.

– Vreau să te văd, i-a spus sărutîndu-i pielea delicată. Și vreau ca și tu să mă vezi pe mine.

Lara îl privea precaută. Ar fi fost mai simplu pe întuneric. Nu voia să vadă ce se petrecea între ei.

– Nu, a spus cu glas tînguitor, dar și-a dat singură seama că nu fusese prea convingătoare.

– Draga mea, i-a șoptit el cu buzele lipite de umăr. Hai să încercăm, măcar o dată.

Ea nu a mai protestat cînd Hunter i-a lăsat neglijeul să alunece de-a lungul trupului, lăsînd-o vulnerabilă în lumina lămpii. A tras-o mai aproape de el, care era complet îmbrăcat.

– Ajută-mă, i-a spus.

Lara l-a ascultat şi a început să-i desfacă nasturii cămăşii. Deşi el încerca să aştepte răbdător, muşchii îi erau încordaţi şi tremurau de nerăbdare, în timp ce plămînii se luptau cu greu să-i dea oxigenul atît de necesar. În timp ce Lara se chinuia cu butonii, el i-a spus:

– Te doresc. Mai mult decît orice pe lume.

Pînă să apuce să termine cu butonii, el a întins-o pe spate şi s-a aşezat deasupra ei. Cămaşa lui deschisă cădea de o parte şi de alta a trupului ei gol. O învăluia cu privirea, absorbindu-i fiecare detaliu. A sărutat-o, susţinîndu-şi greutatea în coate, cu pieptul musculos foarte aproape de ea. Erau multe lucruri despre care nu-şi amintea deloc, zone pe care nu îndrăznise niciodată să le cerceteze. Ezitînd, i-a atins pieptul gol care i-a părut dur şi totodată moale sub palmele desfăcute, apoi sfîrcurile întunecate şi linia taliei.

El s-a lăsat să alunece de-a lungul trupului ei, s-a jucat cu sînii pe care i-a cuprins în palme ca într-un căuş, trasînd cercuri pe deasupra sfîrcurilor. Şi-a lipit buzele de unul, trăgîndu-l înăuntru, prinzîndu-l între dinţi. Lara a gemut în timp ce el continua să se joace, să sugă, mai întîi un sfîrc, apoi celălalt. Se simţea straniu, cuprinsă parcă de febră...

Zidul de apărare dinăuntrul ei se năruia. Mîna lui se plimba pe pieptul ei iar ea şi-a desfăcut picioarele, invitîndu-l să o pătrundă, să o atingă.

Simţindu-i abandonul, Hunter o atingea peste tot cu buzele, gustînd-o şi sărutînd-o pe talie, pe abdomen, pe coapse, respirîndu-i aroma intimă dintre picioare. S-a

folosit de degete ca să ajungă la locul dorit și și-a făcut loc cu limba. Ea s-a arcuit cuprinsă de flăcări de plăcere, ascuțite și terifiante, iar ochii i s-au umplut de lacrimi. Cercurile de foc descrise de gura lui o făceau să ofteze și să freamete. Îi simțea limba pătrunzînd tot mai adînc, invadînd-o cu nespusă blîndețe.

S-a folosit de greutatea lui pentru a-i desface și mai mult picioarele în timp ce continua să-i provoace senzații de o sălbatică intensitate.

Inima Larei bătea cu putere, vedere i se încețoșase și tot ce simțea se concentra pe locul acela, acoperit de gura lui. El o adora, o consuma, o devora, pînă cînd plăcerea a devenit de nesuportat și a fost cuprinsă de un val nesfîrșit de spasme eliberatoare.

După ce și ultima contracție s-a stins, Hunter s-a ridicat să o privească în ochii umezi, uimiți. Și-a strecurat genunchiul între picioarele ei, iar ea și le-a desfăcut imediat, încredințîndu-i-se cu totul. Hunter se chinuia să-și desfacă pantalonii în timp ce Lara se străduia să-și facă puțin curaj, știind că urma să simtă o durere ascuțită.

El a pătruns-o ușor, treptat, iar ea nu a simțit nici un fel de disconfort. Trupul ei a acceptat imediat intruziunea masivă iar el a pătruns-o tot mai adînc, pînă cînd a făcut-o să geamă de plăcere.

Erau acum uniți complet, așa că Hunter s-a oprit și și-a îngropat fața în curbura umărului ei. L-a simțit cum tremura, încercînd să-și stăvilească valul eliberator al pasiunii.

– E bine, i-a murmurat mîngîindu-l pe spate.

L-a încurajat cu o mişcare a şoldurilor iar el a oftat:

– Nu, Lara, i-a spus cu glas îngroşat. Aşteaptă... Doamne, nu pot...

Ea s-a arcuit din nou spre el, primindu-l şi mai mult înăuntrul ei. Era mai mult decît putea suporta Hunter. A gemut şi s-a cutremurat, atingînd punctul culminant.

Un minut mai tîrziu, s-a rostogolit pe o parte, luînd-o şi pe Lara cu el. Se străduia încă să-şi recapete ritmul respiraţiei şi a sărutat-o apăsat. Gura lui păstra o esenţă uşor sărată, provocatoare, pe care nu a găsit-o deloc neplăcută.

Lara a vorbit prima. cu obrazul încă lipit de pieptul lui.

– Acum pot să sting lampa?

A rîs şi i-a făcut pe plac, după care s-a dezbrăcat complet şi a venit din nou lîngă ea, prin întuneric.

Lara s-a trezit brusc dintr-un vis despre Psyche, fecioara care fusese sacrificată unui şarpe înaripat şi care fusese furată de Eros... soţul necunoscut care venea noaptea la ea, nevăzut, şi făceau dragoste. S-a întors pe spate şi s-a întins dar în secunda următoare a simţit, speriată, un trup de bărbat lîngă al ei. A tras imediat de cearceaful care i se adunase în talie. O mînă mare a acoperit-o pe a ei.

– Nu, i-a şoptit. Vreau să văd cum se reflectă lumina lunii pe pielea ta.

Rămăsese treaz în tot acest timp, privind-o. Lara a încercat din nou să tragă de cearşaf, dar Hunter i l-a luat din mînă şi l-a dat deoparte. I-a atins uşor sfîrcurile, valea argintie care se forma între ele. Lara s-a întors spre el, căutîndu-i gura iar el a sărutat-o atît de adînc şi de tandru încît pulsul i s-a accelerat din nou. Mîinile lui i-au alunecat spre fese, cuprinzîndu-le rotunjimea în palme şi trăgînd-o mai aproape.

Erecţia lui îi apăsa pe stomac. Nu mai era însă o armă, ci un instrument al plăcerii. Lara l-a atins prudentă, înlănţuindu-l cu degetele, lăsîndu-le să alunece pe pielea fierbinte, mătăsoasă. Atingerea ei l-a făcut să freamete, trupul lui a răspuns imediat mîngîierilor ei. Ea a simţit că Hunter ar fi vrut să-i arate anumite lucruri, să o înveţe, însă pentru moment o lăsa să-l exploreze în voie. I-a şoptit la ureche cît de mult o dorea, a sărutat-o pe gît, după care i-a ridicat genunchii şi i-a depărtat, împingîndu-se adînc în ea. Lara a oftat şi s-a mişcat puţin, să-l primească.

A simţit doar o clipă de disconfort înainte ca trupul ei să-l accepte. Ritmul lui era constant şi sigur iar ea s-a ridicat spre el, îngropîndu-şi degetele în muşchii putenici ai spatelui. Era delicios de greu, o poseda aşa cum îşi dorea, o acoperise cu greutatea lui bărbătească şi se avînta tot mai adînc... Plăcerea era copleşitoare.

A strigat cînd a cunoscut extazul, cutremurîndu-se mulţumită. I-a făcut tot atîta plăcere să-l simtă şi pe el ajungînd la orgasm, să-l simtă tremurînd de senzaţii pe care nu le mai putea controla.

El a mai rămas înăuntrul ei, în timp ce gura lui o acoperea pe a ei, mîngîind şi gustînd. Ca prin vis, Lara îi mîngîia părul des şi pielea moale din spatele urechii. L-a simţit că se pregătea să se retragă şi a protestat cu un geamăt.

– Nu...

– Te strivesc, i-a şoptit el, rostogolindu-se pe o parte.

– Aşa era şi cu lady Carlysle? l-a întrebat ea, privind atent la chipul lui umbrit.

– Nu am mai trăit cu nimeni asta.

Încîntată de răspuns, Lara s-a cuibărit mai aproape şi şi-a lipit obrazul de pieptul lui.

– Hunter?

– Mmm?

– Ce ţi-a spus lady Carlysle mai devreme?

El s-a oprit din mîngîieri. Trupul i s-a tensionat iar atunci cînd i-a răspuns, în voce i se citea exasperarea:

– Esther a fost dezamăgită cînd i-am spus foarte clar că nu mă interesează să reluăm legătura. A fost atît de furioasă că mi-a spus că nu pot fi adevăratul Hawksworth.

– Oh... Lara continua să-şi ţină obrazul lipit de pieptul lui. Crezi că are de gînd să te acuze public? l-a întrebat.

El a ridicat din umeri.

– Mă îndoiesc. Ar putea fi bănuită că o face din vanitate rănită. Iar Esther nu doreşte în nici un caz să se facă de rîs.

– Probabil că nu. Lara a clipit, gîdilîndu-l cu genele. Îmi pare rău.

– De ce?

– Pentru că ți-am pus răbdarea la încercare pînă în seara asta.

– Ei bine... Și-a strecurat mîna între coapsele ei, făcînd-o să tresară. O să te revanșezi, nu-i așa?

– Da... da, a oftat ea de plăcere.

– Mama! Mama!

Lara a deschis ochii și a căscat, deranjată de lumina soarelui. Johnny stătea la marginea patului, cu fețișoara la același nivel cu ea. Era în pijama și în picioarele goale.

Dîndu-și seama că o găsise în patul lui Hunter, Lara s-a uitat în spate și a văzut că și el începea să se trezească.

S-a acoperit bine cu cearceaful și s-a întors spre Johnny.

– De ce te-ai trezit atît de devreme?

– Au ieșit puii din ou!

Încă amețită, și-a adus aminte de cloșca pe care o urmăriseră cu asiduitate de cîteva zile.

– De unde știi, dragul meu?

– Am fost să mă uit. Privirea lui inocentă a trecut de la ea la Hunter, care se ridicase în șezut și-și trecea mîna prin părul răvășit.

– Bună dimineața, i-a spus Hunter calm, ca și cum situația ar fi fost una obișnuită.

– Buna dimineaţa! i-a răspuns vesel Johnny şi şi-a îndreptat din nou atenţia spre Lara. Mamă, de ce nu eşti în patul tău?

Lara a hotărît că explicaţia cea mai simplă era şi cea mai bună.

– Pentru că lordul Hawksworth m-a invitat să dorm cu el.

– Şi unde-ţi este cămaşa de noapte?

S-a îmbujorat şi i-a răspuns evitînd privirea lui Hunter.

– Îmi era atît de somn aseară că am uitat să o îmbrac.

– Ce uitucă eşti! a chicotit copilul.

Lara i-a zîmbit la rîndul ei.

– Du-te să-ţi pui halatul şi papucii.

Copilul a dispărut cît ai clipi iar Hunter a întins mîna spre Lara. Ea s-a ferit însă şi s-a dat jos din pat. A ridicat de pe covor cămaşa lui şi s-a îmbrăcat cu ea. Privirile li s-au întîlnit şi şi-au zîmbit timid.

– Cum îţi este? a întrebat-o el cu blîndeţe.

Lara nu i-a răspuns imediat, chinuindu-se să găsească un nume pentru sentimentul care o copleşise. O fericire stranie, plină de căldură, mai completă şi mai certă decît tot ce simţise pînă atunci. N-ar fi vrut să-l părăsească nici măcar o clipă, îşi dorea să-şi poată petrece ziua cu el, şi ziua de mîine, şi următoarea, pînă cînd afla totul despre el.

– Sunt fericită, i-a spus. Atît de fericită că mi-e teamă.

– De ce ţi-e teamă, iubita mea?

– Pentru că-mi doresc din toată inima să dureze.

Hunter i-a făcut semn să se apropie dar ea s-a aventurat numai pentru un sărut fugar, după care s-a retras.

– Unde te duci? a întrebat-o el.

Lara s-a oprit în prag şi i-a zîmbit:

– Să mă îmbrac şi să văd puii, bineînţeles.

Capitolul 15

Trebuia neapărat să facă ceva pentru copiii din închisori în răstimpul în care orfelinatul era mărit. Nici nu încăpea discuţie să lase lucrurile aşa cum erau. Lara nu suporta ideea ca ei să-şi mai petreacă măcar o noapte în acele locuri periculoase. Singura soluţie era să-i convingă pe cei ce locuiau în Market Hill să-i primească în casele lor pînă cînd orfelinatul era gata. Din nefericire, ideea ei a fost primită cu o reţinere la care nu se aşteptase.

– Cum pot avea asemenea inimi împietrite? i se plîngea Lara lui Hunter după o dimineaţă în care făcuse vizite după vizite şi fusese refuzată politicos în toate. A înaintat în bibliotecă, şi-a scos boneta şi a aşezat-o pe un scaun şi a început să-şi facă vînt. I-am rugat doar pe cei care au posibilităţi, care îşi pot permite să găzduiască un copil sau doi, şi doar pentru cîteva luni! De ce nu vrea nimeni să ridice un deget măcar? Eram convinsă că măcar doamna Hartcup şi cu doamna Wyndham...

– Din considerente practice, i-a răspuns Hunter îndepărtîndu-şi scaunul de birou. A tras-o pe Lara în poala sa şi a început să-i desfacă volanul detaşabil de la gît. Lăsînd

deoparte orice impuls caritabil, trebuie să recunoşti că nu le ceri să aibă grijă de nişte copii obişnuiţi. Bunii cetăţeni din Market Hill îi privesc pe orfanii crescuţi în închisori ca pe nişte infractori în devenire – şi cine i-ar putea condamna pentru asta?

Lara i-a aruncat o privire plină de reproş.

– Cum poţi să spui asta cînd ştii prea bine că Johnny este un înger?

– E băiat bun, a recunoscut Hunter zîmbind în timp ce arunca o privire spre fereastră. Abia atunci Lara a auzit zgomotele şi şi-a dat seama că Johnny era afară şi trăgea cu pistolul de jucărie, distracţia lui favorită. Numai că Johnny este o excepţie, a continuat Hunter. Majoritatea celorlalţi copii au nevoi speciale. Iar unii sînt ca nişte animale sălbatice. Nu te poţi aştepta ca familiile Hartcup, Wyndham sau altele să-şi asume o asemenea responsabilitate.

– Şi atunci ce este de făcut?

– Trebuie să aştepţi ca noua aripă a orfelinatului să fie gata şi ca noii profesori să fie angajaţi, i-a răspuns el.

– Nu pot aştepta atît! Vreau ca acei copii să părăsească imediat închisorile. Îi voi aduce aici şi-i voi îngriji chiar eu dacă e nevoie.

– Cum rămîne cu Johnny? a întrebat Hunter. Cum îi vei explica că tot timpul şi toată atenţia ta se vor îndrepta spre alţi copii iar el nu se va mai bucura de nimic?

– Îi voi spune... pur şi simplu că... Lara s-a oprit, frustrată. Nu va înţelege, a recunoscut.

Hunter a clătinat din cap, compătimitor.

– Draga mea, i-a şoptit, te-aş sfătui să încerci să-ţi împietreşti inima, măcar un pic, dar ştiu că aşa ceva e imposibil.

– Nu-i mai pot lăsa pe copii acolo, luni întregi.

– Înţeleg, la naiba! O să văd dacă pot face ceva, deşi mă îndoiesc să am mai mult noroc decît tine.

– Vei avea, i-a spus Lara recăpătîndu-şi imediat încrederea. Ai marele talent de a-i determina pe oameni să facă ceea ce vrei.

Hunter a zîmbit ironic.

– Mai am un alt talent, pe care vreau să ţi-l arăt în noaptea asta.

– Poate, i-a răspuns ea provocator.

Hunter s-a dovedit un aliat de nădejde. A făcut cîteva vizite, s-a tîrguit, a încercat să fie cît mai convingător ba chiar i-a mai şi ameninţat pe unii, dar în final toţi cei doisprezece copii aveau adăposturi temporare. Pentru că şi pe ea încercase să o convingă Hunter – deşi cauza era cu totul diferită – Lara ştia prea bine cît de greu le fusese oamenilor să-l refuze.

Ea nu avea să-l mai privească niciodată la fel, după noaptea petrecută împreună, atunci cînd simţise pentru prima oară plăcerea în braţele unui bărbat.

Mai mult decît plăcerea fizică, ea mai simţise încă ceva: că putea avea încredere în el.

Hunter era un bărbat blînd, şi-a spus Lara, cu oarecare uimire. Soţul ei era atent cu ea dar şi cu cei din jurul lui... Nu ştia ce anume provocase o asemenea schimbare, dar era recunoscătoare.

Deşi nu părea să-i aprobe pornirile filantropice de a se amesteca în vieţile celorlalţi, părea să o înţeleagă şi încerca să o ajute.

Hunter fusese mereu foarte ocupat, dar altele îi fuseseră îndeletnicirile în primii lor ani de căsătorie. Era nelipsit de la vînători sau evenimente legate de sport, iar pentru cluburile de jocuri de noroc făcuse o adevărată pasiune. Lara bănuia că foştii lui tovarăşi descopereau acum cu dezamăgire că după întoarcerea din India, Hunter se simţea răspunzător pentru cei din jurul lui. Începuse să se intereseze de comerţ, navigaţie, manufacturi şi chiar cumpărase o fabrică de bere care îi aducea un profit bun, lună de lună. Era acum mai atent la lucrările agricole de pe domeniile lui şi se angajase să facă îmbunătăţirile demult aşteptate de arendaşii lui.

Tînăr fiind, obişnuit cu privilegiile şi avînd sentimentul invulnerabilităţii, Hunter crezuse cîndva că lumea exista doar ca să-i ofere lui plăcere. Acum era mai matur şi mai înţelept, nu mai considera că totul i se cuvenea şi-şi asuma responsabilităţile pe care altădată le evitase.

Era însă departe de a fi fost un sfînt... avea ceva dintr-un ticălos, lucru care îi plăcea Larei. Era seducător, jucăuş, ironic, o încuraja să uite de morală şi să i se alăture în a face lucruri de care nu s-ar fi crezut capabilă. Într-una din nopţi o vizitase pe Lara în dormitorul ei doar ca să se bucure de oglinda de pe tavan, înainte ca aceasta să fie îndepărtată de Possibility Smith. Ignorînd protestele Larei, făcuse dragoste cu ea şi rîsese de ea cînd o văzuse ascunzîndu-se imediat sub cearşaf. În timpul unei serate muzicale îi şoptise la ureche pasaje indiene de dragoste... iar altă dată o dusese la un picnic şi o sedusese chiar acolo, în aer liber.

Era soţul la care nu îndrăznise niciodată să spere: tandru, excitant şi puternic. Îl iubea – i-ar fi fost imposibil să nu-l iubească – dar îi era teamă să o recunoască asta cu voce tare. Cîndva avea să i-o şi spună, atunci cînd se va simţi în siguranţă.

Înfăşurată într-un şorţ imens, Lara stătea la masa din bucătărie şi zdrobea seminţe de in într-un mojar din marmură. Le-a amestecat apoi cu ceară de albine topită. Era o veche reţetă de familie pentru alinarea gutei, boală care îl chinuia de ceva timp pe sir Ralph Woodfield, unul din locuitorii din Market Hill. Deşi acesta era un bărbat mîndru, care nu cerea nimănui favoruri, îşi trimisese un servitor, de dimineaţă, să ceară o doză din leac.

Naomi a intrat în bucătărie, scuturîndu-şi fusta de colbul de pe drum. Fusese în sat. S-a apropiat de Lara, încruntată.

– Naomi, i-a spus Lara oprindu-se din treabă, credeam că eşti în sat, cu prietenele tale. Doar e ziua ta liberă.

– A trebuit să mă întorc de îndată, doamnă, i-a şoptit Naomi în timp ce celelalte servitoare continuau să sporovăiască vesele. Nu ştiu dacă e adevărat sau nu, dar... am auzit ceva în sat.

Lara a lăsat deoparte mojarul şi şi-a privit întrebător camerista.

– Este vorba de lady Lonsdale, a continuat Naomi. Eu sînt prietenă cu Betty, camerista ei, şi din vorbă-n vorbă... Stînjenită, Naomi a tras aer în piept şi a terminat repede ce avea de spus: Betty a spus că e un secret mare, dar lady Lonsdale e bolnavă.

Dîndu-şi seama că servitoarele se opriseră din treabă şi ascultau. Lara a tras-o pe Naomi într-un colţ şi i-a şoptit:

– Bolnavă? Nu se poate... De ce nu am fost anunţată?

– Betty spune că familia nu vrea să afle nimeni.

– Cît de bolnavă este? a întrebat Lara. Naomi, ţi-a spus Betty cumva... dacă sora mea are semne de violenţă?

Fata a coborît privirea.

– A căzut pe scări, se pare. Betty nu a fost acolo să o vadă, dar mi-a spus că pare mai grav decît o simplă căzătură. Spune că lady Lonsdale se simte foarte rău şi că nu au vrut să trimită după doctor.

Lara tremura de furie şi oroare. Lonsdale o bătuse din nou pe Rachel. Era sigură de asta.

Ca şi dăţile trecute, după aceea avusese probabil remuşcări şi-i fusese prea ruşine ca să trimită după doctor. În minte îi treceau o mulţime de planuri: trebuia să ajungă la Rachel, să o ia de lîngă Lonsdale, să o ducă într-un loc sigur şi să o îngrijească.

– Vă rog să nu spuneţi nimănui că ştiţi de la mine, doamnă, i-a spus Naomi. N-aş vrea ca Betty să-şi piardă slujba din cauza mea.

– Bineînţeles, i-a răspuns Lara, uimită că putea vorbi cu atîta calm, deşi în sufletul ei era furtună. Îţi mulţumesc. Naomi. Ai făcut foarte bine că mi-ai spus.

– Da, doamnă. Naomi părea uşurată. Şi-a luat boneta şi a ieşit din bucătărie.

Fără să se uite spre bucătăreasă şi spre celelalte servitoare care începuseră deja să şuşotească, Lara a pornit spre salonul rezervat de obicei domnilor. Pe pereţi erau o mulţime de capete de animale împăiate, ucise de Hunter şi de tatăl lui. Aura victoriilor bărbăteşti, transmisă de-a lungul generaţiilor Hawksworth, părea să umple încăperea.

Hotărîtă, Lara s-a îndreptat spre unul din dulapurile de sub rastelurile cu arme şi a găsit casetele din lemn de mahon care adăposteau pistoalele.

Pistoale cu mînere din sidef, lemn, argint... sculptate, gravate, bogat împodobite, asemenea obiectelor religioase. Lara nu mai trăsese niciodată cu pistolul, dar îi văzuse

trăgînd pe Hunter și pe prietenii lui. Atunci i se păruse ușor să încarce pistolul și să țintească. Tot mai furioasă cu fiecare secundă care trecea, ea nici nu și-a dat seama că intrase cineva pînă cînd i-a auzit glasul lui Hunter.

Acesta tocmai se întorsese de pe moșie, unde inspectase noul gard ridicat, așa că era îmbrăcat cu costumul de călărie.

– Te pregătești de vreun duel? a întrebat-o în glumă în timp ce s-a apropiat să-i ia pistolul din mînă. Dacă vrei să ucizi pe cineva, insist să aflu dinainte despre cine este vorba.

Lara i s-a împotrivit și nu a dat drumul armei.

– Da, i-a răspuns furioasă. Ochii i se umpluseră de lacrimi. Da... am de gînd să-l omor pe prietenul tău Lonsdale. A făcut-o, iar... nu știu în ce stare este Rachel, dar am de gînd să o iau de acolo. Ar fi trebuit să fac asta demult! Sper doar ca Lonsdale să fie acolo cînd ajung, să-i înfig un glonț în inimă...

– Șșt... Mîna lui mare a cuprins pistolul. I l-a luat și l-a așezat cu grijă pe masă. S-a întors apoi spre Lara și i-a privit chipul scăldat de lacrimi. Cumva, simpla lui prezență a părut să-i atenueze panica. A strîns-o la pieptul lui și i-a șoptit cuvinte liniștitoare la ureche.

Lara și-a strecurat mîna pe sub haina lui pînă ce palma i-a atins cămașa, simțindu-i bătăile ritmice ale inimii. I se părea că totul era atît de intim... să poată plînge în brațele lui... era mai personal decît dacă ar fi făcut dragoste. Ura senzația de neajutorare pe care o avea. Dar nu-l mai simțise

niciodată cu adevărat soţul ei, aşa ca acum. I-a inspirat parfumul familiar şi a oftat.

Hunter a găsit o batistă şi i-a şters lacrimile.

– Haide, spune-mi ce s-a întîmplat, i-a spus cu blîndeţe, ajutînd-o să-şi sufle nasul.

Lara a clătinat din cap, ştiind că el nu avea să-i fie de nici un ajutor, pentru că era vorba de Lonsdale. Erau prieteni de prea mult timp. Pentru bărbaţii ca Hunter sau Lonsdale, prietenia era mai importantă decît căsnicia. O soţie – spusese cîndva Hunter – era o necesitate inevitabilă. Iar celelalte femei erau doar pentru recreere. Un prieten, însă, era ales cu grijă şi cultivat o întreagă viaţă.

– Ai pomenit numele lui Lonsdale, i-a spus Hunter. Ce s-a întîmplat?

Lara s-a desprins din îmbrăţişarea lui.

– Nu vreau să discut despre asta, i-a răspuns. Îi vei lua apărarea lui Lonsdale, cum ai făcut-o şi în trecut. Bărbaţii îşi ţin întotdeauna partea în asemenea situaţii.

– Povesteşte-mi, Lara.

– Naomi a auzit azi în sat că Rachel nu s-ar simţi bine. Că ar fi căzut pe scări. Dar ştiind ce s-a mai întîmplat în trecut, sînt convinsă că altul este adevărul.

– Sînt doar bîrfe, deci. Pînă cînd vor fi confirmate de evidenţă.

– Te îndoieşti? a strigat Lara. Lonsdale îşi revarsă tot timpul mînia asupra surorii mele. Toată lumea ştie asta, dar nimeni nu îndrăzneşte să intervină. Iar Rachel preferă să

ajungă în mormînt decît să recunoască. Nu-l va părăsi niciodată şi nu va rosti un cuvînt rău împotriva lui.

– Este femeie în toată firea, Lara. Las-o să judece singură.

Lara l-a privit furioasă.

– Rachel nu este în stare să ia vreo decizie în ceea ce-l priveşte pe Lonsdale. Crede, asemenea tuturor, că soţia este proprietatea soţului ei. Bărbaţii îşi pot lovi cîinii, biciui caii şi îşi pot bate nevestele, pentru că este dreptul lor. Ochii Larei se umpluseră din nou de lacrimi. Nu ştiu cît de rău este Rachel de data aceasta, dar simt că s-a întîmplat ceva cumplit. Nu-ţi cer să faci nimic, pentru că ştiu prea bine că eşti bun prieten cu Lonsdale. Tot ce-ţi cer este să te ţii deoparte şi să mă laşi să fac ce cred de cuviinţă.

– Nu şi atunci cînd îmi cotrobăi prin dulapul cu arme. A prins-o de mînă chiar atunci cînd încerca să scoată din dulap o altă cutie din mahon. Uită-te la mine, Lara. Mă voi duce eu la reşedinţa Lonsdale şi voi afla dacă ai motive să te îngrijorezi. Eşti mulţumită aşa?

– Nu, i-a spus Lara, încăpăţînată. Vreau să vin şi eu. Şi vreau să o aduc aici, indiferent de starea în care se găseşte.

– Ceea ce spui nu are sens, i-a răspuns el cu asprime. Nu te poţi amesteca în căsnicia cuiva şi nu o poţi lua cu forţa pe soţie din propria casă.

– Nu-mi pasă de legi! Vreau doar ca sora mea să fie în siguranţă.

– Şi ce vom face cînd va dori să se întoarcă la ea acasă? O vom încuia în camera ei? O s-o legăm cu lanţuri de mobilă?

– Da! a izbucnit Lara, deşi ştia că nu avea nici o logică în ce spunea. Aş face orice să o ştiu departe de monstrul acela!

– Nu mergi nicăieri, i-a spus Hunter. Dacă Rachel nu se simte bine, va fi şi mai rău dacă te va vedea.

Lara s-a desprins de lîngă el şi a luat un săculeţ cu gloanţe.

– Tu nu ai fraţi sau surori, i-a spus încercînd să-şi stăpînească lacrimile. Dacă ai fi avut ai fi înţeles ce simt eu pentru Rachel. Am vrut să am grijă de ea din clipa în care s-a născut. Îmi amintesc o zi, cînd eram mici, iar Rachel a vrut să se urce într-un copac înalt din grădina noastră. Deşi tata ne interzisese, eu am ajutat-o să urce alături de mine. Stăteam pe o creangă şi ne bălăbăneam picioarele cînd a alunecat dintr-o dată şi a căzut. Şi-a frînt braţul şi şi-a scrîntit umărul. Iar eu nu am reuşit să o prind. Am văzut-o cum cădea iar stomacul mi s-a strîns, de parcă eu căzusem. Aş fi făcut orice să-i pot lua locul. La fel simt şi acum. Ştiu că i s-a întîmplat ceva îngrozitor şi nu pot să stau deoparte.

Şi-a încleştat fălcile, încercînd să se oprească din plîns. Au trecut cîteva clipe lungi.

– Ştiu că nu poţi face nimic, a spus Lara. Nu vrei ca cel mai bun prieten să-ţi devină duşman. Şi asta se va întîmpla dacă îndrăzneşti să intervii.

Hunter a înjurat printre dinţi.

– Rămîi aici, naiba să te ia! O s-o aduc pe Rachel la tine.

L-a privit cu ochi mari de uimire.

– Faci tu asta?

– Îţi jur.

A răsuflat uşurată.

– Oh, Hunter...

El a clătinat din cap, încruntat.

– Nu-mi mulţumi pentru ceva ce nu-mi doresc să fac.

– Atunci de ce...

– Pentru că mi-e al naibii de clar că altfel nu-mi vei mai da pace. O privea de parcă ar fi vrut să o strîngă de gît. Spre deosebire de tine, eu nu am dorinţa copleşitoare de a salva lumea. Vreau doar să am parte de un strop de linişte. După ce acest episod se va încheia, ţi-aş fi recunoscător dacă am putea să nu ne facem griji măcar cîteva zile pentru orfani, bătrîni sau alte făpturi lipsite de noroc. Îmi doresc o seară liniştită, poate chiar două, dacă nu cer prea mult.

Lara îl cerceta cu privirea. Nu voia să pozeze în cavalerul salvator, şi-a dat ea seama. De aceea încerca să pară că motivele lui erau egoiste. Dar pe ea nu o păcălea. Încă o dată, Hunter făcea ceea ce era corect.

În tăcere, Lara se gîndea la cît de mult se schimbase.

– Trebuie să-ţi mărturisesc ceva, i-a spus.

– Ce anume? a întrebat-o cu glas de gheaţă.

– Demult, cu ani în urmă... chiar am invidiat-o pe Rachel pentru că... Şi-a coborît privirea şi şi-a fixat-o pe covor. Cînd Rachel s-a măritat cu Lonsdale chiar îşi imagina că era îndrăgostită de el. Lonsdale era frumos şi romantic, iar cînd vă comparam pe amîndoi, în mintea mea, tu erai... infinit

mai rău. Erai mult prea serios, prea preocupat de tine însuţi şi nu aveai nimic din farmecul lui Lonsdale. Nu este de mirare că nu te iubeam. Părinţii mei au aranjat această căsătorie iar eu am acceptat. Dar cînd vedeam cîtă afecţiune era între Rachel şi Lonsdale nu mă puteam abţine să nu cred că făcuse o alegere mai bună decît mine. Nu ţi-aş fi recunoscut niciodată asta, numai că acum... acum înţeleg cît de mult mă înşelam. Ai devenit atît de... S-a oprit, roşie ca focul, pentru că emoţiile o împiedicau să continue. Eşti mai mult decît am sperat. Cumva, te-ai transformat în bărbatul în care pot avea încredere, pe care mă pot bizui. În bărbatul pe care-l pot iubi.

Nu îndrăznea să se uite în ochii lui pentru că nu-şi dădea seama dacă el îşi dorea sau nu să-i audă mărturisirile. Hunter a trecut pe lîngă ea şi a ieşit pe uşă... lăsînd-o singură cu ecoul propriilor cuvinte.

Capitolul 16

Se părea că servitorii din casa Lonsdale le ţineau parte stăpînilor în funcţie de gen. Bărbaţii îl susţineau pe stăpîn în timp ce servitoarele ţineau partea doamnei. Doi lachei şi valetul s-au străduit să-l împiedice pe Hunter să intre în timp ce menajera şi alte cîteva servitoare priveau scena cu îngrijorare. Hunter a simţit că femeile erau mai mult decît nerăbdătoare să-i arate unde era camera stăpînei lor.

Hunter a schimbat cîteva priviri cu valetul, un bătrîn care fusese loial familiei timp de cîteva decenii. Fără îndoială că asistase la multe şi-şi ajutase stăpînii să ascundă urmele faptelor lor. Bărbatul era politicos şi demn, dar din privirea lui Hunter a înţeles că se întîmplase ceva. Era flancat de cei doi lachei care păreau gata să-l ia pe sus pe Hunter şi să-l dea afară.

– Unde este Lonsdale? a întrebat sec Hunter.

– Stăpînul nu este acasă, domnule.

– Mi s-a spus că lady Lonsdale e bolnavă. Am venit să mă interesez de starea ei.

I s-a părut că valetul s-a îmbujorat puţin.

– Nu vă pot da detalii despre starea de sănătate a doamnei. Este o chestiune privată. Poate că ar fi mai bine să discutaţi cu lordul Lonsdale, cînd se va întoarce. Hunter s-a uitat la cei doi lachei şi la slujitoarele care parcă împietriseră lîngă scară şi şi-a dat seama că lady Lonsdale era într-adevăr în stare gravă.

Situaţia i-a amintit de o alta, în India, cînd îşi vizitase un prieten aflat pe moarte şi găsise încăperea plină cu rude de-ale lui dar şi de-ale soţiei. Disperarea lor mută părea să plutească prin aer, ca un fum. Ştiau cu toţii că, dacă murea, soţia lui avea să fie arsă de vie alături de cadavrul soţului. Hunter îşi amintea de urma palmei ei, lăsată cu vopsea roşie pe tocul uşii, înainte de a ieşi din încăpere pentru a împlini vechea tradiţie *sati.* Urma aceea era tot ce avea să rămînă după ea, pentru a aminti lumii de existenţa ei pe pămînt. Iar Hunter nu avusese cum să o ajute. Indienii credeau atît de mult în *sati* încît erau în stare să-l ucidă pe străinul care îndrăznea să se amestece.

Viaţa unei femei valora prea puţin şi în multe alte culturi. Chiar şi într-a lor, care se presupunea a fi modernă şi luminată. Nu o contrazisese pe Lara atunci cînd îi spusese că în ochii englezilor, soţia era proprietatea bărbatului iar acesta putea face cu ea orice dorea.

Judecînd după ce vedea acum, în casa aceea, nefericita lady Lonsdale era pe cale să devină o victimă a societăţii în care trăia.

Asta dacă nu intervenea nimeni.

Hunter i s-a adresat valetului, atent să fie auzit și de toți ceilalți:

– Dacă moare, a spus încet, vei fi acuzat de complicitate la crimă. Și-a dat seama fără să ridice privirea ce efect au avut cuvintele lui asupra celor prezenți. Un curent de teamă, vinovăție și îngrijorare a părut să străbată încăperea.

Nimeni nu s-a mișcat, nici măcar valetul atunci cînd Hunter s-a îndreptat spre scară. S-a oprit în fața menajerei durdulii:

– Arată-mi care este camera doamnei.

– Da, domnule. A urcat treptele atît de repede încît el a trebuit să urce cîte două ca să țină pasul cu ea.

În camera lui Rachel era întuneric. În aer plutea un iz de parfum dulce iar draperiile erau trase, lăsînd să pătrundă doar o șuviță de lumină. Rachel stătea în pat, sprijinită de perne, cu părul despletit și trupul subțire acoperit cu o cămașă albă de noapte. Nu părea să aibă vînătăi sau urme de lovituri vizibile pe față sau pe brațe, dar era ciudat de palidă iar buzele îi erau crăpate.

Auzind că intrase cineva, Rachel a deschis ochii și a privit silueta care se contura în întuneric. A scos un sunet de teamă iar Hunter și-a dat seama că ea crezuse că era Lonsdale.

– Lady Lonsdale, a spus el. Rachel... Ce ți s-a întîmplat? De cînd ești bolnavă? I-a luat mîna rece și subțire în mîna lui, încercînd să o încălzească.

Ea îl privea cu ochii unui animal rănit.

– Nu ştiu, i-a răspuns în şoaptă. Nu ştiu ce s-a întîmplat. Nu a vrut, sînt sigură... dar am căzut, nu ştiu cum. Odihnă... doar de odihnă am nevoie. Numai că doare îngrozitor. Şi nu pot să dorm.

Nu avea nevoie doar de odihnă, ci de o vizită a doctorului Slade, pentru început.

– Lara m-a trimis după tine, i-a spus el. Dumnezeu ştie că nu ar trebui să fii mutată din loc, dar i-am promis.

Numele surorii ei a părut să răzbată prin coşmarul ei de dureri.

– Da, Larissa... Vreau la Larissa. Te rog.

Hunter s-a întors spre menajera care stătea într-un colţ.

– Ce naiba se petrece aici?

– Sîngerează, domnule, i-a răspuns menajera. De cînd a căzut. Nimic din ce i-am făcut nu a oprit sîngerarea. Am vrut să trimit după doctor, dar stăpînul mi-a interzis. Şi-a coborît vocea, iar Hunter a făcut eforturi să o audă: vă rog, domnule, luaţi-o de aici înainte să se întoarcă stăpînul. Nu ştiu ce se va întîmpla dacă nu o luaţi.

Hunter s-a uitat din nou la silueta fragilă de pe pat şi a dat pilota deoparte. Pe cămaşa ei de noapte erau pete uscate de sînge, la fel şi pe cearşaf. I-a poruncit imediat menajerei să-l ajute şi a înfăşurat-o într-un halat moale. Rachel a încercat să îl ajute, să ridice mîinile, dar şi cea mai mică mişcare îi producea dureri înfiorătoare.

Hunter a ridicat-o în braţe şi i-a vorbit ca unui copil:

– Așa, bravo. Te duc la Larissa și o să te faci bine curînd... Încerca să fie blînd, dar ea gemea la fiecare mișcare. Înjurînd printre dinți, Hunter s-a întrebat dacă nu cumva o omora luînd-o de acolo.

– Luați-o de aici, domnule, i-a spus menajera. E mai bine pentru ea, credeți-mă.

Hunter a dat din cap și a ieșit din încăpere. Rachel și-a lăsat capul pe umărul lui. A crezut că leșinase, dar pe cînd coborau scările a auzit un glas slab:

– Îți mulțumesc... oricine ai fi.

Delira din cauza durerii și a hemoragiei, și-a spus el.

– Sunt Hawksworth, i-a răspuns, încercînd să nu o zdruncine pe cînd cobora treptele.

– Nu, nu ești, a venit răspunsul slab dar sigur.

Drumul cu trăsura a fost o adevărată tortură pentru Rachel. Pălise și mai tare și scotea cîte un geamăt ori de cîte ori vreo roată nimerea o groapă sau vreun șanț.

Stătea lungită pe canapeaua trăsurii, ghemuită între perne și pături care nu-i erau de prea mare ajutor. După un timp, Hunter s-a trezit că tresărea la fiecare geamăt de-al lui Rachel, că durerea ei îl afecta mai mult decît ar fi crezut.

Ca și toți ceilalți, Hunter dorise să ignore felul în care Lonsdale se purta cu Rachel, gîndindu-se că ceea ce se

întîmpla între doi oameni căsătoriţi, acasă la ei, nu era treaba lui. Nu avea nici cea mai mică îndoială că lumea va fi de părere că mersese prea departe luînd-o din casa soţului ei.

– La naiba cu toţi! şi-a spus cu sălbăticie, auzind-o gemînd din nou de durere. Era vina tuturor cunoştinţelor lor din Market Hill, a prietenilor şi rudelor ei că Rachel ajunsese într-o asemenea situaţie.

A fost aproape un miracol că Rachel nu a murit în timpul călătoriei. Au ajuns într-un final la Hawksworth Hall iar Hunter a purtat-o în braţe, cu multă grijă. Bătrînul doctor Slade era deja acolo, aştepta împreună cu Lara. Soţia lui nu a părut prea mirată de starea în care se afla Rachel, semn că îşi imaginase tot ce putea fi mai rău.

La indicaţiile Larei, Hunter a dus pacienta în dormitorul soţiei lui şi a aşezat-o pe cearşafurile din bumbac. A ieşit mai apoi din cameră, lăsînd-o cu Lara, doctorul şi o mulţime de servitoare.

Rolul lui se încheiase. Probabil că ar fi trebuit să simtă o oarecare satisfacţie pentru că îşi îndeplinise promisiunea, dar în loc de asta era tulburat, neliniştit. S-a închis în bibliotecă şi a început să bea pe îndelete, întrebîndu-se ce va face cu Lonsdale, atunci cînd va sosi. Indiferent de cît de mult ar fi regretat, ştia că nu-i putea permite să o ia înapoi cu el. Cum ar fi putut Lonsdale să-i convingă că nu-i va mai face rău lui Rachel – sau că nu va încerca să o omoare, chiar?

Lonsdale nu avea să se schimbe, şi-a spus Hunter sorbind dintr-al doilea pahar cu coniac. Oamenii nu se schimbă. S-a gîndit la ceea ce-i spusese Lara ceva mai devreme: cumva, te-ai transformat într-un bărbat în care pot avea încredere, pe care mă pot baza. Un bărbat pe care să-l pot iubi. Cuvintele ei oneste, spuse cu gentileţe şi speranţă, îl umpluseră de amărăciune. Nu ştiuse ce să-i răspundă, nici acum nu ştia. Îşi dorea dragostea ei. Ar fi făcut orice să o ştie a lui, deşi era posibil ca el să se dovedească la fel de dăunător şi de distructiv ca şi Lonsdale faţă de Rachel.

Un servitor a venit să-l anunţe că doctorul se pregătea de plecare iar Hunter a lăsat paharul jos. A ajuns în holul mare în acelaşi timp cu doctorul şi cu Lara. Chipul bătrînului era întunecat şi grav, ridurile îi erau mai proeminente ca de obicei, făcîndu-l să semene cu un buldog. Lara părea stăpînă pe ea dar amărîtă, era evident că încerca să-şi stăpînească valul de emoţii.

Hunter s-a uitat de la unul la altul, aşteptînd veştile.

– Ei bine? a întrebat, nerăbdător.

– Lady Lonsdale a pierdut o sarcină, i-a răspuns doctorul Slade. Se pare că nu a ştiut decît atunci cînd au început sîngerările.

– Cum s-a întîmplat?

– Lonsdale a împins-o pe scări, i-a răspuns abia şoptit Lara. Băuse şi era furios. Rachel pretinde că nu şi-a dat seama ce făcea.

Doctorul Slade s-a încruntat şi mai mult.

– Nu credeam să ajung să spun asta vreodată, dar mă bucur că bătrînul lord Lonsdale nu mai trăieşte ca să vadă ce s-a ales de fiul lui. Îmi amintesc cît se mîndrea cu el...

– Se va face bine? l-a întrerupt Hunter, simţind că doctorul abia începea o poveste.

– Sunt de părere că lady Lonsdale se va reface complet, i-a răspuns Slade, cu condiţia să se odihnească şi să fie îngrijită aşa cum trebuie. V-aş sugera să nu fie deranjată de nimeni, pentru că este într-o situaţie delicată. În ceea ce-l priveşte pe soţul ei... A ezitat şi a clătinat din cap, de parcă ar fi recunoscut că era ceva ce-l depăşea. Sper să poată fi făcut să înţeleagă că un asemenea comportament este intolerabil.

– Va fi, i-a spus Lara hotărîtă, înainte ca Hunter să apuce să răspundă. S-a întors pe călcîie, fără să se uite la vreunul dintre ei şi s-a reîntors lîngă sora ei.

Ceva din atitudinea ei semeaţă şi din înclinarea regească a capului l-a făcut pe Hunter să se simtă cumva vinovat, ca şi cum şi el şi doctorul ar fi fost mînjiţi de faptele lui Lonsdale. Ca şi cum ei doi fuseseră deja judecaţi şi condamnaţi pentru că ar fi participat la o imensă conspiraţie masculină împotriva femeilor.

– Naiba să-l ia pe Lonsdale! a murmurat el.

Doctorul s-a apropiat şi l-a bătut pe umăr.

– Te înţeleg prea bine, băiete. Cunosc afecţiunea pe care i-o porţi prietenului tău. Dar dacă părerea unui bătrîn

contează întrucîtva, să ştii că mă bucur că lady Lonsdale se află sub protecţia ta. Ai demonstrat compasiune, lucru rar întîlnit în familia Crossland. Nu te supăra că spun asta.

Hunter a zîmbit ironic.

– Adevărul nu are cum să mă supere, a spus şi a trimis după trăsură.

Lara şi-a vegheat sora toată noaptea, pînă cînd oboseala a răzbit-o şi a început să moţăie în scaun. S-a trezit brusc cînd a simţit că intrase cineva.

– Ce...?

– Eu sînt, i-a spus Hunter care a găsit-o prin întuneric şi şi-a pus mîinile pe umerii ei. Du-te la culcare, Lara. Sora ta doarme. Pînă mîine dimineaţă nu poţi face nimic.

Lara a căscat şi a clătinat din cap.

– Nu. Dacă se trezeşte şi are nevoie de ceva... Trebuie să fiu aici. Nu-i putea explica teama iraţională, sentimentul că nu-şi putea lăsa sora singură, pradă monştrilor reali sau imaginari.

El a mîngîiat-o pe gît:

– Nu-i eşti de nici un ajutor dacă te extenuezi.

Lara şi-a odihnit obrazul în palma lui şi a oftat:

– Vreau să fac ceva, chiar dacă doar stau şi o privesc dormind.

El a sărutat-o pe creştet:

– Du-te să te odihneşti, iubita mea. O veghez eu. În ciuda împotrivirii ei, a ridicat-o de pe scaun şi a condus-o pînă la uşă. Lara a mers ca o somnambulă pînă la patul ei.

Lonsdale a sosit la Hawksworth Hall în după-amiaza următoare. Lara nu a aflat imediat de venirea lui, pentru că nu părăsise deloc camera lui Rachel.

Reuşise să o convingă să bea puţină supă şi-i dăduse o doză din medicamentul lăsat de doctorul Slade. Tăcută şi epuizată, Rachel păruse să se bucure de amorţeala pe care i-o provocase leacul. Adormise imediat, ţinînd-o de mînă pe Lara, ca un copil speriat.

Cu grijă, Lara şi-a eliberat mîna şi a mîngîiat-o pe păr.

– Somn uşor, draga mea, i-a şoptit. Totul va fi bine.

A ieşit din cameră, întrebîndu-se cum avea să le spună părinţilor lor. Va fi neplăcut, cu siguranţă. Se aştepta ca ei să nege totul. Lonsdale era un bărbat de ispravă, aveau să spună ei. Poate că făcuse o greşeală, dar lumea trebuia să-l înţeleagă şi să-l ierte.

Lara ştia că avea nevoie de ajutorul lui Hunter ca să-l poată ţine pe Lonsdale departe de Rachel. Dacă Hunter se răzgîndea, nu avea nici o şansă. Îi era recunoscătoare soţului ei pentru tot ce făcuse pînă atunci dar se temea ca prietenia

lui cu Lonsdale să nu fie cea care conta, în ultimă instanță. Nu și-l putea imagina pe Hunter negîndu-i prietenului său accesul la propria soție. Iar dacă Hunter ceda în fața cererilor lui Lonsdale... Lara nu știa prea bine ce mai putea face.

Cu toate aceste gînduri în minte, a ajuns în capul scării din holul principal. Ecoul vocilor masculine a ajuns pînă la ea iar intensitatea lor i s-a părut alarmantă.

A coborît grăbită treptele, ridicîndu-și poalele fustelor. Cînd a ajuns pe ultima treaptă i-a auzit clar vocea lui Hunter și l-a zărit pe cumnatul ei, bine îmbrăcat, cu șarmul unui băiețandru. Părea relaxat, ca și cum nimic nu se întîmplase. Și-a jurat că nu o va mai atinge în viața lui pe Rachel, chiar dacă asta însemna să-l împuște cu mîna ei.

Deși nu a scos nici un sunet, Hunter i-a simțit prezența. S-a întors și a fulgerat-o cu privirea.

– Rămîi pe loc, i-a spus aspru. Ea l-a ascultat, simțind cum inima îi bătea violent, răstimp în care Hunter s-a întors din nou spre Lonsdale.

– Hawksworth, a murmurat Lonsdale, părînd uimit de primirea rece. Dumnezeule, omule, cît mai ai de gînd să mă ții aici, în picioare? Invită-mă înăuntru la un păhărel, să stăm de vorbă ca între prieteni.

– Nu mi se pare că ar fi o ocazie pentru un păhărel.

– Păi... motivul venirii mele este evident, cred. Lonsdale a făcut o pauză, după care a continuat, îngrijorat: cum se simte soția mea?

– Nu e bine deloc.

– Nu înţeleg ce se petrece aici. Rachel a avut un accident iar tu, în loc să o laşi să-şi revină în propria casă, ai tîrît-o pînă la ţară, doar ca să-i faci pe plac Larei, fără îndoială. Înţeleg reacţia ei – aşa fac toate femeile, dar mă aşteptam ca tu... A clătinat din cap. Ce e cu tine, Hawksworth? Nu-ţi stă în fire să te amesteci în treburile altora, mai ales cînd este vorba de cel mai bun prieten din cîţi ai avut vreodată.

– Nu mai este cazul, i-a răspuns el cu calm.

– Ce vrei să spui cu asta? Îmi eşti ca un frate. Doar n-o să ne certăm pentru o femeie. Lasă-mă s-o iau pe Rachel şi totul va fi ca înainte.

– Nu poate fi deplasată.

Lonsdale a rîs neîncrezător.

– Se va deplasa dacă spun eu. Este soţia mea. Hunter continua să-l privească implacabil. De ce te uiţi aşa la mine? Ce naiba se petrece aici?

Hunter nici nu a clipit.

– Pleacă, Terrell.

– Spune-mi ce e cu Rachel!

– Era însărcinată, i-a spus sec Hunter. A pierdut copilul.

Lonsdale a pălit iar gura i s-a strîmbat într-un rictus.

– Mă duc la ea.

Hunter a clătinat din cap, refuzînd să se dea deoparte.

– Are cine să se ocupe de ea.

– A pierdut copilul pentru ai cărat-o pînă aici deşi era bolnavă! a strigat Lonsdale.

Lara şi-a muşcat limba, încercînd să nu scoată nici un sunet, dar nu a reuşit:

– Rachel a pierdut sarcina pentru că tu i-ai dat vînt pe scări! Mi-a spus şi mie şi doctorului Slade!

– E o minciună!

– Taci, Lara, a mîrîit Hunter.

– Iar tu nici măcar nu ai trimis după doctor, a continuat Lara, ignorîndu-l.

– Pentru că nu avea nevoie, naiba să te ia! a explodat Lonsdale repezindu-se la ea. Încerci să-i întorci pe toţi împotriva mea. Îţi închid eu gura, nenorocito!

Lara s-a retras automat, uitînd de scara din spatele ei. A căzut cu un geamăt, aterizînd în şezut pe cea de-a doua treaptă şi l-a văzut oripilată pe Hunter înşfăcîndu-l pe Lonsdale.

– Ieşi afară! a spus Hunter îmbrîncindu-şi fostul prieten spre uşă.

Lonsdale s-a eliberat şi l-a atacat cu pumnii. Lara se aştepta ca şi Hunter să reacţioneze la fel, să adopte aceeaşi postură de pugilist. Ambii bărbaţi erau pasionaţi de sport şi boxaseră adesea cu aristocraţii lor prieteni.

Dar nimeni nu s-ar fi aşteptat la ce s-a întîmplat în continuare: cu o mişcare ciudată, folosindu-se de genunchi şi de podul palmei, Hunter l-a trimis pe Lonsdale la podea, după care s-a năpustit asupra lui, gata să-i aplice o ultimă lovitură. Lovitura fatală, şi-a dat seama Lara, încercînd să se adune. Hunter arăta straniu, părea mai mult decît pregătit să-l omoare pe bărbatul din faţa lui.

Raţiunea dispăruse, înlocuită de un instinct letal.

– Hunter! a strigat ea disperată. Stai, Hunter!

Vocea ei a părut să străpungă ceaţa care îl înconjurase. A privit-o iar ceea ce a văzut în ochii lui a speriat-o: o sete cumplită de sînge care nu avea legătură neapărat cu ce se întîmpla în acele momente. Se lupta din răsputeri să nu alunece într-un abis întunecat în care nu-şi dorea să se reîntoarcă. Erau multe lucrurile pe care nu le înţelegea, dar ştia că trebuia să aducă lucrurile pe un făgaş normal, cît mai curînd posibil.

– Ajunge! a spus Lara iar servitorii au început să apară din toate direcţiile, privindu-i uimiţi pe cei doi bărbaţi încleştaţi, la pămînt.

– Lordul Lonsdale doreşte să plece. Lara s-a ridicat, şi-a netezit fusta şi i s-a adresat valetului: George, te rog să-l conduci pe lordul Lonsdale la trăsură.

Valetul s-a desprins din mulţimea de servitori care stăteau cu gurile căscate, întrebîndu-se ce se întîmplase. Părînd să înţeleagă dorinţa Larei, doamna Gorst i-a dispersat imediat.

– Haideţi, fiecare la treaba lui! Sunt destule de făcut, nu e timp de stat degeaba!

Hunter nu s-a mişcat cînd Lonsdale a fost luat pe sus de doi servitori şi dus la trăsură. Lara s-a apropiat de soţul ei şi l-a atins temătoare.

– Îţi mulţumesc, domnule, pentru că mi-ai apărat sora.

El i-a aruncat o privire fierbinte, intensă.

– Mulțumește-mi în pat, i-a spus în șoaptă.

Lara s-a uitat uimită la el.

– Acum? Simțea cum se înroșise. Hunter nu i-a răspuns ci a continuat să o privească în felul acela.

Nici nu îndrăznea să privească în jur, de teamă ca servitorii din jur să nu-și dea seama ce dorea soțul ei. I-a trecut prin minte să îl refuze. La urma-urmei putea spune că grijile pentru sora ei o epuizaseră. Și așa și era. Dar Hunter nu-i mai ceruse niciodată ceva în felul acesta.

De cîte ori făcuseră dragoste, el fusese seducător, încurajator... dar niciodată disperat, de parcă ar fi încercat să-și salveze sufletul.

Tulburată din cauza intensității privirii lui, ea a coborît ochii și s-a îndreptat spre scară. Hunter a urmat-o imediat, fără să încerce însă să o grăbească. Îi auzea respirația iute, nu din cauza efortului ci din cauza dorinței, iar inima a început să-i bată cu putere. S-a oprit în capul scării pentru că nu știa dacă să aleagă dormitorul lui sau pe al ei.

– Unde? a întrebat încet.

– Nu contează, i-a răspuns el.

După un timp – nu știa prea bine dacă trecuseră minute sau ore – s-a trezit din somn. Hunter o privea intens.

– Ești singura femeie cu care voi face dragoste de-aici înainte, i-a spus mîngîindu-i sînul.

Ea şi-a trecut mîna prin părul lui, savurînd senzaţia pe care i-o dădea trupul lui lipit de al ei.

– Asta e bine, i-a răspuns şoptit.

– Păstrează-mă lîngă tine, Lara. Nu vreau să te părăsesc.

Uimită, ea l-a cuprins cu braţele pe după umeri. De ce se temea că vor fi despărţiţi? Se temea de vreun accident sau de vreo catastrofă greu de prevăzut care să-i despartă din nou? Gîndul o înspăimînta. Trecuse mult timp de cînd i se spusese că soţul ei murise... şi spre ruşinea ei, nu-l plînsese cu adevărat. Dar dacă i s-ar fi întîmplat ceva, dacă acum ar fi fost separaţi din nou, nu ar fi putut suporta. Nu mai dorea să trăiască fără el.

Îl privea cu ochii în lacrimi:

– Rămîi cu mine, atunci, i-a spus simplu. Şi să nu ne mai gîndim la trecut.

– Da, Dumnezeule, da.

Şi au făcut dragoste lent, încercînd să facă să dureze o eternitate, pînă cînd plăcerea a venit în valuri nesfîrşite şi toate secretele au devenit scrum.

– Mă iubeşti?

– Da, da...

Nu ştia care din ei a întrebat, nici cine a răspuns... doar că era adevărat.

Capitolul 17

În zilele care au urmat, lordul Lonsdale a păstrat tăcerea şi nici nu a încercat să mai vină la Hawksworth Hall. Într-un final, a trimis un bilet scurt în care cerea să fie informat de starea soţiei lui. Lara a ezitat, simţind că Lonsdale nu avea nici un drept să afle ceva despre Rachel, după ce îi făcuse atîta rău.

Şi totuşi decizia nu-i aparţinea. S-a apropiat cu grijă de sora ei, care se odihnea pe sofaua din salon. În cămaşa de noapte albă, acoperită cu o pătură cu margini din dantelă, Rachel părea la fel de fragilă ca o figurină de porţelan. Privea pe fereastră iar în poală avea o carte deschisă.

– Nu e pe placul tău, draga mea? a întrebat Lara făcînd semn spre roman. Poţi să-ţi aduc altceva din bibliotecă.

– Nu, mulţumesc. Rachel i-a zîmbit cald. Nu mă pot concentra pe nimic. După ce citesc un minut, cuvintele par să-şi piardă sensul.

– Ţi-e foame?

Rachel a clătinat din cap.

– Johnny mi-a adus o piersică din grădină. Mi-a spus că e o piersică fermecată, care mă va face bine şi a stat cu mine pînă am mîncat-o toată.

Lara a zîmbit.

– E un copil plin de imaginaţie.

– Uneori aş putea jura că e al tău, a continuat Rachel. Are deja o întreagă colecţie de broaşte ţestoase şi alte animale mici pe care le aduce de afară. Îţi seamănă mult.

– După cum s-a purtat cu doctorul Slade la ultima lui vizită, după atenţia cu care i-a cercetat trusa şi după sutele de întrebări pe care i le-a pus, nu m-ar mira să studieze medicina, mai tîrziu.

– Ar fi bine să avem un doctor în familie, a spus Rachel şi a plecat capul, oftînd.

Lara a îngenuncheat lîngă ea şi i-a acoperit mîna rece cu a ei.

– Rachel... Lonsdale a trimis un bilet în care se interesează de starea ta. Să-i răspund sau nu?

Rachel a pălit, apoi a clătinat din cap.

– N-am idee.

Au rămas amîndouă tăcute, iar Lara a continuat să o ţină de mînă, susţinînd-o. Într-un final a îndrăznit să-i spună ce ar fi vrut de la început:

– Rachel... nu trebuie să te mai întorci la el. Niciodată. Poţi să stai cu noi sau să-ţi închiriezi o casă, oriunde.

– Fără soţ, fără copii, fără lucrurile care fac ca viaţa unei femei să merite trăită, a spus Rachel cu glas pierdut. Cum aş putea să fac o asemenea alegere? Trebuie să mă întorc la Lonsdale şi să sper că se va schimba.

– Îţi poţi umple viaţa cu alte lucruri, Rachel...

– Eu nu sînt ca tine, a întrerupt-o sora ei. Nu am independența ta. Nu aș putea face ce ai făcut tu după moartea lui Hawksworth, să-mi croiesc o viață nouă în care să nu existe un bărbat. Dacă aș fi fost în locul tău, aș fi început imediat să-mi caut alt soț. Eu mi-am dorit dintotdeauna o familie. Este adevărat că Lonsdale are și el păcatele lui. Am înțeles demult că trebuie să-i accept limitele și că...

– Era cît pe ce să te omoare, Rachel, i-a spus Lara. Nu, nu încerca să mă contrazici. După părerea mea, refuzul lui de a trimite după doctor echivalează cu o tentativă de omor. Este un bărbat îngrozitor și voi face tot ce-mi stă în putință să te împiedic să te întorci la el.

– Nu a fost deloc blînd cu mine, a fost de acord Rachel, și nu-i pot lua apărarea în toate privințele. Totuși, dacă i-aș fi spus despre starea mea ar fi fost mai atent și poate că accidentul nu ar mai fi avut loc.

Lora devenise foarte agitată. I-a eliberat mîna și s-a ridicat în picioare. A început să se învîrtă în cerc, furioasă.

– După acest așa-zis accident sînt convinsă că Lonsdale va sta potolit o vreme, după care va redeveni el cel adevărat... condescendent, egoist și crud. Nu se va schimba, Rachel!

Ochii lui Rachel, de obicei calzi și blînzi, deveniseră de gheață.

– Soțul tău s-a schimbat, nu-i așa?

Lara era uimită de tonul provocator al surorii ei.

– Da, i-a răspuns. Hunter a devenit un bărbat mai bun. Dar eu îmi repet în permanență în gînd că această schimbare s-ar putea să nu fie permanentă.

– Eu cred că este, i-a spus Rachel. Cred că Hawksworth este un alt om. În ziua în care a venit după mine la reședința Lonsdale abia dacă l-am recunoscut. Aveam dureri mari și nu gîndeam clar, dar cînd a apărut... am crezut că este un străin. Nu-mi venea să cred că era chiar Hawksworth. Am avut senzația că este un înger.

– Are și el momentele lui, a recunoscut Lara, în timp ce cuvintele „un străin" îi răsunau în minte. S-a uitat spre Rachel, care și-a ferit privirea. Rachel, am sentimentul că vrei să insinuezi ceva... S-a oprit și și-a adunat tot curajul înainte de a o întreba: vrei să spui că nu crezi că este cu adevărat soțul meu?

Rachel i-a aruncat o privire pătrunzătoare.

– Vreau să cred că este Hawksworth pentru că și tu ai ales să crezi asta.

– Nu este vorba de o alegere, i-a răspuns Lara profund tulburată.

– Ideea este că l-ai acceptat din motive doar de tine știute. I-a zîmbit. Draga mea, întreaga ta energie se revarsă asupra altora. Iei deciziile din impuls, instinctiv, fără să examinezi motivele. Și te implici în problemele altora doar ca o scuză, ca să nu le privești îndeaproape pe ale tale.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că... Vocea lui Rachel s-a transformat în şoaptă şi a privit-o cu afecţiune. Iartă-mă. Te întristez şi nu este cazul. Vreau să spun că am ales să cred că printr-un miracol soţul tău s-a întors la tine numai pentru că îmi doresc să te văd fericită. În schimb, tu va trebui să mă laşi să mă întorc la Lonsdale atunci cînd voi fi pregătită să sper şi eu într-un miracol.

Lara stătea întinsă pe pat, pe burtă. Era goală iar soţul ei îşi turna ulei parfumat în palme.

Mirosul de lavandă umplea aerul cu o dulceaţă ameţitoare. S-a înfiorat cînd i-a simţit palmele calde pe spate. El părea să-i cunoască foarte bine trupul, ştia să-i alunge tensiunea relaxîndu-i muşchii umerilor şi coborînd pe şira spinării. Lara a gemut de plăcere:

– E atît de bine...

Cu mişcări circulare, degetele lui mari avansau spre umeri.

– Spune-mi ce s-a întîmplat, i-a spus el după cîteva minute, cînd ea era relaxată şi docilă în braţele lui.

Larei i s-a părut uşor să i se confeseze, să-i spună de ce nu putuse să mănînce nimic la cină. În ciuda insistenţelor lui Hunter, ea nu se atinsese de mîncare şi rămăsese tăcută pînă cînd ajunseseră în intimitatea dormitorului lor.

– Am discutat astăzi cu Rachel despre Lonsdale, i-a spus ea. Vrea să se întoarcă la el, atunci cînd se va simți în stare. Bineînțeles că am obiectat și ne-am certat. Dacă aș reuși să găsesc cuvintele potrivite să o conving că nu trebuie să facă asta... trebuie să mă gîndesc la ceva.

– Lara, a întrerupt-o el. Ca de obicei, vrei să găsești o soluție care să te mulțumească pe tine. Dar de data asta lucrurile stau altfel. Las-o în pace pe Rachel. Nu o presa să-ți dea răspunsuri pentru care nu este pregătită. Deocamdată nu pleacă nicăieri.

Recunoscînd înțelepciunea din vorbele lui, Lara i-a zîmbit:

– Sunt mult prea nerăbdătoare. Nici nu ar fi trebuit să-l pomenesc pe Lonsdale atît de curînd. Cînd o să învăț să nu mă mai amestec în treburile altora?

– Îmi place nerăbdarea ta, i-a răspuns Hunter, zîmbindu-i la rîndul lui.

– Rachel spune că mă implic în viețile altora ca să evit propriile probleme. Crezi și tu că așa este?

– Nu în totalitate. Dar tu?

– Păi... S-a ridicat în șezut și și-a dus genunchii la piept, înlănțuindu-i cu brațele încît să-i acopere sînii. Bănuiesc că e mai ușor să vezi ce ar trebui să facă alții decît să-ți analizezi propria viață.

El a sărutat-o pe obraz.

– Eu cred că tu îți tragi energia din satisfacția de a-i ajuta pe alții, i-a șoptit. Și nu este nimic rău în asta. I-a

desfăcut cu blîndețe brațele. De ce încerci mereu să te acoperi? a întrebat-o. Încă te mai rușinezi, după tot ce am făcut?

Lara a roșit sub privirea lui intensă.

– Nu mă pot abține. Nu mă voi simți niciodată în largul meu fără haine pe mine.

– Ba te vei simți. Degetele lui uleioase au coborît pe abdomen, în cercuri concentrice. Știu eu o cură pentru timiditate.

– Care? A făcut ochii mari cînd a auzit ce-i șoptea el la ureche. Ai făcut vreodată așa ceva? l-a întrebat neîncrezătoare.

– Doar am auzit.

– Nici nu cred că este posibil.

– Merită încercat, nu crezi?

Înainte ca ea să apuce să-i răspundă, i-a acoperit gura cu gura lui și a lipit-o de trupul lui excitat.

Într-un orășel ca Market Hill, bîrfele se răspîndeau repede. Orice secret, boală sau necaz erau descoperite, discutate, rezolvate sau uitate degrabă. Așa că ultimele vești despre căpitanul Tyler și soția lui au ajuns și la cei care locuiau la Hawksworth Hall. Doamna Tyler, care era însărcinată cu primul lor copil avusese dureri, așa că doctorul

Slade îi recomandase să nu mai părăsească patul pentru tot restul sarcinii.

Lara a compătimit-o sincer şi şi-a arătat îngrijorarea. Ideea de a fi ţintuită la pat timp de cinci luni i se părea îngrozitoare. Lăsînd la o parte disconfortul, plictiseala era de ajuns ca să aducă o femeie în pragul nebuniei. Trebuia să facă ceva pentru biata doamnă Tyler, chiar şi dacă asta însemna doar să-i aducă nişte romane cu care să-şi mai omoare timpul.

Situaţia nu era însă lipsită de dificultăţi. Lara îşi amintea reacţia soţului ei la neaşteptata prezenţă a familiei Tyler la dineul dat în cinstea întoarcerii lui. Fusese rece, furios. Existase o clipă stranie în care Lara ar fi putut jura că Hunter şi căpitanul Tyler se cunoşteau destul de bine, deşi pretindeau contrariul. De atunci, Lara păstrase distanţa, simţind că o apropiere între ei i-ar fi putut crea probleme cu Hunter.

Pe de altă parte, a-i face plăcere soţului ei trecea pe locul al doilea în faţa conştiinţei ei.

Soţia căpitanului era obligată să rămînă în pat, neajutorată, timp de mai multe luni iar Lara nu putea ignora această situaţie. S-a hotărît să o viziteze cît mai discret posibil iar dacă Hunter afla, atunci avea să suporte consecinţele.

Într-una din zilele în care Hunter era plecat la Londra cu afaceri Lara a pornit spre Morland Manor. Luase cu ea un coş cu prăjituri şi piersici din livada lor precum şi cîteva

romane care să-i facă timpul să treacă mai repede. Drumul dura o oră iar Lara privea pe geam la cîmpiile verzi despărțite prin garduri joase pe care pășteau oi grase și vite ce ridicau alene capul cînd trecea trăsura prin dreptul lor.

Deși era un mijloc de transport luxos, Lara stătea ca pe ace. Își schimba mereu poziția, își rearanja fustele și simțea nevoia să meargă urgent la toaletă. A zîmbit gîndindu-se la felul în care își va face apariția la Morland Manor. Nu era deloc politicos să dai buzna în casa unui om, neanunțat, și să te repezi la toaletă, dar nu avea ce face. Ciudat, dar nu mai putea conta deloc pe vezica ei în ultima vreme.

Zîmbetul i s-a șters de pe față cînd a început să se gîndească mai atent la starea ei. Își neglijase sănătatea din cauză că-și făcuse atîtea griji pentru Rachel. În ultima vreme fusese destul de nervoasă, i se părea că se îngreunase un pic... și nu ar fi trebuit să-i vină deja ciclul? Nu-i întîrziase niciodată.

Doar de data aceasta. Îi întîrziase două săptămîni. Pentru o altă femeie, ar fi fost un semn că era însărcinată.

Nu și eu, și-a spus cu tristețe. Niciodată eu.

A întins mîna după o carte din teanc, încercînd să-și abată atenția.

Și totuși gîndul acesta nu-i dădea pace. De cîte ori, la începutul căsătoriei lor, nu-și dorise să conceapă un copil? Vina, dorul... fuseseră de nesuportat. Într-un final acceptase ideea că nu va avea niciodată copii. Ca o ironie, tocmai Hunter fusese cel care o ajutase acum să-și vadă adevărata valoare, dincolo de incapacitatea de a avea copii.

Şi totuşi, dacă...? Îi era teamă să spere. Dacă ar fi fost adevărat, dacă... Lara a închis ochii, şi-a încrucişat braţele deasupra pieptului şi a şoptit o rugăciune. Îşi dorea să poarte în pîntece copilul lui Hunter dar i se părea un miracol imposibil.

Lara a strîns din ochi şi o lacrimă i-a alunecat pe obraz, în ciuda eforturilor.

A reuşit să se adune pînă cînd trăsura a ajuns la destinaţie. Morland Hall era ascuns într-o pădure iar faţada era pe jumătate din cărămidă roşie, jumătate placată cu lambriuri, dîndu-i un farmec aparte. Ajunsă în holul de la intrare, Lara i-a întins valetului coşul cu delicatese şi pachetul cu cărţi.

A fost lăsată să aştepte mai puţin de un minut. Căpitanul Tyler a sosit imediat să o întîmpine.

– Lady Hawksworth! a exclamat el părînd mai degrabă mirat decît încîntat. Este o onoare neaşteptată.

– Scuzaţi-mă dacă am sosit într-un moment nepotrivit, i-a răspuns Lara întinzîndu-i mîna acoperită de mănuşă. Voiam doar să vă salut pe amîndoi şi să-i aduc ceva doamnei Tyler.

– Ce drăguţ din partea dumneavoastră! Uimirea lui de moment fusese înlocuită de gratitudine. Vă rog să intraţi, să vă servim cu ceva răcoritor. Trimit imediat un servitor sus, să vadă dacă soţia mea se odihneşte sau dacă vă poate primi.

– Nu o deranjați, vă rog. Nu stau mult. Lara l-a însoțit înăuntru și și-a scos mănușile și boneta de călătorie. Era o zi călduroasă, așa că și-a șters cu o batistă transpirația de pe frunte și obraji.

Căpitanul a invitat-o să ia loc pe o canapea înflorată din salonul pentru oaspeți. Lara și-a aranjat fustele și l-a privit zîmbind cum se așeza pe un fotoliu din mahon.

Părerea ei inițială despre el rămînea neschimbată: era un bărbat serios și plăcut. Dar ceva din privirea lui o tulbura, ca și cum încerca să păstreze tăcerea asupra unui subiect care o privea.

– Sper că nu vă supăr dacă vă întreb cum se mai simte sora dumneavoastră?

– Este bine, mulțumesc. Și nu aș avea de ce să fiu deranjată de faptul că vă interesați de ea. De ce-aș fi?

Tyler și-a coborît privirea.

– Circumstanțele suferinței ei sînt cumva...

– Da, este un scandal, i-a răspuns încet Lara. Nu mă îndoiesc că fiecare om din Market Hill are propria părere despre asta. Numai că întreaga vină și rușine îi aparțin lordului Lonsdale.

Tyler și-a împreunat degetele.

– Din nefericire, nu este pentru prima oară că aflu despre o asemenea purtare a unui soț față de soția lui. Și mă tem că nu va fi nici ultima. A ezitat înainte de a adăuga, cu tact: sper doar că lady Lonsdale va avea parte de întîmplări mai fericite de acum înainte.

– Şi eu, i-a răspuns Lara. Au continuat conversaţia preţ de cîteva minute, atingînd numai subiecte neutre înainte de a ajunge şi la unul mai personal: starea doamnei Tyler.

– Doctorul Slade ne-a asigurat că soţia şi copilul vor fi bine dacă îi vom respecta cu stricteţe recomandările. Şi nu ai cum să nu ai încredere într-un om cu experienţa şi înţelepciunea lui. Cu toate acestea, eu îmi fac griji. Ţin foarte mult la doamna Tyler. Mi-a fost o tovarăşă credincioasă în toţi aceşti ani, mai ales în cei petrecuţi în India.

Impresionată de ataşamentul pe care i-l arăta soţiei lui, Lara a îndrăznit să abordeze subiectul care o frămînta de ceva vreme.

– Acum că aţi pomenit de India, îmi amintesc de ceva.

– Da? Era deja în gardă, mustaţa neagră îi fremăta.

Lara a continuat cu grijă.

– Cînd aţi participat la dineul de la Hawksworth Hall, cu cîteva luni în urmă şi v-aţi întîlnit cu lordul Hawksworth... mi s-a părut că vă cunoşteaţi.

– Nu, doamnă.

– Oh. Nu a făcut nici cea mai mică încercare să-şi ascundă dezamăgirea. Există anumite evenimente care au legătură cu India şi pe care soţul meu refuză să le discute. Speram să pot face lumină cu ajutorul dumneavoastră.

– Nu l-am cunoscut pe lordul Hawksworth în India. Tyler o privea în ochi. A urmat o pauză care i s-a părut nesfîrşită. Şi totuşi, a continuat el, soţul dumneavoastră îmi aminteşte de un bărbat pe care l-am întîlnit acolo.

Cuvintele păreau inocente, dar ceva i-a spus că erau de fapt o invitație la noi descoperiri. S-a înfiorat. Trebuia să abandoneze imediat acel subiect, a prevenit-o un glas lăuntric.

– Adevărat? a șoptit.

Căpitanul Tyler a privit-o cu mare atenție. Avea un chip luminos și blînd pe care-l mai văzuse doar în tablourile lui Rembrandt. Din cîte auzise, era o femeie plăcută, animată de dorința de a le face bine celor mai puțin norocoși. Nu merita ca tocmai ea să fie folosită, trădată... dar așa era de cînd lumea. Animalele de pradă le căutau întotdeauna pe cele slabe și vulnerabile.

Tyler știa foarte bine adevărul dar părea să fie o alegere grea. Știa că nu poți alege întotdeauna drept, dar poți încerca să alegi răul cel mai mic. Iar cea mai mare greșeală dintre toate era să iei decizii în pripă.

Fără îndoială că trebuia să-i fie loial celui cunoscut drept Hunter, lord Hawksworth. Bărbatul îi salvase cîndva viața iar el nu-l putea trăda acum. În același timp, femeia dulce și inocentă din fața lui merita să afle adevărul iar el era singurul care i-l putea spune. Dacă nu ar fi venit în ziua aceea la ei, probabil că Tyler ar fi amînat la nesfîrșit subiectul. Dar ea era acolo și părea că soarta aranjase ca ei să se vadă între patru ochi și să aibă timp să stea de vorbă.

– Cel la care mă refer era un mercenar, i-a spus Tyler. L-am cunoscut pe cînd lucra la o fabrică din estul Indiei. Era un tip extrem de inteligent, foarte retras, care nu părea să

aibă ambiţii prea mari. Deşi englez la origine, fusese crescut printre indieni de un cuplu de misionari.

Povestea lui Tyler a fost întreruptă de un servitor care le aducea o tavă cu răcoritoare.

– Un sandviş? Nişte biscuiţi? a întrebat el.

Lara a refuzat mîncarea dar a acceptat un pahar cu limonadă. A privit modelul delicat de pe pahar, întrebîndu-se de ce s-ar fi ostenit căpitanul să-i spună atît de multe despre un bărbat care nu însemna nimic pentru ea.

– La un moment dat am apelat la ajutorul lui. Îmi formasem o echipă de şase oameni cu care să încerc să restabilesc ordinea în teritoriile recent anexate. După cum vă puteţi imagina, conflictele cu barbarii erau frecvente atunci cînd încercam să-i aducem sub protecţia leului britanic.

– Fără îndoială că majoritatea indienilor nu doresc această protecţie a leului britanic, i-a răspuns sec Lara.

– Îşi vor da seama într-un final că este spre binele lor, i-a răspuns Tyler pe un ton grav, fără să perceapă ironia din cuvintele ei. Pînă atunci însă, rebeliunea capătă nenumărate forme care mai de care mai urîte. Crime, atacuri, jafuri la tot pasul. Şi, oricît mi-ar fi de greu să recunosc, la ele se adaugă şi corupţia din rîndul oficialilor noştri. Tocmai de aceea am înfiinţat acea unitate pentru misiuni secrete. Patru dintre ei se aflau deja sub comanda mea iar doi au fost aduşi din afara regimentului. Iar cel despre care vă vorbesc acum s-a dovedit ideal.

– Datorită inteligenței și a faptului că-i înțelegea pe nativi, a spus Lara.

– Exact. Și mai avea ceva... o abilitate unică de a se transforma în funcție de situație. Nu am mai întîlnit un asemenea cameleon. Putea deveni oricine, oricînd, după cum dorea. L-am văzut printre nativi, arătînd exact ca ei și mai tîrziu luînd parte la balul dat de ambasador, arătînd ca un englez cumsecade, fără să ridice nici un fel de suspiciuni. Era agil ca un tigru – și tot atît de crud. Mai mult decît atît, nu se temea deloc de moarte, drept pentru care era extrem de eficient în misiuni. L-am folosit drept spion, investigator și uneori ca... A făcut o pauză, stînjenit: ca o armă, dacă-l pot numi așa.

– A executat oameni la comandă? a întrebat Lara, plină de repulsie.

Căpitanul a încuviințat.

– Atunci cînd trebuia să facem ceva repede și fără zgomot. Proceda la fel ca și tîlharii, folosea un pumn de monede legate într-o batistă – au grijă să nu curgă mult sînge, dacă mă înțelegeți. Văzînd că Lara pălise și-a dat seama că mersese prea departe. Iertați-mă, doamnă. N-ar fi trebuit să fiu atît de explicit, dar am vrut să vă fac să înțelegeți ce fel de caracter are acest om.

– Caracter, a spus ironic Lara. Mai degrabă lipsa lui.

– Se poate spune și așa.

– Ce s-a întîmplat cu el? a întrebat Lara dornică să scape de acele imagini crude. Se mai află încă în India, sub comanda altcuiva?

Căpitanul a clătinat din cap.

– A dispărut pur şi simplu, într-o bună zi. Am crezut că a fost ucis sau poate că şi-a luat singur viaţa. Nu avea multe motive să trăiască, după părerea mea. În orice caz, nu l-am mai văzut pînă...

– Da? a insistat ea.

– Pînă la revenirea mea în Anglia. Cînd am luat parte la dineul de la Hawksworth Hall. Şi l-am văzut la braţul dumneavoastră. Şi-a şters fruntea plină de sudoare cu mîneca şi a privit-o în ochi: doamnă, adevărul este că... i-a luat locul soţului dumneavoastră.

Lara s-a clătinat, camera a părut să se mărească în jurul ei şi abia dacă-i mai auzea cuvintele căpitanului: *Ar fi trebuit să vorbesc mai demult... obligaţii... nu eram sigur că... dacă vă pot fi de ajutor...*

A clătinat din cap, simţindu-se de parcă ar fi lovit-o cineva în moalele capului. A făcut eforturi să poată respira dar ceva greu îi apăsa pieptul iar aerul nu îi mai era de ajuns.

– Vă înşelaţi, domnule, a reuşit să spună. Dîndu-şi seama că era tulburată, căpitanul i-a oferit ceva de băut. Nu, mulţumesc, nu mai pot rămîne. Sora mea are nevoie de mine. Vă înşelaţi însă în privinţa soţului meu. Nu este cel pe care l-aţi descris dumneavoastră. Bună ziua.

A ieşit cu genunchii tremurînd. S-a simţit ceva mai bine doar cînd a ajuns în interiorul familiar al trăsurii ei. Simţind că se întîmplase ceva, valetul a întrebat-o dacă se simţea bine.

– Du-mă acasă, i-a răspuns Lara, privind fix înainte.

Capitolul 18

Lara stătea împietrită în trăsură iar gîndurile i se îngrămădeau în minte.

Neplăcutul adevăr este că...

I-a luat locul soţului dumneavoastră...

Nu vreau să te părăsesc...

Mă iubeşti?

Da, da...

Totul era de o cruzime înspăimîntătoare. Reuşise în sfîrşit să capete încredere într-un om, îi dăruise inima şi sufletul ei... şi totul fusese o iluzie.

Un cameleon, aşa îl numise căpitanul. Un bărbat fără conştiinţă, incapabil de remuşcări. Un ucigaş cu sînge rece.

O manipulase, o sedusese şi o lăsase însărcinată. Furase numele şi averea lui Hunter, îi furase pînă şi soţia. Cît îi dispreţuia probabil pe cei pe care îi înşelase!

Orice altă femeie ar fi fost în stare să-şi recunoască soţul, şi-a spus Lara. Ea îi acceptase însă minciunile pentru că dorise să-l creadă.

Îşi amintea cuvintele lui Janet Crossland: *Cît de nerăbdătoare eşti să te urci în pat cu un străin!*

Îi venea să moară de ruşine. Fusese adevărat. Îl dorise încă de la început, instinctiv. Totul o atrăsese spre el. Aşa că lăsase ca lucrurile să meargă de la sine.

Furia şi umilinţa o copleşeau. Iar durerea era prea mare. S-a cutremurat şi a rămas nemişcată, ca un copil înfricoşat, întrebîndu-se de ce oare nu plîngea.

A încercat să-şi adune gîndurile. Trebuia să-şi facă un plan. Dar gîndurile raţionale o ocoleau. Ar fi vrut ca drumul cu trăsura să nu se mai sfîrşească, să ajungă pînă la capătul pămîntului şi să se prăbuşească în abis. Nu se putea întoarce acasă. Avea nevoie de ajutor.

Dar singura persoană la care se putea gîndi o trădase.

– Hunter, a şoptit îndurerată. Numai că adevăratul Hunter era mort iar cel pe care îl crezuse soţul ei... Nici măcar nu-i ştia numele.

Era cît pe ce să înceapă să rîdă isteric dar s-a abţinut, temîndu-se că nu se va putea opri şi că va sfîrşi într-o casă de nebuni. Ceea ce nu părea atît de groaznic, de fapt. Ar fi vrut să se afle acum într-un loc în care să poată să strige, să rîdă şi să se dea cu capul de pereţi.

Cu un efort de voinţă a aşteptat cu calm, tăcută, ca trăsura să ajungă la Hawksworth Hall. Nu-şi dădea seama cît timp trecuse – puteau să fi fost ore sau doar minute pînă cînd valetul i-a deschis uşa, arborînd o faţă îngrijorată.

– Doamnă... Şi a condus-o înăuntru.

Lara şi-a dat seama că avea o expresie cel puţin stranie după felul în care s-au purtat cu ea servitoarele.

– Vă pot ajuta cu ceva, doamnă? a întrebat doamna Gorst. Păreți cam...

– Sînt doar obosită, i-a răspuns Lara. Vreau să mă odihnesc. Te rog să ai grijă să nu fiu deranjată.

A urcat scările, ținîndu-se bine de balustradă. Cînd s-a văzut în oglinda din holul de la etaj și-a dat seama de ce erau atît de îngrijorați servitorii. Părea să aibă temperatură, ochii îi ieșiseră din orbite. Obrajii îi ardeau, erau roșii, de parcă ar fi stat în soare. Numai că roșeața era cauzată de rușine și de furie.

Respirînd greu, Lara s-a îndreptat spre dormitorul ei dar s-a trezit bătînd la ușa lui Rachel. A privit înăuntru. Sora ei stătea pe un fotoliu, lîngă fereastră.

– Larissa, a întîmpinat-o ea zîmbind. Intră și povestește-mi cum a decurs vizita la familia Tyler. În timp ce o privea, s-a încruntat. Ce este? Ce s-a întîmplat?

Lara a clătinat din cap, incapabilă să-i povestească enormitățile pe care le aflase. A înghițit în sec de cîteva ori, luptîndu-se să vorbească.

– Rachel... te-am adus aici ca să am grijă de tine, dar mă tem... că tu vei fi cea care va trebui să ai grijă de mine. A îngenuncheat și și-a pus capul în poala ei. Am fost o proastă, a oftat. Și a început să-i povestească totul, cu fraze întrerupte, adesea greu de înțeles. I-a mărturisit totul, fiecare detaliu umilitor, în timp ce Rachel o mîngîia ușor pe păr. Într-un final a reușit să izbucnească într-un plîns cu sughițuri.

– Gata, liniştește-te, i-a spus Rachel. Totul va fi bine.

– Nu, s-a înecat Lara, disperată. Nimic nu va mai fi bine. Cred că îi port în pîntece copilul. Copilul lui, înțelegi?

Degetele lui Rachel începuseră să tremure.

– Oh, draga mea, i-a șoptit după care a tăcut, lăsînd-o pe Lara să-și termine mărturisirea. Poate că Tyler se înșeală, i-a spus la un moment dat. Cum poate fi cineva sigur că el este sau nu lordul Hawksworth?

Lara a oftat adînc și a clătinat din cap.

– Adevăratul Hunter este mort, a spus cu tristețe. Nu are rost să pretind contrariul. Bărbatul acesta nu este soțul meu. Am știut-o de la început dar nu am vrut să înfrunt adevărul. Am lăsat ca lucrurile să curgă de la sine pentru că îl doream. Asta ce înseamnă, Rachel? Ce fel de om mai sînt și eu?

– Nu trebuie să te învinovățești, i-a spus cu hotărîre sora ei. Erai singură. Și nu mai fuseseși îndrăgostită niciodată.

– Asta nu scuză ceea ce am făcut. Dumnezeule! Sînt atît de rușinată! Pentru că adevărul este că încă îl mai iubesc. Și nu vreau să-l pierd.

– Atunci de ce trebuie neapărat să o faci?

Întrebarea îndrăzneață, venind de la o femeie cu principii ca Rachel a uimit-o. A privit-o cu ochi mari pe sora ei înainte de a-i răspunde cu glas stins:

– Dintr-o mie de motive... dar cel mai mult contează că a mințit în tot ce a făcut sau a spus. Eu doar l-am ajutat să-și atingă scopul, s-a folosit de mine.

– Dar se poartă ca și cum ar ține cu adevărat la tine.

– Doar pentru că e mai convenabil așa. A roșit din cap pînă în picioare. Oh, cînd mă gîndesc ce pradă sigură am fost... biata văduvă tînjind după dragoste... Și-a îngropat fața în poala lui Rachel și a reînceput să plîngă. Nu mi-am dat seama pînă acum cît de retrasă, de protejată am fost. Nici măcar moartea lui Hunter nu m-a afectat cu adevărat. Pentru mine era doar un străin, chiar și după cei doi ani de căsătorie. Iar bărbatul acesta a apărut ca prin vis, s-a strecurat în viața și în sufletul meu... și am ajuns să-l iubesc. Și să iubesc fiecare clipă petrecută cu el. Iar cînd va pleca va lua cu el și inima mea. Nu voi mai iubi pe nimeni, niciodată.

A continuat să vorbească și să plîngă pînă cînd a răpus-o epuizarea. A ațipit cîteva minute, în poala surorii ei.

Cînd s-a trezit era în continuare pe jos iar spinarea și gîtul îi înțepeniseră. În primele clipe a sperat că totul fusese doar un coșmar și inima i-a tresărit, cu speranță. Dar o privire aruncată spre Rachel a convins-o: coșmarul era real.

– Ce vei face? a întrebat-o cu blîndețe Rachel.

Lara și-a șters ochii.

– Trebuie să trimit după Arthur și soția lui. Titlul trebuie să le revină. Este al lor de drept. În ceea ce-l privește pe Hunter... S-a oprit, aproape înecîndu-se cînd i-a rostit numele. Mîine se întoarce de la Londra. Îl voi sfătui să se facă nevăzut, ca să scape de condamnare. Altfel, nu am nici cea mai mică îndoială că va fi spînzurat, nu numai pentru ce mi-a făcut mie, ci și pentru fraudele comise în numele

soţului meu. Contracte, investiţii, împrumuturi... Dumnezeule! Nici unul dintre ele nu mai este valabil.

– Şi cu copilul cum rămîne?

– Nu trebuie să afle nimeni, a răspuns imediat Lara. În special el. Nu mai are nimic de-a face cu el, de-acum. Copilul este al meu şi doar al meu.

– Îl păstrezi?

– Oh, da. Lara şi-a acoperit abdomenul cu palma desfăcută şi s-a împotrivit unui nou val de lacrimi. Este oare greşit să-mi mai doresc acest copil după toate astea?

Rachel a mîngîiat-o din nou pe părul răvăşit:

– Nu, draga mea.

După o noapte de somn chinuit, Lara s-a trezit a doua zi dimineaţă mai hotărîtă ca niciodată. Se simţea de parcă ar fi fost în doliu, de parcă îi murise cineva, dar a ales să se îmbrace cu o rochie albastră cu borduri din mătase. În casă domnea o atmosferă sumbră. Ştia că va trebui să le dea o explicaţie servitorilor, prietenilor şi cunoştinţelor din Market Hill... şi lui Johnny.

Cum să facă un copil să înţeleagă ce se întîmplase, cînd nici măcar ea nu înţelegea?

Cînd totul se va termina, şi-a promis, cînd Hunter va fi alungat din sufletul ei şi titlul îi va reveni lui Arthur ea va părăsi definitiv acest loc. Poate că-şi va făuri o nouă viaţă în Italia sau Franţa. Cumva, o va convinge pe Rachel să plece împreună cu ea. Numai la gîndul că va fi nevoită să o ia de la început a simţit că-i dădeau lacrimile.

S-a gîndit cît timp trecuse de cînd Hunter – nu știa cum altcumva să-i spună – venise în viața ei.

Trei luni. Cele mai frumoase, mai împlinite, în care avusese parte de fericire așa cum numai alții aveau. Înflorise în compania lui pasională, iubitoare. Dacă durerea nu ar fi fost atît de acută, ar fi considerat chiar că era un preț care merita plătit.

A încercat să-și încropească un discurs pentru momentul în care el se va întoarce de la Londra. Cîteva cuvinte demne, calme, fără să se certe sau să acuze. Dar în minte îi veneau numai întrebări. A ieșit în grădină, dornică de singurătate. S-a așezat pe o bancă, fixînd cu privirea o fîntînă cu heruvimi și inspirînd mirosul de iarbă proaspăt cosită. Și-a frecționat tîmplele, încercînd să scape de durerea surdă de cap.

Ca într-un coșmar, a văzut două siluete apropiindu-se. Arthur și Janet Crossland. Atît de curînd, și-a spus cu tristețe. Bineînțeles că au sărit imediat ce au aflat că au șansa de a-și recăpăta titlul, precum prădătorii care tabără pe un animal ucis.

Arborau același zîmbet înfumurat dintotdeauna. Janet a fost cea care a vorbit prima:

– Ți-a trebuit ceva timp să-ți vii în minți, i-a spus acră. Înțeleg că mica ta escapadă s-a sfîrșit și că ne dai înapoi ce este de drept al nostru.

– Da, i-a răspuns Lara. Escapada s-a sfîrșit.

Arthur i-a luat mîna, prefăcîndu-se că o compătimea.

– Draga mea nepoată. Am mare înţelegere pentru suferinţa ta. Ai fost dezamăgită, trădată, umilită...

– Sînt foarte conştientă de ceea ce mi s-a întîmplat, l-a întrerupt Lara. Nu este nevoie să o luăm de la capăt.

Părînd surprins că o auzea ripostînd, Arthur şi-a dres glasul.

– Nu eşti în apele tale, Larissa. O să-ţi trec cu vederea impoliteţea, pentru că înţeleg că eşti tulburată şi confuză.

Janet şi-a încrucişat braţele osoase la piept şi i-a zîmbit rece Larei:

– Nu mi se pare deloc confuză. Arată mai degrabă ca un copil căruia i-a fost luată acadeaua.

Arthur s-a întors spre soţia lui şi i-a şoptit ceva în barbă. Deşi nu s-au auzit clar, cuvintele lui au redus-o pentru un timp la tăcere.

S-a întors apoi spre Lara cu un zîmbet de reptilă.

– Nu puteai alege un moment mai bun, Larissa dragă. Ai aşteptat ca el să fie plecat şi ne-ai trimis vorbă. Am făcut toate demersurile ca el să fie arestat la Londra. Aş fi preferat să fie aruncat în temniţă, dar a fost doar reţinut în casa familiei Hawksworth pînă la judecată. Totul va fi tranşat de Camera Lorzilor, bineînţeles... trebuie să fie judecat de egalii lui ca rang.... dar vor descoperi imediat că nu este unul de-al lor.

Lara nici nu reuşea să-şi imagineze ce însemna pentru cel pe care-l considerase pînă atunci soţul ei să fie reţinut sub pază. Lipsirea de libertate îl adusese probabil în pragul

nebuniei. Mai rău decît atît, ideea de a fi judecat de cei mai influenţi lorzi din Anglia...

Şi-a înăbuşit un suspin. Era atît de mîndru... Nu voia să-l ştie zdrobit, la pămînt.

– Trebuie neapărat judecat de ei? a întrebat.

– Mai întîi lordul cancelar ne va lua fiecăruia cîte o declaraţie, în particular. Dacă nu va hotărî să-l achite – lucru imposibil – va fi judecat de Camera Lorzilor. Arthur a zîmbit încîntat. Va atîrna de ştreang cît de curînd. O să cer să aibă grijă să nu-i frîngă imediat gîtul, ca să-l văd chinuindu-se şi învineţindu-se cu laţul de gît. Iar eu mă voi bucura de fiecare clipă, în timp ce el va muri încet-încet...

Lara a scos un geamăt, aşa că el a arborat din nou o expresie plină de solicitudine.

– Te lăsăm singură cu gîndurile tale, draga mea. O să-ţi dai seama mai tîrziu că ai procedat bine.

Lara şi-a muşcat buzele, protestînd în tăcere, în adîncul sufletului. Sigur că făcuse ceea ce era moral, ceea ce era corect, dar argumentele logice nu făceau decît să complice lucrurile. Astfel, ea îi sprijinea pe soţii Crossland să-şi recapete titlul, iar acest lucru îi aducea numai necazuri.

Aveau să secătuiască repede averea familiei şi toţi cei care trăiau pe acel domeniu urmau să aibă de suferit. La fel şi Johnny, care nu va mai avea parte de un viitor sigur, aşa cum dorise ea. Cum putea fi acesta un lucru bun?

O lacrimă i-a alunecat pe obraz. Janet a privit-o cu un zîmbet crud:

– Fruntea sus, dragă. Doar ai avut parte de o aventură incitantă, nu-i aşa? Iar soţul tău vremelnic este un bărbat cu adevărat frumos. Şi fără îndoială că este şi bun la pat. Măcar pentru asta ar trebui să fii recunoscătoare.

Arthur a înşfăcat-o de braţ şi a tras-o deoparte. Lara l-a auzit cum îi şoptea printre dinţi:

– Ţine-ţi gura spurcată. Dacă o mai provoci mult putem pierde titlul. Avem nevoie de mărturia ei, înţelegi? S-a uitat spre Lara şi i-a zîmbit încurajator: să nu-ţi faci griji pentru nimic, Larissa. Totul se va sfîrşi curînd. Pînă atunci, însă, vei mai avea parte de unele dificultăţi. Noi vom fi lîngă tine, la fiecare pas.

– Mulţumesc, a şoptit Lara.

A privit-o atent, de parcă nu reuşea să-şi dea seama dacă glasul ei conţinea o notă de sarcasm.

– Mă aştept să te comporţi civilizat, Larissa. Nu uita, sîntem o familie şi avem acelaşi ţel. Mai mult decît atît, mă aştept să fii politicoasă cu lordul Lonsdale cînd va sosi aici, după-amiază.

– Nu! Lara a sărit în picioare, albă ca varul. De ce l-ai chemat aici, pentru numele lui Dumnezeu?

– Calmează-te, i-a spus Arthur. Lordul Lonsdale are la rîndul lui informaţii foarte valoroase pentru noi. Vreau să discut cu el. Vrea de asemenea să o ia acasă pe soţia lui şi nu-l condamn pentru asta. După felul în care ai furat-o pe sora ta...

– Îi interzic lordului Lonsdale să pună piciorul pe acest

domeniu, a spus Lara. Nu voi permite asta, înțelegi?

– Îi interzici? a întrebat Arthur neîncrezător iar Janet a izbucnit în rîs. Nu uita, nepoată, că nu mai ești stăpînă aici. Nu ai nici un drept să iei decizii, cu atît mai puțin să interzici ceva.

– O voi face, totuși. Iar dacă nu mă susții nu voi depune mărturie împotriva lui Hunter. Nu te voi ajuta în nici un fel, voi jura că el este adevăratul meu soț... asta dacă nu-mi promiți acum și aici că-l vei ține departe pe Lonsdale de sora mea.

– Pentru cît timp? a întrebat-o Arthur, privind-o ca pe o nebună.

– Indefinit.

El a rîs ironic.

– Să ții un soț departe de soția lui... indefinit... Mă tem că ceri prea mult, draga mea.

– Este un soț violent și abuziv. Rachel era cît pe ce să moară după ultima bătaie primită. Poți să-l întrebi pe doctorul Slade dacă nu mă crezi.

– Sînt convins că exagerezi.

– L-am plăcut dintotdeauna pe Lonsdale, a intervenit și Janet. La urma-urmei, dacă a lovit-o cu adevărat pe Rachel înseamnă că a meritat-o.

Lara o privea pe Janet clătinînd din cap.

– O astfel de remarcă, venind din partea unei femei... S-a îndreptat apoi spre Arthur: aștept o promisiune din partea ta, domnule. În schimbul mărturiei mele.

– Îmi ceri să fac ceva nu numai imoral ci şi ilegal, a protestat Arthur.

– Sînt convinsă că nu te-ar deranja prea tare, i-a răspuns Lara cu răceală. Altfel nu te voi sprijini. Şi mă aştept să-ţi ţii cuvîntul şi după proces. Sper să fii suficient de gentleman pentru asta.

– Femeie încăpăţînată şi lipsită de raţiune!

Arthur roşise de furie, dar Janet l-a întrerupt cu un zîmbet satisfăcut:

– Nu uita, dragule, avem nevoie de mărturia ei.

Arthur a închis gura, încercînd să se controleze.

– Bine, s-a răstit la Lara. Bucură-te de această mică victorie. Îţi jur că va fi şi ultima. S-a întors pe călcîie şi a plecat, cu Janet pe urmele lui.

Larei i-a trebuit mult timp să se liniştească. S-a aşezat, cu genunchii tremurînd şi şi-a îngropat faţa în palme. Lacrimile îi curgeau pe obraji, i se prelingeau printre degete. A oftat:

– Oh, Hunter, a şoptit nefericită. De ce nu eşti tu cel adevărat?

Din clipa aceea, totul s-a desfăşurat cu o viteză uimitoare. Deşi Hunter refuzase să fie asistat legal, domnul

Young îi ignorase instrucţiunile. Îl contactase pe avocatul familiei, domnule Elliott, care îi recomandase un avocat pledant, pe Serjeant Wilcox.

Pe de cealaltă parte, lordul Arthur şi soţia lui îşi angajaseră şi ei un avocat al acuzării, deşi acesta nu avea prea multe de făcut, cum de altfel nu avea nici Wilcox. Lordul cancelar trimisese doi aprozi să ia declaraţii. Zile întregi, cei doi scriseseră şi copiaseră spusele tuturor celor care se oferiseră să depună mărturie. Lara aproape că-i era recunoscătoare lui Arthur pentru că o ţinuse departe de hoardele de vizitatori. Le spusese tuturor că Lara nu se simţea deloc bine şi că nu putea primi pe nimeni.

Lara s-a întîlnit totuşi cu domnul Young, atunci cînd acesta a revenit de la Londra. Ştia că-l văzuse pe Hunter şi tînjea să afle veşti despre el, în ciuda eforturilor ei de a rămîne indiferentă.

Young părea obosit, nedormit. Ochii lui căprui erau tulburi, injectaţi. Lara l-a primit în salonul familiei şi a închis uşa, cunoscînd prea bine obiceiul lui Janet de a trage cu urechea. Aici puteau măcar discuta între patru ochi.

– Cum este? l-a întrebat Lara fără preambul, aşezîndu-se şi făcîndu-i şi lui semn să ia loc.

Young s-a aşezat pe marginea sofalei.

– Starea lui de sănătate este bună, dar în ceea ce o priveşte pe cea emoţională nu mă pot pronunţa. Vorbeşte foarte puţin, nu dă semne de mînie sau de teamă. Pare indiferent, de fapt.

– Are nevoie de ceva? l-a întrebat Lara cu voce stinsă. Își dorea să meargă la el, să-i ofere alinare și ajutor.

– Dacă nu vă supărați, aș vrea să-i duc niște haine curate și cîteva obiecte personale. Mîine, cînd mă întorc la Londra.

Lara a dat din cap.

– Du-i orice are nevoie.

– Lady Hawksworth, a început Young temător, vreau să vă asigur că nici eu și nici doctorul Slade nu l-am fi adus pe lordul Hawksworth la dumneavoastră dacă nu am fi fost ferm convinși de identitatea lui.

– Am dorit cu toții să credem în el, a murmurat Lara. Iar el a știut și a profitat de asta.

– Știți că am cel mai profund respect pentru judecata dumneavoastră, doamnă. Dar nu mă pot abține să vă spun că am convingerea că ați acționat sub influența unchiului dumneavoastră. Nu este prea tîrziu să vă răzgîndiți. Înțelegeți ce se va întîmpla cu el dacă nu vă retrageți acuzațiile?

Lara i-a zîmbit cu tristețe.

– El te-a trimis să-mi spui toate astea?

Young a clătinat din cap.

– Hawksworth refuză să scoată un cuvînt în apărarea lui. Nu-și va confirma și nici nu-și va infirma identitatea. Spune că numai dumneavoastră veți decide totul.

– Va trebui ca noi toți să spunem adevărul. Tot ce pot să fac este să-mi exprim convingerile, indiferent de consecințe.

Dezamăgirea lui Young era evidentă.

– Înțeleg, lady Hawksworth. Totuși, sper că nu vă veți supăra dacă eu și doctorul Slade îl vom susține pe lordul Hawksworth.

– Din contră, a spus Lara, încercînd ca vocea să nu i se frîngă. Aș fi fericită dacă l-ați ajuta așa cum puteți, dat fiind că eu nu pot face asta.

– Da, doamnă. Vă rog să mă scuzați dar trebuie să plec. Am multe lucruri de făcut în numele lordului Hawksworth.

Ea s-a ridicat și i-a întins mîna.

– Fă tot ce poți pentru el.

– Bineînțeles. Young s-a încruntat, plin de regret. Astrele nu v-au fost deloc favorabile, se pare. Credeam că aveți toate motivele să fiți fericiți dar soarta vă tot scoate obstacole în cale. Nici n-aș fi visat că se va ajunge la asta.

– Nici eu, a șoptit Lara.

– Nu m-am considerat niciodată un romantic, i-a spus el stînjenit, dar sper cu adevărat ca dumneavoastră și...

– Nu, i-a răspuns ea cu blîndețe, conducîndu-l spre ușă. Nu spera.

Camera copilului era plină de jucării iar pe pereți erau atîrnate tablouri care înfățișau copii la joacă. De dragul lui Johnny, Lara încercase să transforme încăperea într-un paradis, dar acum se părea că nu putea face prea multe ca

să-l protejeze. A pus o carte la loc, pe poliţa albastră şi s-a aşezat pe marginea patului lui Johnny.

Părea absurd de mic între perne, cu părul încă umed după baie. Reacţia lui la cele întîmplate fusese chiar mai rea decît lacrimile la care se aşteptase Lara. Nu mai zîmbea, energia copilărească îi dispăruse cu totul, era neobişnuit de solemn. Lara nu-i dăduse prea multe explicaţii, ştiind că unui copil de vîrsta lui i-ar fi fost greu să înţeleagă. Îi spusese doar că Hawksworth făcuse ceva rău, că fusese arestat şi că urma să fie judecat.

– Mama, a întrebat Johnny privind-o cu ochii lui mari, albaştri. Lordul Hawksworth este un om rău?

Lara l-a mîngîiat pe păr.

– Nu, dragul meu. Nu cred că este cu adevărat rău. Dar ar putea fi pedepsit pentru anumite lucruri pe care le-a făcut în trecut.

– Lordul Arthur spune că va fi spînzurat aşa cum a fost şi tata.

– Adevărat? a întrebat Lara cu blîndeţe, încercînd să-şi ascundă furia. Nimeni nu ştie cu certitudine ce se va întîmpla pînă cînd nu discutăm cu lordul cancelar.

Johnny s-a întors pe o parte, sprijinindu-şi capul într-o mînă.

– Şi eu voi merge într-o zi la închisoare, mamă?

– Niciodată, i-a răspuns ferm Lara. Nu voi lăsa să ţi se întîmple asta.

– Dar dacă voi fi şi eu un om rău cînd voi fi mare...

– Tu vei fi un om bun, de ispravă. Lara l-a privit în ochi cu tandreţe şi dragoste. Nu trebuie să-ţi faci asemenea griji. Vom rămîne împreună, tu şi cu mine şi totul va fi bine.

Copilul s-a cuibărit între perne, încă nesigur şi grav.

– Vreau să se întoarcă lordul Hawksworth, a spus el.

Lara a închis ochii, încercînd să-şi stăvilească lacrimile.

– Da, ştiu.

Lara a sosit la Londra cu o seară înainte de întîlnirea cu lordul cancelar. Hotărîse să stea la Park Place, reşedinţa familiei Hawksworth, acolo unde era reţinut şi Hunter. Casa albă, impozantă, cu ferestre înalte şi patru coloane la intrare fusese restaurată cu eleganţă şi mult bun-gust. Interioarele cu lambriuri din stejar fuseseră zugrăvite în tonuri de bej şi un oliv frumos, inventat exclusiv pentru casele familiei Hawksworth, cu cincizeci de ani în urmă. Acea nuanţă anume făcuse furori în toată Anglia şi mai era şi acum foarte răspîndită.

Lara era tot mai nerăbdătoare pe măsură ce se apropia. Gîndul că va petrece noaptea sub acelaşi acoperiş cu Hunter, chiar şi în camere separate, îi trimitea un tremur în tot corpul.

Ar fi vrut să-i pună întrebările care o chinuiseră noapte şi zi. Totuşi, nu ştia dacă va avea curajul să se afle faţă în faţă cu el.

Spre marea ei uşurare, lordul Arthur şi soţia lui hotărîseră să stea în casa lor din Londra. Cînd le-a spus ser-

vitorilor să-i despacheteze bagajele în camera ei obişnuită, valetul i-a răspuns că aceea era deja ocupată.

– De către cine? a întrebat Lara.

– De doamna contesă.

Mama lui Hunter era acolo? Lara făcuse ochii mari la valet. Cum? Cînd?

– Am ajuns în această după-amiază, s-a auzit vocea contesei venind din capul scărilor. După ce una din scrisorile pe care le-ai trimis în întreaga Europă a ajuns în sfîrşit la mine am pornit imediat spre Londra. Planul meu era să ajung mîine la Hawksworth Hall şi să pun capăt acestei poveşti. Cînd-acolo îl descopăr pe presupusul meu fiu ţinut aici sub arest. Se pare că am nimerit la momentul oportun.

Lara o pornise deja în sus, pe scări. Sophie, contesa de Hawksworth arăta ca întotdeauna: înaltă şi subţire, cu un coc regesc din bucle în vîrful capului şi cu mai multe şiraguri de perle la gît. O femeie practică, inteligentă, care nu îşi arăta niciodată sentimentele. Sophie era greu de iubit dar era plăcută de toată lumea.

– Mamă! a exclamat Lara, îmbrăţişînd-o.

Cu un zîmbet, Sophie mai degrabă i-a tolerat gestul afectuos.

– Ei bine, Lara, se pare că ai fi făcut mai bine dacă mi-ai fi acceptat invitaţia de a mă însoţi în călătoriile mele. Ai trecut prin clipe nu tocmai uşoare, nu-i aşa?

– Da, i-a răspuns Lara cu glas stins, întorcîndu-i zîmbetul.

– Gata, gata, i-a spus Sophie iar trăsăturile i s-au îmblînzit. Vom rezolva totul, tu și cu mine. Cu o sticlă de vin și o conversație îndelungată. De asta avem nevoie.

După ce le-a dat cîteva indicații scurte servitorilor, Sophie a luat-o pe Lara de braț și au intrat în salonul de culoarea levănțicii, cu accente mai închise la culoare, măsuțe aurii și vitralii cu violete.

Parfumul de violete era preferatul lui Sophie și îl folosea de zeci de ani.

Lara se întreba în care încăpere fusese oare închis Hunter și dacă aflase de sosirea ei.

– L-ai văzut? a întrebat-o pe Sophie, temătoare.

Contesa nu i-a răspuns imediat. S-a așezat cu grijă pe un fotoliu din catifea.

– Da, l-am văzut. Și am stat de vorbă mult timp. Seamănă mult cu Hunter, nu-i așa? De fapt e și normal. Aș fi fost surprinsă dacă nu ar fi semănat.

Lara s-a așezat la rîndul ei și-și privea uimită soacra.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

Privirile li s-au întîlnit. Lara nu o mai văzuse niciodată pe Sophie atît de tulburată.

– Înțeleg, a spus ea într-un sfîrșit. Nu ai aflat, deci.

– Ce să aflu? M-am săturat de atîtea secrete! a exclamat Lara. Ce știi despre bărbatul care este sub pază la parter?

– Pentru început, i-a răspuns contesa, trebuie să știi că el și fiul meu Hunter erau frați vitregi.

Capitolul 19

Netulburată de privirea şocată a Larei, Sophie a aşteptat răbdătoare ca valetul să le aducă o sticlă cu vin roşu şi două pahare de cristal. Un alt servitor a desfăcut sticla. Lara şi-a muşcat buzele ca să poată păstra tăcerea şi a privit ritualul celor doi, desfăşurat parcă cu încetinitorul.

A aşteptat ca ei să iasă, încleştîndu-şi degetele pe pahar.

– Spune-mi, te rog, a şoptit.

– Harry, soţul meu avea o slăbiciune pentru femeile frumoase, a spus Sophie. I-am acceptat-o pentru că era discret şi pentru că se întorcea întotdeauna la mine. Nici un bărbat nu este perfect, Larissa. Fiecare are cîte un năravpe care trebuie să i-l tolerezi. L-am iubit pe Harry, în ciuda infidelităţilor lui care nici nu mi-au dat prea mult de furcă pînă în clipa în care... una din amantele lui a rămas însărcinată.

– Cine era? a întrebat Lara. A sorbit din vin iar aroma lui acrişoară i-a umplut gura.

– Era soţie de ambasador. O curtase aproape fiecare bărbat din Londra. Relaţia lor a durat aproape un an. După ce a născut, i-a spus lui Harry că nu dorea acel copil. I-l încredinţa lui, să facă ce voia cu el.

– El nu l-a dorit?

– Oh, Harry își dorea foarte mult acel copil. Ar fi vrut să-l crească în casa noastră sau măcar într-un loc în care să-l poată vizita frecvent. Eu nu am vrut nici să aud. Așa cum știi, nu avusesem parte de copii sănătoși. Primii trei au murit în pruncie. După care a venit pe lume Hunter. Probabil că m-am temut că interesul pentru bastardul său va face ca devotamentul față de copilul legitim să treacă pe planul doi. Am încercat doar să-i apăr interesele lui Hunter. Așa că am insistat ca acel copil să fie încredințat unui cuplu de misionari care aveau să-l ducă departe, să nu-l mai vadă niciodată.

– În India, a spus Lara. Cu fiecare cuvînt al Sophiei, puzzle-ul se întregea, piesă cu piesă.

– Da. Știam că acel copil va avea o viață dificilă, că nu va avea un statut social. Soțul meu nu era deloc împăcat cu gîndul, dar eu am insistat.

Și-a aranjat faldurile fustei cu o atenție exagerată, după care a continuat:

– Timp de treizeci de ani am încercat să uit ce-am făcut, dar gîndul nu m-a părăsit nici o clipă... m-a bîntuit chiar, aș putea spune.

Lara a lăsat paharul deoparte și și-a privit soacra fără să clipească.

– Cum se numea?

Sophie a ridicat din umeri.

– Nu i-am permis tatălui său să-i aleagă un nume. Nu am idee cum i-au spus părinții lui adoptivi.

– Fiul vostru a știut că avea un frate vitreg?

– Nu am considerat necesar să-i spun. Nu voiam ca bastardul lui Harry să se amestece în vreun fel în viețile noastre. Sophie a zîmbit cu subînțeles. Ce ironie, nu crezi?

Lara nu era în dispoziția necesară pentru a sesiza o ironie, așa că nu i-a întors zîmbetul. Se considera victima acestui lanț de evenimente care începuseră chiar înainte ca ea să se fi născut. Harry fusese un afemeiat, soția ambasadorului își repudiase propriul copil, Sophie nu dorise să aibă vreo legătură cu bastardul soțului ei, Hunter fusese mereu un iresponsabil... iar în final își făcuse apariția un străin care îi invadase viața și o sedusese cu multă ușurință.

Lara nu ar fi putut influența cu nimic toate astea... și totuși ea era cea care trebuia să plătească prețul. Iar consecințele aveau să o urmărească întreaga viață... pentru că va avea la rîndul ei un copil ilegitim. Păstrîndu-l, nu va mai putea face niciodată parte din lumea bună. Deși era tentată să-i spună Sophiei de sarcină, instinctul i-a spus să nu o facă, deocamdată.

Singura modalitate prin care putea să apere interesele copilului ei era să-l țină secret, pentru moment.

– Ce putem face acum? a întrebat în șoaptă.

Sophie i-a aruncat o privire pătrunzătoare.

– Tu ești cea care trebuie să decidă, Larissa.

Lara a clătinat din cap.

– Nu sînt în stare să judec drept.

– Îţi sugerez să te duci în apartamentul rezervat oaspeţilor, acolo unde este ţinut iubitul tău şi să stai de vorbă cu el. După asta cred că vei şti ce ai de făcut.

Iubitul tău... I se părea nepotrivit să-l numească astfel. Chiar şi acum îl considera soţul ei, în ciuda faptului că relaţia lor ilicită fusese dată în vileag.

– Nu mă simt în stare să dau ochii cu el, a murmurat.

– Ei, haide... Dacă eu am fost în stare, după treizeci de ani, sînt sigură că poţi şi tu.

Lara şi-a schimbat hainele de călătorie şi a îmbrăcat o rochie simplă, din muselină, cu flori mici roz şi frunze de un verde pal. Şi-a periat părul şi l-a prins într-un coc, după care s-a privit în oglindă. Era palidă şi părea speriată... dar nu de Hunter îi era teamă, ci de ea însăşi.

Şi-a îndreptat umerii şi şi-a jurat în gînd să nu plîngă şi să nu se lase pradă furiei, indiferent ce aveau să-şi spună. Trebuia să-şi păstreze demnitatea cu orice preţ.

S-a apropiat de uşa flancată de două gărzi şi le-a cerut permisiunea să-l viziteze pe prizonier. Spre marea ei uşurare, au fost curtenitori şi respectuoşi iar unul a sfătuit-o chiar să strige dacă avea nevoie de ajutor.

Inima îi bătea cu putere cînd a trecut pragul. Şi era foarte sigură că era roşie ca focul în obraji.

Şi l-a văzut.

Stătea în mijlocul încăperii lipsite de ferestre. Apartamentul era micuţ dar luxos, pereţii erau acoperiţi cu damasc oliv cu motive aurii iar două uşi glisante din sticlă separau camera de primire de dormitor.

Părea foarte în largul lui în acest decor elegant, un adevărat gentleman englez. Nici nu ai fi bănuit cine era sau de unde provenea. Un cameleon, într-adevăr.

– Ce mai faci? a întrebat-o fixînd-o cu privirea.

Întrebarea a înfuriat-o. Cum de îndrăznea să se arate îngrijorat cînd făcuse ce făcuse? În acelaşi timp, îşi dorea să se ducă la el şi să-l ia în braţe, să-şi sprijine capul pe umărul lui.

– Nu prea bine, a recunoscut.

Intimitatea care se crease între ei nu dispăruse cu totul. Plăcerea de a se afla lîngă el era la fel de ameţitoare şi mai mult decît atît, ştia că doar cu el va avea acel sentiment de împlinire.

– Cum ai aflat? a întrebat-o.

– Am stat de vorbă cu căpitanul Tyler.

El a încuviinţat, fără să dea semne că ar fi fost surprins sau furios. Nu se aşteptase niciodată ca totul să dureze la nesfîrşit, şi-a dat ea seama. Şi atunci de ce o făcuse? De ce renunţase la tot numai ca să pretindă timp de cîteva luni că el era lordul Hawksworth?

– Te rog, fă-mă să înţeleg de ce mi-ai făcut una ca asta, s-a auzit ea spunînd, ca prin vis.

El nu i-a răspuns imediat, ci a privit-o cu concentrarea cuiva care ar fi rezolvat o problemă de matematică. După care a întors capul, ca să nu se uite în ochii ei. Profilul îi era parcă împietrit.

– Cei care m-au crescut – pentru că nu le pot spune părinți – nu au făcut niciodată un secret în privința adevăratei mele identități. Am crescut întrebîndu-mă de ce nu mă dorise tatăl meu și de ce fratele meu vitreg nu știa de existența mea. Cînd am aflat că Hawksworth a sosit în India și că și-a închiriat o casă în Calcutta am vrut să aflu mai multe despre el. Un timp l-am urmărit de la distanță. Apoi, într-o noapte, m-am strecurat în casă, în lipsa lui.

– I-ai căutat printre lucruri, a spus Lara. Era o constatare, nu o întrebare. S-a așezat pe o sofa pentru că picioarele nu o mai susțineau.

El a rămas în picioare, de cealaltă parte a încăperii.

– Da.

– Și ai găsit miniatura mea.

– Da. Și scrisorile pe care i le-ai trimis.

– Scrisorile mele? Lara încerca să-și amintească despre ce îi scrisese lui Hunter. În majoritatea îi descrisese activitățile ei zilnice, întîlnirile cu vecinii și îi dăduse vești despre rude și prieteni. Nimic personal, nu-i scrisese niciodată că-i era dor de el.

– Nu pot să cred că Hunter le-a păstrat. Erau niște scrisori banale.

– Erau frumoase, i-a răspuns el. Le-am găsit în sertarul în care-și ținea jurnalele.

– Hunter nu ţinea un jurnal, i-a spus ea rece.

– Ba da, i-a răspuns el calm. După cum erau numerotate şi datate am ştiut că mai existau şi altele. Le-am găsit curînd după venirea mea şi le-am distrus, după ce am aflat informaţiile de care aveam nevoie.

Lara a clătinat din cap, uimită să afle acest lucru despre soţul ei.

– Şi ce scria în aceste jurnale?

– Erau pline cu ceea ce el considera că ar fi secrete importante, intrigi politice, scandaluri... prostii, în mare parte.

– Mă pomenea şi pe mine? l-a întrebat ezitînd. Ce a...? A tăcut, dîndu-şi seama că Hunter nu scrisese nimic de bine despre ea.

– Era evident că nu aveaţi o căsnicie fericită.

– Se plictisise de mine, a spus Lara.

Sesizîndu-i tonul defensiv, a privit-o cu şi mai mare intensitate.

– Hunter o dorea pe lady Carlysle. Cu tine s-a însurat doar pentru că erai tînără şi dorea să aibă moştenitori.

Iar ea se dovedise a fi stearpă.

– Bietul Hunter, a şoptit Lara.

– Biet prost ticălos, a spus el. Era mult prea căpos ca să vadă ce ar fi putut avea. Ţi-am citit scrisorile şi am ştiut ce fel de femeie eşti. Am înţeles exact motivul pentru care te-a îndepărtat. Am luat miniatura ta cu mine. Clipă de clipă, m-am gîndit la ce făceai... dacă îţi făceai baie... dacă îţi periai

părul... dacă îţi vizitai vecinii din sat... dacă citeai, singură... dacă plîngeai... dacă rîdeai. Ai devenit obsesia mea.

– L-ai cunoscut pe soţul meu? l-a întrebat Lara.

El a tăcut cîteva clipe.

– Nu.

– Minţi, i-a spus ea încet. Spune-mi ce s-a întîmplat cu adevărat.

Fragilitatea ei se transformase într-o forţă delicată care l-a înfrînt. Nu-i mai putea ascunde nimic. Simţea că sufletul i se desfăcuse, că fiecare secret al lui ieşea la iveală. S-a retras într-un colţ al camerei şi şi-a sprijinit fruntea de peretele acoperit cu damasc.

– În martie este un festival... *Holi şi Dhuleti*, aşa se numeşte. Festivalul culorilor. Întreg oraşul e în sărbătoare, lumea parcă înnebuneşte. Toată lumea ştia că Hunter dădea cea mai mare petrecere din Calcutta...

A continuat să vorbească absent, părînd că uitase că Lara era acolo. Rătăcise pe străzi şi ajunsese în faţa palatului lui Hawksworth, luat de valul de oameni care rîdeau şi ţipau şi aruncau prafuri colorate şi vopsea de pe acoperişuri. Tinerele împrăştiau beţe parfumate din bambus, pline cu vopsea roşie sau argintie iar tinerii se mînjeau cu ele pe faţă şi dansau pe străzi.

Din conacul impozant în care locuia Hawksworth, aflat pe malul rîului Hugh, intrau şi ieşeau hoarde de oameni. I se părea că toţi englezii arătau la fel, mînjiţi cu vopsea, cu ochii strălucind din cauza băuturii. Cu inima bătîndu-i cu

putere, a intrat în conac și s-a amestecat printre oaspeți. Luxul din casă i-a tăiat răsuflarea: în fiecare cameră erau candelabre, picturi de Tițian și vitralii venețiene.

În timp ce trecea dintr-o cameră într-alta, înfășurat într-o mantie, cu capul ascuns de o glugă, femei bete i se aruncau în brațe. Le-a dat pe toate deoparte. Nici una nu a părut afectată, ci se azvîrleau chicotind și împleticindu-se în brațele următorului bărbat.

Singurele fețe treze erau cele ale servitorilor indieni care continuau să aducă platouri cu mîncare și băuturi, care erau devorate imediat.

L-a întrebat pe unul din servitori unde era Hawksworth și i s-a răspuns cu o ridicare din umeri și o privire goală. A căutat din încăpere în încăpere pînă cînd a ajuns în bibliotecă. Ușa era pe jumătate deschisă. S-a apropiat de prag și a auzit șoapte și un geamăt înăbușit... erau sunetele unui cuplu care făcea sex. S-a încruntat și s-a ascuns după ușă.

Curînd zgomotele au încetat și o femeie brunetă a ieșit din cameră. Era drăguță, roșie în obraji. A ieșit zîmbind, aranjîndu-și faldurile rochiei și decolteul, fără să-l observe pe bărbatul care aștepta în umbră.

El a intrat fără zgomot în cameră și a văzut un bărbat întors cu spatele care tocmai se încheia la pantaloni. Cînd a întors puțin capul i-a recunoscut profilul, nasul lung, bărbia bine definită, fruntea acoperită parțial cu păr întunecat. Era Hawksworth.

Hawksworth s-a apropiat de biroul acoperit cu piele verde şi a luat un pahar cu lichid arămiu. Părînd să fi simţit că nu era singur, s-a întors spre intrus.

– La naiba! a exclamat, luat prin surprindere. Cine eşti şi de ce te furişezi aşa în spatele meu? Explică-te imediat!

– Scuze, a reuşit el să spună, fiindu-i greu să articuleze. Şi-a desfăcut mantia şi s-a postat în faţa lui Hawksworth. Acesta a sesizat imediat asemănarea dintre ei.

– Dumnezeule, a murmurat lăsînd paharul deoparte şi venind mai aproape. Două perechi de ochi căprui identici se studiau, plini de fascinaţie.

Nu semănau perfect... Hawksworth era mai brunet, mai vînjos, cu aerul unui pur-sînge. Dar oricine i-ar fi văzut împreună şi-ar fi dat seama că erau rude.

– Cine naiba eşti? a pufnit Hawksworth.

– Sînt fratele tău vitreg, i-a răspuns el calm, studiind emoţiile schimbătoare de pe chipul lui Hawksworth.

– Dumnezeule! Hawksworth a luat din nou paharul cu coniac şi l-a dat pe gît. Mi-a pomenit tata ceva, odată, dar nu a vrut să-mi sună ce s-a ales de tine.

– Am fost crescut de misionari, în Nandagow...

– Nu-mi pasă cîtuşi de puţin de viaţa ta, l-a întrerupt mînios. Pot să ghicesc de ce ai venit. Crede-mă că am parte de destule lipitori. Vrei bani, nu-i aşa?

A scos din sertarul biroului o casetă. A deschis-o şi a scos de acolo un pumn de monede pe care le-a aruncat pe jos, în faţa străinului.

– Ia-i și pleacă. Și să știi că altceva nu mai primești de la mine.

– Nu vreau banii tăi. Umilit și furios, stătea nemișcat printre banii strălucitori aruncați pe jos.

– Atunci ce vrei? l-a întrebat Hawksworth.

Nu a putut să-i dea un răspuns. Toate întrebările despre tatăl său păreau să fi murit înăuntrul lui.

Hawksworth a părut să-i ghicească gîndurile.

– Ce credeai că se va întîmpla dacă vii aici? l-a întrebat disprețuitor. Că o să te îmbrățișez și o să-ți urez bun venit, ca unei oi demult rătăcite? Nu te dorește nimeni, nu are nimeni nevoie de tine. Locul tău nu este în această familie. Nu credeam să mai ai nevoie de alte explicații după ce părinții mei au ales să te trimită cît mai departe, în felul în care au făcut-o. Ești doar o greșeală de care trebuiau să scape.

Îi asculta cuvintele jignitoare și nu putea să nu se întrebe de ce soarta putea fi atît de nedreaptă.

De ce acel ticălos încrezut era prin naștere lord, avusese parte de o familie, de pămînturi și averi, de o soție tînără și frumoasă și nu prețuia nimic din toate astea? În timp ce el era un bastard, nu valora nimic.

Înțelegea prea bine ostilitatea lui Hawksworth.

Fusese crescut în credința că el era singurul moștenitor al familiei Crossland. Nimeni nu avea nevoie de un bastard.

– Nu am venit să-ți cer nimic, a murmurat el, întrerupînd tirada lui Hawksworth. Am vrut doar să te cunosc.

Cuvintele lui nu l-au liniştit deloc pe bărbatul care aproape că îşi ieşise din minţi.

– Ţi-ai atins deci scopul! Te sfătuiesc să ieşi imediat din această casă, altfel vei plăti scump!

A părăsit casa lui Hawksworth fără să ridice vreo monedă de pe jos, cu satisfacţia că lua cu el miniatura soţiei lui Hawksworth. Pe care avea să o păstreze cu el pentru totdeauna.

– ... Am servit un timp sub comanda căpitanului Tyler, pînă în ziua în care am aflat că vaporul cu care călătorea Hawksworth se scufundase, a continuat. El nu mai era şi tot ce-i aparţinea – tot ce-mi doream eu – mă aştepta aici. Eram hotărît să fac tot ce era necesar ca să fii a mea, chiar şi pentru un timp scurt.

– Aşa că i-ai luat locul, ca să-ţi dovedeşti ţie că erai mai bun decît el, a spus Lara.

– Nu, eu... A făcut o pauză, încercînd să fie cît mai sincer. La început poate că aşa a fost. Dar m-am îndrăgostit de tine... şi curînd ai devenit tot ce conta cu adevărat.

– Nu te-ai gîndit deloc la consecinţe, i-a răspuns Lara, înfuriată. Mi-ai distrus orice posibilitate de a mai avea încredere în cineva, vreodată. Ai furat locul unui alt bărbat, m-ai rănit, iar acum vei sfîrşi spînzurat, mai mult ca sigur. Au meritat toate astea?

El a privit-o cu ochii strălucind de iubire.

– Da.

– Eşti un ticălos egoist, a strigat ea, iar bărbia a început să-i tremure.

– Aș fi fost în stare să devin oricine și orice de dragul tău. Aș fi furat, aș fi ucis pentru tine. Nu regret nimic din ultimele luni. Viața mea nu ar fi fost întreagă fără ele.

– Dar cu viața mea cum rămîne? a ripostat ea. Cum poți să pretinzi că ții la mine cînd nu ai făcut decît să minți și să profiți, să mă transformi în cea mai mare fraieră din lume?

– Nu ești așa, Lara. Ți-a fost mai ușor să crezi că eu eram Hunter. Știam că-ți vei ignora orice dubiu dacă vei dori să crezi în mine și asta ai și făcut.

– Nimic nu a fost adevărat, a spus ea iar lacrimile au început să-i curgă pe obraz. Tot ce mi-ai spus, fiecare sărut... totul a fost o minciună.

– Nu, i-a răspuns el cu glas răgușit. A schițat gestul de a se apropia de ea dar a renunțat, văzînd-o că se dă un pas înapoi.

– Nici măcar numele nu ți-l știu. Oh, de ce a trebuit să te dai drept Hunter?

– M-ai fi acceptat altfel? a întrebat-o. Era o adevărată tortură să o vadă plîngînd și să nu o poată alina. Dacă ți-aș fi spus adevărul m-ai mai fi lăsat lîngă tine?

Lara a tăcut cîteva clipe.

– Nu, a spus într-un final.

El a dat din cap. Răspunsul ei îi confirma ceea ce știa deja.

– Nu pot minți pentru tine, să știi, a continuat Lara după cîteva minute de gîndire.

– Nici nu mă așteptam la altceva de la tine.

S-a apropiat cu grijă de ea, ca şi cum o mişcare bruscă ar fi speriat-o. S-a oprit la un metru de ea.

– Nu m-aş sătura niciodată să te privesc, i-a şoptit. Să-ţi admir ochii verzi, minunaţi, chipul dulce. Privirea lui o ardea. Vreau să ştii ceva, Lara. Lunile acestea, cu tine... timpul pe care l-am petrecut împreună... merită să mor pentru ele. Dacă doar atît pot avea, mie îmi e de ajuns. Nu mai contează ce vei declara mîine sau ce se va întîmpla cu mine.

Lara nu mai putea vorbi. Trebuia să fugă de acolo cît încă îşi mai putea controla lacrimile. S-a îndreptat grăbită spre uşă. I s-a părut că l-a auzit rostindu-i numele dar nu s-a mai oprit.

Sophie o aştepta. I-a fost de ajuns o privire să-şi dea seama.

– Îl iubeşti, a spus simplu, luînd-o pe după umeri.

Au urcat împreună scările.

– Îmi pare atît de rău, a spus Lara. Probabil că mă dispreţuieşti pentru că simt asta, că nu mi-am dăruit dragostea celui care avea dreptul la ea.

Sophie era o femeie pragmatică, aşa că nu s-a grăbit să o aprobe.

– De ce te-aș dispreţui? Nu ştiu dacă fiului meu i se cuvenea iubirea ta. A făcut vreun efort să-ţi cîştige inima?

– Nu, dar...

– Bineînţeles că nu. Era îndrăgostit pînă peste cap de lady Carlysle, deşi numai Dumnezeu ştie ce vedea la fiinţa aceea atît de bărbătoasă. Era nebun după ea şi cu ea ar fi trebuit să se căsătorească. Spre regretul meu, eu l-am sfătuit să se însoare cu tine şi să o ţină drept amantă. A fost o greşeală din partea mea. Am sperat că farmecele tale îl vor cuceri iar tu vei avea o influenţă bună asupra lui.

– Ei bine, asta nu s-a întîmplat, a spus Lara.

Deşi Lara nu avusese intenţia să fie amuzantă, contesa a izbucnit în rîs.

– Evident. A oftat şi a redevenit serioasă cînd au ajuns în salon. Bietul meu fiu, a mai spus ea. Ştiam prea bine că nu-ţi era un soţ bun. Nu a fost niciodată un bărbat responsabil. Poate din cauză că a fost foarte răsfăţat atunci cînd era copil. Cîteva greutăţi i-ar fi modelat altfel caracterul. Dar nu mă puteam abţine să nu-l alint. Doar pe el îl aveam. Mă tem că eu i-am încurajat egoismul.

Deşi era tentată să o aprobe, Lara a rămas tăcută.

– Te-ai decis ce vei face mîine? a întrebat-o direct contesa.

– Am de ales? Trebuie să spun adevărul.

– Prostii.

– Cum? a întrebat Lara cu voce pierită.

– Nu am înţeles niciodată de ce onestitatea este considerată cea mai înaltă virtute. Există lucruri mai importante decît adevărul.

Lara o privea cu ochi mari.

– Mi se pare un lucru ciudat, venit din gura ta.

– Adevărat? Întotdeauna ai fost mult prea convenţională, draga mea. Nu te-ai întrebat care va fi soarta celor care depind de rezultatul acestei întîmplări? Nu te gîndeşti nici măcar la binele tău?

– Pari că ai dori ca acest străin să-i ia locul fiului tău, i-a spus Lara, căreia nu-i venea să-şi creadă urechilor.

– Fiul meu nu mai este, i-a răspuns contesa. Tot ce pot face este să accept situaţia. Arthur şi soţia lui au dovedit că nu pot păstra moştenirea familiei Hawksworth. Vor face tot ce le stă în putinţă să facă de rîs titlul. Pe de altă parte, legitim sau nu, tînărul acesta este fiul soţului meu şi pare să se fi adaptat perfect rolului. Eu sînt de părere că merită titlul în aceeaşi măsură cu Arthur. În plus, pare să-ţi fi cîştigat afecţiunea. Iar eu am greşit faţă de el, cu ani în urmă. Din cauza mea, începutul lui în viaţă a fost unul nefericit şi totuşi pare să fi devenit un bărbat foarte capabil. Nu sînt de acord cu ce a făcut, bineînţeles. Şi totuşi, acţiunile lui nu sînt cele ale unui om rău ci mai degrabă ale unuia disperat.

– Vrei să spui că are sprijinul tău? a exclamat Lara, uimită.

– Doar dacă tu doreşti asta. Pentru că tu va trebui să trăieşti o minciună, tot restul vieţii tale... tu îi vei purta

copiii în pîntece și-i vei fi soție. Dacă pe el îl dorești drept soț, eu sînt dispusă să-l accept ca și fiu. Ține cont însă că, odată ce vom stabili că el este Hawksworth, nu mai este cale de întoarcere.

– L-ai putea trăda pe adevăratul Hunter? a șoptit Lara. Ai fi în stare să accepți un altul în locul lui?

– Sentimentele mele pentru Hunter vor rămîne doar ale mele, i-a răspuns cu demnitate contesa. Întrebarea este ce îți dorești tu, Larissa. Vrei să-l salvezi pe acest bărbat sau să-l trimiți în iad? Va continua să fie lordul Hawksworth sau titlul îi va reveni lui Arthur? Tu trebuie să decizi, în seara asta.

Lara era descumpănită auzind-o pe soacra ei. Nici într-o mie de ani nu s-ar fi așteptat ca Sophie să adopte acea poziție.

Nu i se părea deloc corect. Se așteptase ca Sophie să fie oripilată pentru că un străin se dăduse drept fiul ei și nu să susțină această șaradă și să-i propună să o continue.

Gîndurile i se învălmășeau în minte. Trebuia însă să țină cont de un lucru: că bărbatul acela... oricine ar fi fost el... i se potrivea. O făcuse fericită. Avusese grijă de Johnny, de Rachel, de toți cei aflați pe domeniul Hawksworth. Indiferent ce ar fi făcut în trecut, Lara știa că era un om bun.

Și îl iubea. Din toată inima.

– Dar... cum pot iubi un bărbat fără să-l cunosc cu adevărat? s-a întrebat cu voce tare. Și cum pot fi sigură că mă iubește? este un cameleon, așa cum spunea căpitanul

Tyler. Nu sînt convinsă că este în stare să fie onest. Va fi totdeauna în alertă, își va ascunde adevăratele gînduri, nu va lăsa pe nimeni să-l înțeleagă cu adevărat.

– Un suflet tulbure, a spus contesa, cu un zîmbet deopotrivă ironic și provocator. Ei bine, acestea te atrag pe tine, nu-i așa?

Capitolul 20

Ştiind că Tyler fusese chemat la Londra pentru a depune mărturie, Lara i-a trimis vorbă încă de la primele ore ale dimineţii. Spre marea ei uşurare, el a sosit imediat la reşedinţa din Park Place. Era îmbrăcat în uniformă, cizmele negre îi străluceau iar sub braţ avea o pălărie cu pene.

– Lady Hawksworth, a spus respectuos, aplecîndu-se spre mîna care i se întinsese.

– Vă mulţumesc că aţi venit atît de repede, i-a spus ea.

– Sper doar să vă pot fi de ajutor, doamnă.

– Acelaşi lucru îl sper şi eu, i-a răspuns Lara aşezîndu-se pe un scaun. La invitaţia ei, căpitanul s-a aşezat la rîndul lui pe un scaun identic, aflat în apropiere. Înţeleg că aţi venit la Londra ca să-i daţi o declaraţie lordului cancelar.

– Da, doamnă. Mustaţa scurtă îi fremăta din cauza stînjenelii. Vreau să-mi cer încă o dată scuze pentru că v-am ascuns adevărul atîta timp. Voi regreta mereu acest lucru şi sper ca într-o zi să mă iertaţi...

– Nu am ce ierta, l-a asigurat ea. Înţeleg de ce aţi păstrat tăcerea şi într-un fel vă sînt recunoscătoare pentru asta. De

fapt... A inspirat adînc şi l-a privit direct în ochi. V-am chemat aici în dimineaţa asta ca să vă cer să păstraţi în continuare tăcerea.

Chipul lui nu a trădat nici o emoţie.

– Înţeleg, a spus. Îmi cereţi să comit sperjur azi, în faţa lordului cancelar. Vreţi să neg că acest bărbat a încercat să-i ia locul lordului Hawksworth.

– Da, i-a răspuns ea simplu.

– Pot să vă întreb de ce?

– M-am gîndit mult şi am ajuns la concluzia că este în interesul familiei Crossland – şi al meu – ca acest bărbat să fie în continuare capul familiei.

– Doamna mea, poate că nu am fost suficient de explicit atunci cînd v-am descris caracterul acestui om.

– Caracterul i-l cunosc prea bine.

Oftînd, căpitanul a început să se joace cu ciucurele de pe mîneca uniformei.

– Aş vrea să vă pot face pe plac, mai ales că astfel m-aş achita de o veche datorie faţă de el. Numai că... să-i permiţi să ocupe o asemenea poziţie, să aibă asemenea puteri şi responsabilităţi... să-i permiţi să fure viaţa cuiva... nu mi se pare corect.

– Ce datorie aveţi faţă de el? l-a întrebat Lara, curioasă.

– Mi-a salvat cîndva viaţa. Pe cînd încercam să menţinem ordinea în oraşelele de pe Gange, din teritoriile Cawnpore. Tîlharii atacau călătorii la drumul mare şi-i ucideau fără milă. Nici femeile sau copiii nu erau cruţaţi.

Cînd au înțeles că nu aveam de gînd să ne retragem au devenit și mai agresivi. Mulți din cei care mă însoțeau au fost uciși în paturile lor. Într-o noapte, cînd tocmai mă întorseseîn, de la Calcutta, am fost înconjurat de șase tîlhari. A făcut o pauză, pentru că amintirea îl tulbura. Atunci a apărut el, ca o umbră în noapte, i-a omorît pe doi dintre ei iar ceilalți au luat-o la fugă, strigînd că trebuia să fie mesagerul vreunei zeități a urgiei. Atunci l-am văzut ultima oară... pînă cînd l-am întîlnit în Anglia, dîndu-se drept Hawksworth.

– Cicatricea de pe ceafă... a spus Lara.

Tyler a încuviințat.

– În timpul încăierării, unul dintre tîlhari a reușit să-mi ia sabia. „Hawksworth" al dumneavoastră a avut noroc. Ar fi putut fi decapitat. Din fericire pentru el, este un tip extrem de agil. Tyler a dus mîna în buzunar și a scos o batistă cu care și-a șters fruntea. Nu este un om obișnuit, doamnă. Dacă voi fi de acord cu ceea ce-mi cereți, nu pot fi făcut responsabil pentru eventualele supărări sau dureri pe care vi le-ar putea cauza în viitor.

Lara i-a zîmbit hotărîtă.

– Cred că îmi merită încrederea. Nu am nici cea mai mică îndoială că va duce o viață exemplară, dacă i se va da această șansă.

A privit-o ca pe o sfîntă... sau ca pe o nebună?

– Nu vă supărați că vă spun asta, dar vă încredeți destul de ușor în oameni, lady Hawksworth. Sper ca acest bărbat să se dovedească demn de dumneavoastră.

– Sunt convinsă că aşa va fi, căpitane, i-a răspuns ea strîngîndu-i cu putere mîna.

Lara a fost lăsată să aştepte în anticamera biroului lordului cancelar doar o oră, dar i s-a părut că a durat o veşnicie. Tresărind ori de cîte ori auzea cîte un zgomot înăbuşit venind dinăuntru, stătea pe marginea unui scaun din lemn încercînd să-şi dea seama ce se întîmpla. Într-un final a apărut un funcţionar care a condus-o spre birou. A tresărit cînd l-a văzut pe căpitanul Tyler ieşind. Privirile li s-au întîlnit: a ei întrebătoare, a lui liniştitoare. Apoi, ca răspuns la rugămintea ei mută, el a dat din cap. Totul este bine, au părut să-i spună ochii lui şi parte din teribila tensiune s-a risipit.

Încercînd să fie cît mai stăpînă pe sine, Lara a intrat în birou, însoţită de funcţionar. Sunbury, lordul cancelar s-a ridicat de pe scaunul de la biroul greu din mahon şi a aşteptat ca ea să se aşeze. Era o apariţie impresionantă, în roba roşie şi cu faţa încadrată de peruca argintie. Pe mîna dreaptă avea trei inele masive din aur.

Ochii lui Sunbury erau mici dar pătrunzători. Avea un aer important pe care i-l dăduseră cu siguranţă averea şi funcţia. Lara n-ar fi fost deloc surprinsă să-l întîlnească în Ziua Judecăţii, păzind porţile raiului.

Ca un magnet, privirea i-a fost atrasă spre Hunter. Era așezat la capătul mesei lungi, nefiresc de frumos și de liniștit. Era îmbrăcat în pantaloni crem, vestă neagră și o haină de un verde închis. din catifea. Nu i-a întors privirea Larei ci a continuat să-l privească pe lordul cancelar fără să clipească, cu ochii unei creaturi sălbatice.

Camera era plină de oameni... un funcționar care trebuia să noteze declarațiile fiecăruia, avocații Eliot și Wilcox, procurorul al cărui nume nu și-l mai amintea, Sophie, Arthur și Janet... și un alt chip familiar care a făcut-o să înlemnească.

Era lordul Lonsdale, îmbrăcat extrem de elegant, cu o haină din satin brodată cu fluturi, pantofi cu catarame mari și un ac cu diamant la cravată. I-a zîmbit iar ochii i-au strălucit, malițioși. Ce căuta acolo? Ce informații atît de prețioase ar fi putut avea încît să fie și el convocat de lordul cancelar?

Ar fi vrut să protesteze dar a reușit să păstreze tăcerea. A privit-o pe Sophie care se juca absentă cu unul dintre șiragurile de perle.

– Adevărul va ieși acum la iveală, a spus Arthur triumfător, privind-o poruncitor pe Lara. I-a vorbit apoi ca unui copil: trebuie doar să-i răspunzi cît mai onest lordului cancelar, Larissa.

Deranjată de tonul lui, Lara l-a ignorat și și-a îndreptat atenția spre Sunbury.

– Lady Hawksworth, doar dumneavoastră puteți face lumină în această problemă ciudată.

– Voi încerca, a răspuns ea.

Sunbury a făcut semn spre teancul gros de hîrtii din fața lui.

– Am aici numeroase declarații ale unor persoane care sînt convinse că acest bărbat este într-adevăr lordul Hawksworth. Contesa de Hawksworth, la rîndul ei, afirmă că este fiul ei. A făcut o pauză și s-a uitat la Sophie care a dat din cap, plictisită. Cu toate acestea, a reluat Sunbury, sînt și opinii contradictorii, care vin inclusiv de la domnul în chestiune. Insistă că nu este lordul Hawksworth dar refuză să dea și alte explicații. Spuneți-mi dumneavoastră, doamnă... cine este exact acest bărbat:

În încăpere se lăsase o tăcere de mormînt. Lara și-a umezit buzele și a spus:

– Este Hunter Cameron Crossland, duce de Hawksworth. Vorbise răspicat, pe un ton ferm. Este soțul meu, a fost soțul meu și sper din inimă să fie mereu.

– Poftim? a exclamat Arthur iar Janet a țîșnit de pe scaun.

– Mincinoasă nenorocită! a strigat ea îndreptîndu-se spre Lara cu degetele transformate în gheare. Înainte să ajungă la ea, Hunter a sărit de pe scaunul lui și a prins-o din spate, apucînd-o de încheieturi. Janet a reacționat ca o pisică turbată, țipînd și zvîrcolindu-se într-un fel care i-a alarmat pe toți cu excepția lui Arthur, care s-a mulțumit să o privească dezgustat.

– Afară! a tunat lordul cancelar. Insist ca această creatură să fie scoasă imediat din biroul meu!

Nimeni nu s-a grăbit însă să-i facă pe plac.

– Femeia aceasta minte! a exclamat Arthur. Larissa, vrăjitoare cu două fețe, o să mergi în iad...

– Liniște! Lordul cancelar s-a ridicat în picioare. Nu permit ca acest birou să fie profanat. Scoate-ți afară soția, domnule, și ai face bine să nu te mai întorci nici dumneata dacă nu te poți stăpîni.

Roșu la față, Arthur a înșfăcat-o pe Janet din mîinile lui Hunter. Acesta s-a apropiat de Lara ca să se asigure că nu pățise nimic. S-a aplecat deasupra ei. Fețele le erau apropiate și brusc toți din jurul lor au dispărut, pe lume rămăseseră doar ei doi. Ochii lui erau plini de mînie.

– De ce faci asta? a întrebat-o în șoaptă. Spune-le adevărul, Lara.

Ea a ridicat bărbia și i-a susținut cu încăpățînare privirea.

– Nu vreau să te pierd.

– La naiba, nu ți-am făcut suficient rău deja?

– Nu chiar, a spus ea.

Cuvintele ei au părut mai degrabă să-l înfurie decît să-i facă plăcere. A oftat și s-a îndepărtat, ajungînd din numai cîțiva pași în celălalt colț al camerei.

Arthur s-a întors, a schimbat cîteva cuvinte cu procurorul după care s-a apropiat de lordul cancelar. Au schimbat cîteva cuvinte iar Lara l-a văzut pe acesta arborînd o mină dezaprobatoare.

S-a întors apoi la scaunul lui şi i-a făcut lui Arthur semn să facă la fel.

– Sper să ne puteţi lumina, lady Hawksworth, a tunat Sunbury privind-o dur pe Lara. Pretindeţi că acest bărbat este soţul dumneavoastră în timp ce el susţine că nu este lordul Hawksworth. Care dintre dumneavoastră spune adevărul?

Lara l-a privit în ochi:

– Cred că soţul meu nu consideră că ar mai fi demn de mine din cauza... indiscreţiilor din trecut. Este binecunoscută relaţia lui cu o anume... A făcut o pauză, ca şi cum i-ar fi fost prea greu să-i pronunţe numele.

Lordul cancelar a încuviinţat iar buclele perucii argintii i-au alunecat pe umăr.

– Lady Carlysle, a spus el. Avem şi declaraţia dînsei.

– Înseamnă că ştiţi deja despre legătura ei cu soţul meu, a continuat Lara. O relaţie care mi-a adus numai nefericire. Cuprins de remuşcări, cred că soţul meu a dorit să se autopedepsească în cel mai drastic mod cu putinţă, negîndu-şi adevărata identitate. Eu aş dori însă să-l fac să înţeleagă că îl iert, pentru tot. S-a uitat spre Hunter care privea un punct fix, în podea. Pentru tot, a repetat. Vreau să o luăm de la început.

Lordul cancelar s-au uitat la Hunter, al cărui chip era împietrit.

– Dacă ceea ce afirmă lady Hawksworth este adevărat, ar fi cam deplasat să renunţaţi la titlu. Un bărbat mai

greșește din cînd în cînd. Rămîne la latitudinea soțiilor noastre, a căror virtute ne este superioară, să ne ierte.

– Prostii! a exclamat Arthur, ucigînd-o din priviri pe Lara. Domnule, femeia aceasta are probleme psihice. Nu mai știe ce spune. Impostorul acesta a convins-o cumva să-i ia partea. Nu mai tîrziu de ieri era gata să-l denunțe!

– Ce aveți de spus drept răspuns, lady Hawksworth? a întrebat Sunbury.

– Am făcut o greșeală îngrozitoare, a recunoscut Lara. Nu-mi rămîne decît să-mi cer iertare pentru tot deranjul. Am vrut să-l denunț pentru că eram furioasă pe soțul meu din cauza relației cu lady Carlysle și am fost influențată de unchiul meu. De obicei judec îndelung lucrurile, dar... mă tem că starea în care mă aflu mi-a întunecat mintea.

– Ce stare? a întrebat Sunbury în timp ce toată lumea o privea cu gura căscată, inclusiv Hunter și Sophie.

– Aștept un copil, domnule, a spus Lara urînd ideea că trebuia să se folosească astfel de sarcina ei. Totuși, era hotărîtă să profite de orice armă aflată la îndemînă. Sînt convinsă că înțelegeți cît de instabilă poate fi o femeie aflată în această situație.

– Într-adevăr... a murmurat lordul cancelar, frecîndu-și gînditor bărbia.

Hunter pălise, în ciuda bronzului. După felul în care o privea, Lara și-a dat seama că era convins că mințea.

– De ajuns, Lara, a spus.

– Alte minciuni! a strigat Arthur, ridicîndu-se în picioare. E la fel de stearpă precum deşertul. Toată lumea ştie că nu poate avea copii. Domnule, acum pretinde că este însărcinată iar mai tîrziu se va preface că a pierdut copilul!

Cu un zîmbet slab, Lara s-a întors spre lordul cancelar.

– Mă voi supune examinării oricărui doctor doriţi. Nu am motive să mă tem.

Sunbury a privit-o lung iar ochii i-au zîmbit, deşi expresia îi era în continuare gravă.

– Nu va fi necesar, lady Hawksworth. Felicitările mele.

– Mă scuzaţi, a intervenit lordul Lonsdale. Îmi pare rău că trebuie să umbresc atît de înduioşătoarea poveste a lady-ei Hawksworth, dar cred că pot dovedi, în mai puţin de un minut, că acest bărbat este un impostor şi că fermecătoarea noastră doamnă este o mincinoasă.

Lordul cancelar s-a încruntat.

– Şi cum puteţi face asta, lord Lonsdale?

Lonsdale a făcut o pauză teatrală.

– Am o informaţie secretă despre adevăratul lord Hawksworth.

– S-o auzim, i-a răspuns Sunbury.

– Prea bine. Lonsdale s-a ridicat de pe scaun şi şi-a îndreptat haina strălucitoare. Eu şi adevăratul lord Hawksworth nu eram numai foarte buni prieteni ci şi membri ai aceleiaşi societăţi exclusiviste. Ni se spunea „Scorpionii". Nu consider necesar să vă explic scopul nostru, pot doar să vă spun că avem anumite ambiţii politice. Deşi

fiecare dintre noi a jurat să păstreze secretul, mă simt dator să-l dezvălui acum pentru a dovedi că acest așa-zis Hawksworth este un impostor. Înainte de a pleca spre India, noi toți ne-am făcut un semn pe antebrațul stîng. Un semn permanent, sub piele, cu tuș. Eu am acest semn, ca și ceilalți. Doar adevăratul Hawksworth l-ar mai putea avea.

– Iar acest semn reprezintă un scorpion, să înțeleg? a întrebat Sunbury.

– Exact, a spus Lonsdale și a dat să-și scoată haina. Dacă doriți, vi-l pot arăta...

– Nu este necesar, i-a răspuns sec lordul cancelar. Mi-ar fi de mai mare ajutor dacă lordul Hawksworth ar vrea să ne arate brațul.

Toate privirile s-au întors spre Hunter.

– Nu este nevoie, a șoptit el privindu-l în ochi pe lordul cancelar. Nu sînt Hawksworth.

Lordul cancelar i-a susținut privirea fără să clipească.

– Putem verifica asta doar scoțîndu-vă cămașa.

– Nu, a spus Hunter printre dinți.

Refuzul l-a făcut pe Sunbury să se înroșească la față.

– Vreți să v-o scot eu?

Lara respira greu din cauza agitației. Nu-și amintea să fi văzut un asemenea semn pe brațul lui Hunter. Gîndul că o pată de cerneală neînsemnată îi putea risipi toate speranțele și visele... A strîns din pumni.

– Vă dau cuvîntul meu că semnul este acolo! a strigat ea.

Lordul cancelar i-a zîmbit ironic.

– Cu tot respectul, lady Hawksworth, această instanţă preferă dovezile în locul vorbelor. S-a întors spre Hunter: cămaşa, vă rog.

Arthur a început să rîdă.

– Pînă aici ţi-a fost, şarlatanule!

Lordul cancelar se pregătea să-l admonesteze cînd atenţia i-a fost atrasă de Hunter care se ridicase în picioare. Continuînd să privească în pămînt, şi-a scos haina trăgînd cu putere de mîneci, după care a început să-şi descheie nasturii vestei. Lara şi-a muşcat buzele, tremurînd. El şi-a scos şi vesta şi şi-a lăsat bretelele în jos. Pe la mijlocul şirului de nasturi ai cămăşii a făcut o pauză şi s-a uitat la lordul cancelar:

– Nu sînt Hawksworth, a spus. Ascultaţi-mă măcar acum.

– Să continue! a ripostat Arthur. Insist!

– Puteţi spune orice doriţi, domnule, i-a spus Sunbury lui Hunter. Dar după ce vă examinez braţul. Continuaţi, vă rog.

Hunter nu s-a mişcat.

Enervat, Arthur a ţîşnit spre el şi i-a sfîşiat cămaşa, după care l-a împins spre lordul cancelar.

– Arată-i braţul, ticălosule!

Cu pumnii încleştaţi, Hunter şi-a ridicat cămaşa peste cap şi şi-a arătat braţul. Din locul în care stătea, Lara vedea perfect. Acolo, cu cîţiva centimetri mai jos de subraţ era un mic scorpion, din tuş albastru.

Lonsdale, care se apropiase să se uite, s-a dat un pas înapoi:

– Cum se poate una ca asta? De unde naiba ai ştiut?

Mintea Larei îşi punea aceeaşi întrebare. S-a gîndit cîteva clipe şi şi-a dat seama că singurul loc din care ar fi putut să afle de scorpion era jurnalul soţului ei.

De furie, Arthur devenise incoerent. Cu un geamăt, s-a prăbuşit pe cel mai apropiat scaun.

Sophia îl privea pe Hunter cu un soi de admiraţie mirată. I s-a adresat apoi lordului cancelar:

– Cred că asta spune totul, lord Sunbury.

Chipul lui Lonsdale era desfigurat de furie:

– Nu ai învins, să ştii! i-a strigat. Aş vrea să te văd mort! Şi a ieşit din încăpere într-un torent de blesteme, trîntind uşa în urma lui.

– Ei bine, a spus lordul cancelar privind chipul serios al lui Hunter, sînt înclinat să o cred pe lady Hawksworth. Încercaţi să vă auto-pedepsiţi pentru indiscreţia comisă, aşa-i? Ei bine, chiar şi cei mai buni oameni se luptă uneori cu cîte o slăbiciune. Dat fiind că majoritatea martorilor au susţinut că sînteţi lordul Hawksworth, mi se pare rezonabil să tranşăm imediat această chestiune ca fiind nefondată. Sper că nu veţi persista în a susţine contrariul. N-aş vrea să întîrzii la masa de prînz.

– Unde este? a exclamat Lara frustrată, învîrtindu-se prin salon sub privirile dezaprobatoare ale Sophiei. Nu pot

părăsi Londra fără să-l văd, dar trebuie să mă întorc la Rachel şi Johnny. Ce-a fost în capul lui, să dispară aşa?

În mijlocul tumultului iscat de decizia cancelarului, Hunter dispăruse. Lara nu avusese de ales: fusese nevoită să se întoarcă în casa familiei Hawksworth şi să-l aştepte. Trecuseră ore şi nici un semn de la el. Îşi dorea cu disperare să-i vorbească dar pe de altă parte simţea nevoia să se întoarcă la Rachel cît mai repede. Nu ştia ce va face Lonsdale, din cauza furiei. Lara era sigură că va încerca să-şi recupereze soţia – cu forţa, dacă era necesar.

Un gînd îngrozitor i-a trecut prin minte. A privit-o speriată pe Sophia:

– Crezi că a dispărut pentru totdeauna? Dacă nu se mai întoarce?

Sophia s-a încruntat, jenată de acea manifestare făţişă a sentimentelor.

– Nu te mai tortura, Larissa. Te va găsi atunci cînd va fi pregătit. Doar nu crezi că o să dispară după surpriza dezvăluită la audiere. Ceea ce duce la următoarea mea întrebare: eşti cu adevărat însărcinată?

– Sînt sigură de asta, i-a răspuns Lara prea preocupată de propriile îngrijorări ca să împărtăşească plăcerea Sophiei.

– Slavă Domnului! Se pare că linia de sînge a lui Harry se va perpetua totuşi. E un bărbat viril, iubitul acesta fugar al tău.

– Soțul meu, a corectat-o Lara. De acum înainte trebuie să ne referim la el ca la soțul meu.

Sophia a ridicat din umeri cu nonșalanță.

– Cum vrei tu, Larissa. Liniștește-te acum. Ești mult prea agitată. Îi faci rău copilului.

– Mi s-a părut că nu m-a crezut, a murmurat Lara apropiindu-se de fereastră și amintindu-și ce expresie avusese Hunter acolo, în biroul lordului cancelar. Probabil că a crezut că spun o minciună, încercînd să-l salvez. Și-a lipit fruntea de geamul rece, cu inima strînsă de teama că s-ar putea să nu se mai întoarcă niciodată.

Capitolul 21

Trăsura Larissei a ajuns tîrziu la Hawksworth Hall, cînd majoritatea servitorilor dormeau deja.

Era recunoscătoare pentru că nu trebuia să le dea imediat explicații lui Rachel și lui Johnny. Avusese o zi grea, era obosită după călătorie și încerca din răsputeri să ignore gîndurile care-i rătăceau prin minte. Cu fiecare metru cu care se depărta de Londra se simțea tot mai neajutorată și mai lipsită de speranță. Voia să se afunde într-un somn adînc.

– Vine și lordul Arthur? a întrebat doamna Gorst după ce i-a urat bun-venit.

– Nu, i-a răspuns Lara. Lordul cancelar a clasat cazul.

– Înțeleg. Cu un zîmbet sincer, menajera a adăugat: ce veste bună, doamnă! Înseamnă că lordul Hawksworth va sosi curînd?

– Nu știu, i-a răspuns Lara domolindu-i întrucîtva bucuria.

Menajera s-a abținut de la alte întrebări și a chemat imediat un valet să ducă imediat cufărul sus și o cameristă să-l desfacă.

Lara a urcat în grabă pînă la etajul al doilea unde se afla camera lui Johnny. A intrat cu grijă şi a lăsat lumînarea pe dulăpiorul vopsit în albastru. Sunetul respiraţiei lui ritmice a alinat-o. Măcar pe asta putea conta... pe iubirea inocentă a unui copil. S-a aplecat să-l sărute pe obraz.

– Am venit acasă, i-a şoptit.

Johnny s-a foit şi a murmurat ceva, după care a deschis ochii. Mulţumit că o vedea, i-a zîmbit şi a adormit la loc.

Lara şi-a luat lumînarea şi a ieşit din camera copilului, îndreptîndu-se spre a ei. S-a îmbrăcat în cămaşa de noapte, lăsîndu-şi rochia pe podea. A stins lămpile şi s-a întins pe pat, privind prin întuneric. A întins mîna şi a mîngîiat locul gol de lîngă ea.

Împărţise patul acela cu doi bărbaţi, cu unul dintr-un simţ al datoriei, cu celălalt din pasiune. În adîncul inimii, ştia că Hunter nu mai avea de gînd să se întoarcă la ea.

Încercase să se revanşeze pentru toate dăţile în care greşise faţă de ea. O crezuse atunci cînd îi spusese că nu va putea minţi de dragul lui, pentru tot restul vieţii. Se gîndise că ei îi va fi mai bine, mai uşor dacă ar dispărea din nou.

Adevărul era că-l iubea prea mult ca să-l piardă. Îl dorea ca soţ al ei, indiferent ce ar fi spus lumea. Îl iubea dincolo de decenţă, datorie şi onoare.

A căzut într-un somn agitat. În visul ei, cei pe care îi iubea se îndepărtau de ea, nu păreau să o vadă sau să o audă. Alerga după siluetele difuze, rugîndu-le, implorîndu-le, dar nu reuşea să le impresioneze. Dispăreau, una cîte

una, pînă cînd a rămas doar Hunter... după care a dispărut şi el.

– Nu! a strigat căutîndu-l înfrigurată. Nuuuu...

Un strigăt a spart liniştea din casă.

Lara s-a ridicat din pat, cu inima bătîndu-i necontrolat. La început a crezut că ea strigase, dar cînd a ascultat cu atenţie a auzit un al doilea ţipăt.

– Rachel, a spus şi a ţîşnit din pat. A alergat afară din cameră în picioarele goale, fără să se mai obosească să-şi caute papucii sau un halat. Cînd a ajuns în capul scărilor a văzut un bărbat care o trăgea pe Rachel după el. Un pumn îi era încleştat în părul ei în timp ce cu cealaltă mînă o strîngea de braţ.

– Nu, Terrell, te rog, a spus Rachel împotrivindu-i-se cu fiecare pas.

Cînd mai aveau trei sau patru trepte pînă jos a împins-o cu brutalitate şi a trîntit-o la pămînt.

Alarmată, Lara a scos un strigăt. Lonsdale... Nu se aşteptase ca el să îndrăznească să vină în miez de noapte, să o smulgă pe Rachel din patul ei. Era roşu la faţă din cauza băuturii şi a furiei. A privit în sus spre Lara şi gura i s-a strîmbat într-un zîmbet răutăcios:

– Am venit să iau înapoi ce-i al meu. Te învăţ eu minte! N-o s-o mai vezi niciodată pe soţia mea. Dacă vă mai prind împreună vă omor pe amîndouă! Şi-a înfipt mîna în părul lui Rachel şi a forţat-o să se ridice în picioare, părînd să-i facă plăcere suferinţa ei. Credeai că poţi să scapi de mine, a

mîrîit el. Eşti a mea şi pot să fac ce vreau cu tine, căţea necredincioasă! Iar prima lecţie începe chiar în seara asta.

Plîngînd, Rachel a ridicat ochii spre Lara:

– Nu-l lăsa să mă ia, Larissa!

– Să nu îndrăzneşti să o atingi! i-a strigat coborînd treptele. A ajuns lîngă ei şi l-a prins sălbatic pe Lonsdale de braţ. Dă-i drumul sau te omor!

– Ce faci? a întrebat-o rîzînd batjocoritor şi a împins-o cît-colo cu o uşurinţă înspăimîntătoare.

Lara s-a lovit cu capul de perete, a căzut la pămînt şi preţ de cîteva secunde mintea i s-a înceţoşat. A clipit des şi şi-a ridicat mîinile la cap în timp ce în urechi îi răsuna un ţiuit enervant. Dincolo de sunetul asurzitor i-a auzit rugăminţile lui Rachel.

S-a luptat să se ridice şi l-a văzut pe Lonsdale cum o trăgea pe Rachel de-a lungul holului de la intrare. În ciuda slăbiciunii, Rachel se lupta cu curaj. Enervat pentru că-i opunea rezistenţă, Lonsdale a lovit-o în cap cu un obiect pe care îl avea în mînă. Rachel s-a clătinat şi era cît pe ce să cadă din picioare. A gemut de durere şi l-a urmat docilă, tremurînd din tot corpul.

Toţi servitorii se treziseră din cauza zgomotelor. Cîţiva îşi făcuseră apariţia în hol şi priveau năuciţi spectacolul.

– Opriţi-l! a strigat Lara apucîndu-se de balustradă ca să se poată ridica. Nu-l lăsaţi să plece!

Dar nici unul dintre servitori nu s-a mişcat iar Lara a înţeles imediat de ce. Lonsdale avea în mînă un pistol iar în starea în care era nu ar fi ezitat nici o clipă să-l folosească.

– Deschideţi uşa! s-a răstit Lonsdale la unul din servitori, făcînd un gest cu pistolul. Acum!

Valetul s-a grăbit să-l asculte. Spre uimirea tuturor, s-a auzit o voce subţire venind de la etaj:

– Opriţi-vă!

Lara a ridicat privirea şi l-a văzut pe Johnny, în cămaşa albă de noapte, cu părul vîlvoi din cauza somnului. Ţinea în mînă un pistol, cel de jucărie, cu capse.

Din reflex, Lonsdale a îndreptat arma spre băiat.

– Nu! a strigat Lara. E doar o jucărie!

– Dă-i drumul mătuşii Rachel! a strigat băiatul şi a tras. Jucăria a pocnit slab dar toată lumea a îngheţat.

Dîndu-şi seama că pistolul era inofensiv, Lonsdale a început să rîdă ironic spre băiatul furios din capul scării.

În clipa aceea, o siluetă s-a strecurat prin umbră, pe uşa deschisă, cu agilitatea unui animal.

– Hunter, a şoptit Lara.

Bărbatul s-a aruncat asupra lui Lonsdale şi au căzut amîndoi. Rachel a fost la rîndul ei trîntită la pămînt. S-a rostogolit de cîteva ori şi a rămas nemişcată, din cauza durerii şi a şocului. În secunda următoare a leşinat, cu ochii închişi şi braţele atîrnîndu-i inerte, ca ale unei păpuşi de cîrpă.

Cei doi bărbaţi se luptau cu furie pentru pistol, înjurînd şi mîrîind în timp ce-şi cărau lovituri unul altuia. Lara s-a întors pe călcîie şi a urcat repede scările. A ajuns imediat la

Johnny şi l-a culcat la podea, protejîndu-l cu propriul trup. Obrajii băiatului erau uzi de lacrimi.

– Ce se întîmplă, mamă? a întrebat-o iar ea l-a strîns şi mai tare în braţe.

A riscat o privire în jos, acolo unde Hunter se lupta în continuare să-i ia pistolul lui Lonsdale. Cei doi erau prinşi într-o încleştare mortală. Se rostogoleau pe podea... cînd s-a auzit tunetul unei arme.

Au rămas amîndoi nemişcaţi.

Lara privea neputincioasă la cele două trupuri şi la balta de sînge care se întindea în jurul lor. A scos un sunet înfundat şi şi-a acoperit gura cu mîna ca să nu strige.

Hunter s-a mişcat încet, desprinzîndu-se de celălalt bărbat dar continuînd să apese cu palma lui mare rana din stomacul lui Lonsdale. Respirînd greu, s-a uitat la servitorii din preajmă:

– Trimiteţi după doctorul Slade, i-a poruncit unui valet. Iar altcineva să meargă după şerif. S-a întors apoi spre majordom: duceţi-o sus pe lady Lonsdale, pînă nu se trezeşte. Vocea lui sigură părea să limpezească haosul. Toţi servitorii s-au grăbit să facă întocmai ce li se spusese, mulţumiţi că era cineva care să preia frîiele.

Tremurînd de uşurare, Lara l-a luat pe Johnny de mînă şi l-a tras deoparte.

– Nu te uita, dragul meu, i-a şoptit privind peste umăr.

– S-a întors, a spus Johnny, strîngîndu-o cu putere de degete.

– Da, s-a întors.

Se iveau zorii când şeriful a plecat în sfîrşit, după un interogatoriu prelungit al familiei Hawksworth şi al servitorilor. Şeriful nu se arătase deloc surprins de turnura evenimentelor. Aşa cum remarcase laconic, toată lumea ştia că Lonsdale obişnuia să bea şi că era violent. Fusese doar o chestiune de timp să o păţească.

Deşi se părea că totul se va rezolva şi că nu va fi acuzat, Hunter nu a trecut deloc uşor peste acest moment. A făcut o baie fierbinte, s-a săpunit viguros, dar continua să se simtă murdar.

Toată viaţa lui fusese în stare să-şi ignore conştiinţa. De fapt, fusese aproape sigur că nici nu avea aşa ceva. Ştiuse însă care erau consecinţele atunci cînd o adusese pe Rachel la Hawksworth Hall. Dacă n-ar fi făcut asta, probabil că lordul Lonsdale ar fi trăit şi acum. Pe de altă parte, dacă o lăsa pe Rachel la cheremul soţului ei, probabil că ea nu ar fi supravieţuit.

Făcuse oare alegerea corectă? De fapt, care era alegerea corectă?

S-a îmbrăcat şi şi-a pieptănat părul ud, gîndindu-se numai la Lara. Anumite lucruri rămăseseră nespuse... lucruri dureroase pe care el nu ar fi vrut să le spună şi nici ea să le audă. S-a frecat la ochi, amintindu-şi cum începuse totul, cu dorinţa copleşitoare de a deveni Hunter Cameron

Crossland. Surprinzător, totul i se păruse uşor, natural. Îi luase numele şi în scurt timp nici măcar el nu-şi mai amintea că trăia o viaţă furată. Cealaltă viaţă a lui, cea reală, era acum departe, ca un obiect închis într-o mansardă prăfuită în care nu urca nimeni.

Iar Lara făcuse ca această şaradă să continue, pentru un motiv care lui îi era încă necunoscut. Poate că îl privise doar ca pe un alt caz caritabil de-al ei şi încercase să-l salveze de el însuşi.

Nu-i putea însă permite Larei să facă parte din această minciună. Împietrit de durere dar şi plin de dor s-a hotărît să-şi ia rămas-bun de la ea.

Lara stătea pe un scaun, tremurînd lîngă foc. Rachel adormise imediat; doza de laudanum prescrisă de doctor îşi făcuse repede efectul. Johnny dormea şi el în camera lui. Se liniştise doar după ce băuse un pahar cu lapte cald şi ascultase o poveste.

Deşi era epuizată, Lara era hotărîtă să rămînă trează, convinsă că Hunter va profita de ocazie şi va pleca din nou, pe nesimţite.

A tresărit cînd a auzit clanţa. Hunter a intrat în cameră fără să bată. S-a ridicat în picioare, din reflex, dar nu a încercat să se apropie de el.

– Credeam că nu te mai întorci, i-a spus ea.

– Așa aveam de gînd. Numai că mi-am dat seama că sînteți singure aici, tu și Rachel și mi-am imaginat ce va încerca Lonsdale să facă. A scos un sunet de dezgust. Aș fi venit mai devreme dacă aș fi judecat limpede.

– Ai ajuns la timp, i-a răspuns Lara iar vocea i s-a frînt. Oh, Hunter, acolo, jos... o clipă am crezut că ai fost rănit... sau că ai murit...

– Șșt... Hunter i-a făcut semn să tacă.

Lara a tăcut, nefericită. Cum de fuseseră atît de intimi cu doar cîteva zile în urmă, pentru ca acum să stea față în față ca doi străini?

Îl iubea indiferent ce nume ar fi purtat, nu conta al cui sînge îi curgea prin vene. Era de ajuns ca și el să o dorească. Numai că acum, în timp ce se uita în ochii lui fantomatici, a-l convinge, i se părea o misiune imposibilă.

– Rămîi cu mine, i-a spus ea întinzîndu-i mîna. Te rog.

– Nu-mi cere asta, Lara.

– Dar mă iubești. Știu că mă iubești.

– Nu mai contează. Știi prea bine de ce trebuie să plec.

– Locul tău e lîngă mine, a insistat ea. Ca să nu mai vorbim de datoria pe care o ai față de copilul pe care l-am conceput împreună.

– Nu există nici un copil, i-a răspuns el.

Lara s-a apropiat de el, i-a luat mîna și i-a lipit-o de pîntecul ei. I-a apăsat palma acolo, de parcă astfel cuvintele ei căpătau și mai mult adevăr.

– Port în pîntec copilul tău.

– Nu, a șoptit el. Nu este posibil.

– Știi că nu te-aș minți.

– Pe mine nu, a fost el de acord. Dar pe toți ceilalți da. De dragul meu. Nu s-a mai putut abține și a luat-o în brațe. Un fior i-a străbătut trupul cînd și-a îngropat fața în părul ei. Ritmul respirației i s-a schimbat iar Lara a înțeles că masca lui se năruia, lăsînd ca disperarea iubirii să ajungă la suprafață. Lara, tu nu știi cum sînt de fapt.

– Ba da, i-a răspuns ea ținîndu-l strîns. Ești un bărbat bun, chiar dacă nu-ți dai seama de asta. Și ești soțul meu – doar asta contează.

El a rîs amar.

– La naiba, chiar nu înțelegi că cel mai bun lucru pe care îl pot face pentru tine este să dispar din viața ta?

Lara s-a tras puțin înapoi și i-a cuprins fața în palme, forțîndu-l să o privească în ochi. Gura lui tremura ușor din cauza emoțiilor pe care încerca să și le stăpînească iar în ochi avea lacrimi. Și-a trecut mîinile prin părul lui frumos și i-a mîngîiat chipul iubit, ca și cum atingerea ei l-ar fi putut vindeca.

– Rămîi cu mine, i-a spus, încrecînd să-l scuture de umeri.

El nici nu s-a clintit.

– Nu vreau să mai aud nici un cuvînt. Nu înțeleg de ce ar trebui să ne despărțim și să suferim cînd avem șansa să rămînem împreună. Dacă nu simți că m-ai merita, ai la dispoziție următorii cincizeci de ani să încerci să-mi

demonstrezi contrariul. L-a prins de poalele cămăşii şi l-a tras cu putere. Oricum nu-mi doresc un bărbat perfect.

Hunter şi-a ferit privirea, străduindu-se să-şi ţină firea.

– Sînt al naibii de departe de a fi perfect.

Lara i-a zîmbit slab, cu un licăr de speranţă.

– Îţi ofer viaţa pe care ţi-o doreşti, i-a spus ea. O viaţă care să aibă sens şi iubire. Accept-o. Şi pe mine odată cu ea. Şi-a lipit buzele de gura lui, furîndu-i un sărut, apoi un altul, şi altul, pînă cînd el nu s-a mai putut împotrivi. A pus stăpînire pe gura ei cu o dorinţă brută care curînd i-a scăpat de sub control. A cercetat-o cu limba în timp ce mîinile încercau frenetic să-i ridice cămaşa de noapte.

Lara şi-a înlănţuit un picior în jurul lui, oferindu-i-se cu o plăcere care a părut să-l înnebunească. A luat-o în braţe şi a dus-o în pat.

– Te iubesc, i-a spus ea şi l-a tras mai aproape, simţindu-i tremurul de răspuns din trup. De nerăbdare, el i-a sfîşiat cămaşa de noapte şi şi-a lipit buzele de sfîrcul ei.

Lara a gemut şi l-a cuprins cu mîinile şi picioarele. Îl dorea mai mult decît ar fi crezut că era posibil. El s-a ridicat şi a sărutat-o din nou, adînc, tăindu-i răsuflarea. Gemînd dulce, Lara a încercat să-i deschidă nasturii cămăşii.

– Nu mai pot să aştept, i-a şoptit el desfăcîndu-se la pantaloni.

– Vreau să-ţi simt pielea, i-a spus ea, continuînd să se lupte cu nasturii cămăşii.

– Mai tîrziu... oh... I-a desfăcut larg picioarele și s-a împins în ea. Apăsarea dură, dulce, a umplut-o, senzații delicioase i-au străbătut tot corpul, de-a lungul fiecărui nerv. Ea s-a arcuit și s-a cutremurat de plăcere în timp ce el se mișca cu blîndețe înăuntrul ei, prelungind plăcerea. Înainta tot mai adînc, făcea dragoste cu ea de parcă ar fi savurat un festin, fiecare mișcare era carnală, înceată. Lara și-a strecurat mîinile pe sub cămașa lui și i-a simțit mușchii duri ai spatelui. A încercat să-l facă să termine mai repede, dar el nu s-a grăbit, iar orgasmul ei a fost aproape dureros în intensitatea lui. Hunter s-a îngropat în ea și a lăsat contracțiile dinăuntrul ei să-l aducă și pe el la extaz.

Respirînd greu, se relaxau în învălmășeala cearceafurilor. Lara s-a cufundat într-o amorțeală plină de pace. A întors capul spre el cînd l-a simțit mîngîindu-i părul. Lumina zorilor amenința să pătrundă în cameră, ținută la distanță de draperiile grele.

– Chiar dacă m-ai fi părăsit nu ai fi reușit să rămîi departe mult timp, i-a spus Lara.

– Pentru că am nevoie de tine, i-a spus el sărutînd-o pe frunte.

– Eu am și mai mare nevoie de tine.

El i-a zîmbit și și-a trecut palma de-a lungul trupului ei. Cînd a vorbit, tonul îi devenise serios:

– Ce va fi de aici încolo, cum vom trăi după toate cele care s-au întîmplat?

– Nu știu. Și-a potrivit capul în adîncitura umărului lui. O vom lua de la început, pur și simplu.

– De fiecare dată cînd te vei uita la mine îți vei aminti că eu i-am luat locul.

– Nu, i-a răspuns ea lipindu-și două degete de buzele lui, hotărîtă să nu lase nici o fantomă să se interpună între ei. Poate că mă voi gîndi la el, din cînd în cînd... dar nici nu l-am cunoscut, de fapt. El nu și-a dorit o viață cu mine, așa cum nici eu nu mi-am dorit cu el. Tu ești cel pe care mi l-am dorit. Și-a lipit palma deschisă deasupra inimii lui. Cînd mă uit la tine, i-a spus, eu te văd doar pe tine. Și am ajuns să te cunosc prea bine.

El a rîs involuntar și s-a întors pe o parte să o privească. Era clar că se pregătea să o contrazică, dar cînd i-a văzut chipul mic s-a simțit copleșit de tandrețe.

– Poate că ai dreptate, i-a spus și a strîns-o mai aproape.

Epilog

Lara se întorcea de la orfelinat, mulţumită că lucrările se sfîrşiseră. Erau acum gata să-i primească pe copii – din cei doisprezece rămăseseră doar zece, pentru că două familii din Market Hill se ataşaseră atît de mult de oaspeţii lor încît deciseseră să-i păstreze. Dar cele două paturi acum goale aveau să fie ocupate curînd, şi-a spus Lara. Mai erau destui copii care să aibă nevoie de un loc decent în care să trăiască.

Pe cînd cobora din trăsură şi se pregătea să intre în casă, cu mintea plină de planuri, nici nu l-a observat pe bărbatul care o aştepta.

– Lady Hawksworth... scuzaţi-mă...

Vocea cultivată de gentleman i-a repetat numele. Abia atunci Lara s-a oprit şi s-a întors, zîmbind întrebător.

Vizitatorul era lordul Tufton, bărbatul timid care o curtase pe Rachel înainte ca ea să se căsătorească cu lordul Lonsdale. Mai degrabă intelectual decît sportiv, era franc şi blînd iar Lara îl plăcuse dintotdeauna. Auzise că lordul Tufton intrase de curînd în posesia unei mari averi, moştenire de la un unchi de-al lui, ceea ce însemna că avea să intre în vizorul multor tinere ambiţioase.

– Lord Tufton! a exclamat Lara, încîntată. Cît mă bucur să te văd!

Au discutat cîteva minute, după care Tufton i-a făcut semn spre aranjamentul de trandafiri pe care îl lăsase pe măsuța de la intrare.

– Le-am adus pentru întreaga familie. Sper să vă placă.

– Sînt foarte frumoși, i-a spus Lara zîmbind, știind că de fapt erau pentru sora ei. Nu s-ar fi cuvenit însă să i-i aducă ei, pentru că era încă în doliu. Mulțumim frumos. Sora mea se va bucura în mod special. Îi plac mult trandafirii, știi.

– Da, eu... Și-a dres glasul. Vă pot întreba cum se mai simte?

– Destul de bine, l-a asigurat Lara. Deși... a fost destul de tristă și de tăcută în ultimele zile.

– Era de așteptat, a spus el cu blîndețe, după tragedia prin care a trecut.

Lara l-a privit zîmbind gînditoare. Rachel nu primise nici un vizitator în cele două luni care trecuseră de la moartea lui Lonsdale, dar era convinsă că se va bucura să-l vadă pe Tufton.

– Lord Tufton, la această oră sora mea obișnuiește să facă o lungă plimbare prin grădină. Sînt convinsă că i-ar face plăcere să aibă companie.

– Oh, nu aș vrea să o tulbur... poate dorește să fie singură...

– Hai cu mine, i-a spus și l-a condus spre ușile franțuzești care dădeau spre grădină. A zărit imediat boneta albă

a lui Rachel ivindu-se pe după gardul viu. Uite-o! i-a spus triumfătoare. Mergi la ea, lord Tufton.

– Dar nu știu dacă...

– Sora mea va fi încîntată, te asigur.

Lara a deschis ușile și mai-mai că l-a împins afară.

– Mama! Auzind glasul lui Johnny, Lara s-a întors surîzînd. Băiatul era îmbrăcat în costumul de călărie, pregătit de lecție.

– Unde este doica, dragul meu? l-a întrebat.

– Coboară acum. Numai că nu e rapidă așa ca mine.

Lara i-a așezat bereta.

– De ce te grăbești întotdeauna?

– Pentru că nu vreau să pierd nimic.

Zîmbind, Lara s-a apropiat de fereastră și i-a privit pe lordul Tufton și pe Rachel, braț la braț. Pe sub boneta albă a zărit primul ei surîs, după mult prea mult timp.

– Cine e acolo, cu mătușica Rachel? a întrebat Johnny.

– Este viitorul ei soț, cred, i-a răspuns gînditoare Lara și i-a zîmbit conspirativ. Dar ar trebui să rămînă secretul nostru, deocamdată.

Auzind cuvîntul „secret", copilul s-a gîndit imediat la unul altul pe care îl împărtășeau ei doi și a tras-o de fustă:

– Cînd le putem spune tuturor că o să ai un copil, mama?

– Cînd va începe să se vadă, i-a răspuns Lara. Văzîndu-l nedumerit, i-a explicat roșind ușor: cînd îmi va crește burta.

– O să fie la fel de mare ca a lui sir Ralph?

Lara a izbucnit în rîs:

– Dumnezeule! Sper că nu!

Copilul devenise serios:

– O să mă mai iubeşti cînd va veni copilul, mama?

Lara a îngenuncheat lîngă el şi l-a îmbrăţişat.

– Întotdeauna, Johnny.

La începutul serii, Hunter a sosit din Market Hill şi a găsit-o pe Lara schimbîndu-se pentru cină. S-a apropiat şi a sărutat-o apăsat pe buze.

– Le-am luat, a răspuns întrebării ei nerostite.

Lara a zîmbit.

– Credeam că ai uitat ce plănuisem să facem în seara asta.

Hunter a clătinat din cap.

– Doar la asta m-am gîndit toată ziua.

– Luăm cina mai întîi? l-a întrebat încet. Mie nu mi-e foame. Ţie?

I-a luat mîna mică într-a lui:

– Să mergem, atunci.

Au lăsat în urmă Market Hill în cabrioleta trasă de doi cai roibi. Au ajuns la o biserică mică din piatră care părea desprinsă din poveşti.

Lara a zîmbit cînd Hunter a ajutat-o să coboare. Ajutați de un felinar, au străbătut aleea îngustă destul de denivelată. Au intrat înăuntru iar Hunter a aprins două lumînări la altar. O cruce simplă din lemn pe un perete și un vitraliu erau singurele ornamente, cu excepția sculpturilor de pe cei patru stîlpi.

– Este perfect, a spus Lara.

Hunter a privit-o sceptic.

– Lara, aș fi vrut...

– Este mai mult decît suficient, l-a întrerupt ea. Chipul îi era luminat de lumînările aprinse. Nu avem nevoie de o biserică mare, de o ceremonie fastuoasă și nici măcar de un preot.

– Tu meriți mult mai mult.

– Vino încoace. Îl aștrepta lîngă altar, zîmbind.

Hunter s-a apropiat și a scos din buzunar un săculeț din catifea. L-a golit în palmă: înăuntru erau două verighete din aur.

– Sînt frumoase, i-a spus ea privindu-l cum le așeza pe altar. Impresionată de dulcea serenitate a locului, și-a plecat capul și s-a rugat în tăcere, cu inima plină de speranță și de bucurie. Cînd ridicat privirea spre Hunter, el i-a spus:

– Oricît timp aș mai avea de petrecut cu tine tot nu mi-ar fi de ajuns.

Rămasă fără cuvinte, ea i-a întins mîna iar el i-a prins-o și i-a strîns-o cu putere. I-a strecurat inelul de aur pe deget:

– Îţi promit, i-a spus uitîndu-se în ochii ei, că-ţi voi dărui întreaga mea fiinţă, trupul şi sufletul meu... că voi avea grijă de tine... că te voi respecta şi onora... şi mai mult decît toate, că te voi iubi pînă la moarte... şi dincolo de ea. A făcut o pauză şi a adăugat: şi-ţi mai promit că nu mă voi mai plînge din cauza proiectelor tale caritabile, dacă îţi vei face timp şi pentru mine.

Mîna Larei a tremurat puţin cînd i-a pus la rîndul ei verigheta pe deget.

– Îţi promit că-ţi voi fi tovarăşă, prietenă şi iubită, i-a spus încet. Îţi voi dărui toată dragostea şi toată încrederea mea, îmi voi construi o viaţă cu tine... şi te voi ajuta să uiţi trecutul şi să preţuieşti fiecare clipă petrecută împreună.

– Şi-mi vei dărui copii, i-a spus el, punîndu-i o mînă pe abdomen.

– Zece, i-a răspuns ea, făcîndu-l să izbucnească în rîs.

– Înţeleg acum ce planuri ţi-ai făcut. Vrei să mă ţii tot timpul în pat.

– Te plîngi cumva? l-a întrebat Lara.

El a zîmbit şi a lipit-o de el într-o îmbrăţişare fierbinte.

– În nici un caz... numai că mă gîndeam... A sărutat-o pătimaş. Cred că ar trebui să începem să exersăm de îndată.

A sărutat-o iar şi iar, pînă cînd aproape că au rămas fără aer.

– Spune-mi adevăratul tău nume, i-a şoptit Lara.

Îl mai întrebase de multe ori şi fusese refuzată, de fiecare dată.

- Nu, pisica mea curioasă, i-a răspuns el mîngîind-o pe păr. Omul acela nu mai există.

- Spune-mi, a insistat ea trăgîndu-l de piepții hainei.

- Niciodată.

Lara l-a cuprins cu brațele de gît.

- Tot te fac eu să-mi spui într-o bună zi, i-a spus lipindu-și buzele de un loc sensibil de pe gîtul lui, făcîndu-l să se cutremure. Nu ai nici o șansă să-mi reziști.

- Nici cea mai mică șansă, a încuviințat el, aplecîndu-se să o sărute din nou.

SFÎRȘIT